"CINSTE ŞI PREŢUIRE" -POPOR ROMÂN-

Av.Dr.Nicolae RODEAN

În desfăşurarea vieţii publice din România, alegerile din Noembrie 1996 ocupă un loc de frunte şi de însemnătate istorică, fie dacă le privim din punct de vedere al consecinţelor, fie că - MAI ALES - căutăm, prin deplin şi justificat interes, să descifrăm cauzele care le-au promovat şi pe baza cărora (prin rezultate) pot fi considerate ca fiind triumfale.

De bună seamă că rezultatul acestor alegeri nu poate fi desprins de dorinţa de schimbare dorită de corpul electoral, ştiută fiind starea de sărăcie şi apăsătoare tensiune în care trăieşte populaţia ţării, în lupta să continuă de supravieţuire. Cu alte cuvinte, datorită acestei situaţii economice dezastruoase, promovată şi alimentată aproape permanent de guvernele postdecembriste (şi, în mod special, de guvernarea lui Nicolae Văcăroiu), *"schimbarea"* apare ca o dorinţă naturală, inerentă fiinţei umane, considerată a fi un refugiu, o eventuală şi posibilă cale legitimă către o viaţă mai bună.

Şi guvernanţii, perfid şi diabolic, şi-au canalizat acţiunile către acest ***factor psihologic*** al populaţiei, reuşind (uneori) să înrădăcineze în conştiinţa unei părţi destul de numeroase a acesteia, că o *"schimbare"* ar fi cu totul lipsită de eficienţă practică, materializată în această ***formulă fariseică: "... ce, par'că alţii vor face mai mult?"***

Aşa dar, pe de o parte, nu este dorită *"schimbarea"*, iar pe de alta (şi pe cale de consecinţă), se impune continuarea aceleiaşi guvernări.

Încât, o dată realizat acest plan de acţiune, s'a trecut la publicitatea unui program propagandistic, sprijinit numai pe ***minciună şi dezinformare***.

Vorbind astfel, este locul să recunoaştem că ţăranii aflaţi într'o anumită parte a ţării, nu au înţeles încă folosul şi nevoia schimbării, neputând înţelege *"...momentul istoric crucial. Este partea naţiunii otrăvită de ura foştilor guvernanţi, de propaganda încrâncenată a minciunii şi învrăjbirii pe care a purtat-o Ion Iliescu"* (Roxana Iordache, *"O răspundere cât victoria de mare"*, *România liberă* din 23 Noembrie 1996).

Sau, în alte cuvinte: ***"Nu este vina lor, este vina celor care au mizat pe ei ca pe o masă de manevră, lipsindu-i de informaţie şi pozând în binefăcătorii lor"*** (Anton Uncu, *"Greul abia începe"*, România liberă din 19 Noembrie 1996).

Într'adevăr, este de notorietate că prin ziare, televiziune ori discursuri politice, P.D.S.R., prin reprezentanţii săi cei mai autorizaţi, din dorinţa de a obţine cât mai multe voturi şi care, astfel, le-ar asigura rămânerea la putere, au îndemnat ***electoratul să nu voteze cu Convenţia***, deoarece victoria acesteia ar conduce la luarea pământurilor, pierderea pensiilor şi a caselor şi multe altele.

Numai că, meditând asupra acestor *"aberaţii"*, te întrebi nedumerit ***unde este moralitatea*** celor care, debitând aceste minciuni, au totuşi pretenţia de a guverna ţara, în continuare?

Şi dacă admitem că *"tartorul"* acestei deşănţate campanii electorale este Ion Iliescu, tablolul este complet.

Dar, urmând aceeaşi gândire, se mai impune o constatare: dacă afirmaţiile la care ne-am referit sunt minciuni sfruntate, un plus de gravitate îl găsim, până la perversitate, în chiar substratul activităţilor politice ale acestora, în măsura în care este netăgăduit că ***EI înşişi, autorii, nu cred în spusele lor*** şi pe care, de altfel, şi le-au însuşit şi le-au *"distribuit"* doar ocazional în timpul propagandei lor electorale.

Iar în argumentarea celor menţionate în alineatul anterior, am socotit necesar ca din numeroasele exemple ce se pot da, să ne

Continuare în pag. 4

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30$/50DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 23 Nr. 244 - IANUARIE 1997 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

ROMÂNIA DE DUPĂ ILIESCU

Eugen BÂRSAN

De-abia acum a devenit realitate Revoluţia din Decembrie 1989, când s'a murit strigându-se: *"Fără comunism şi fără comunişti!"*. Votul din 3 şi 17 Noembrie 1996 înseamnă o renaştere a spiritului Revoluţiei şi o împlinire a comandamentului ei *"fără comunism şi fără comunişti"*, după alţi şapte ani cu comunişti la putere.

Trenul istoric al trezirii româneşti, legat de aceste două zile, a scos ţara de sub administraţia ticăloşilor societăţii numiţi comunişti, unde ea în chip tragic a stat timp de 52 de ani. În fond, acest tren a adus ieşirea din noapte către zi. Din noaptea în care un popor a fost redus la dimensiunea: un animal politic.

Comunismul fiind o profundă istorie demonizată, nu-i uşor să ieşi din el. De aceea victoriile dela 3 şi 17 Noembrie 1996 n'au putut avea loc fără de spiritul unei angajări de proporţie enormă. Şi anume, angajarea pentru biruinţa binelui şi a adevărului. Angajarea pentru repunerea ţării în istoria ei democratică. De amintit că ultimul ei guvern ales democratic a fost cel din 1937. Deci după atâţia şi atâţia ani de viaţă de zodie comunistă a ticăloşilor societăţii, România se regăseşte pe ea însăşi.

România de după Iliescu a început cu manifestaţiile şi chiotele de bucurie care au avut loc în pieţele oraşelor mai mari ale ţării, făcând astfel din noaptea de 17-18 Noembrie 1996 o noapte albă. În Piaţa Universităţii din Bucureşti au manifestat, sărbătorind victoria, peste o sută de mii. Timişorenii au umplut Piaţa Operei manifestând bucuria că în sfârşit a bătut ceasul adevărului democraţiei. Peste patruzeci de mii de clujeni au defilat pe străzile oraşului, sărbătorind victoria. Manifestaţii ale bucuriei au mai avut, de asemenea, loc la Constanţa, Arad, Satu Mare, Craiova şi în alte părţi. Toate aceste manifestaţii au făcut din noaptea de 17-18 Noembrie 1996 o noapte a Revelionului românesc petrecut pe muzica tumultuoasă revărsată din piepturile manifestanţilor *"Ole, ole, Iliescu nu mai e"*; *"Victorie, victorie!"* şi *"Jos comunismul!"*. La care foarte proaspătul Preşedinte ales, al ţării, Emil Constantinescu, răspunde de pe balconul Universităţii bucureştene: *"Gândul curat al Românilor şi voinţa lui Dumnezeu au hotărît schimbarea care n'a mai putut fi oprită"*.

Referirea Preşedintelui Constantinescu la *"gândul*

Continuare în pag.3

ASPECTE DIN ERA "SCHIMBĂRILOR"

Aurel S. MARINESCU

Membrii conducători ai fostului PDSR aflaţi înainte la conducerea României, acum în opoziţie, îşi continuă acelaşi stil de lucru de jefuitori ai bunului public. Încă din ziua confirmării victoriei în alegeri a D-lui Emil Constantinescu, ei au început a aplica formula *"după mine potopul"* sau cum în manualele militare a fost numită *"tactica pământului pârjolit"*. Ultra elegantul birou, demn de un rege, dela Camera Deputaţilor din Palatul Poporului în care *"lucra"* Adrian Năstase a fost transformat de fostul chiriaş într'un spaţiu pustiu, pereţii tapetaţi cu piele au fost jupuiţi, carpeta scoasă, iar mobilierul preţios împreună cu telefoanele şi tot aparatajul electronic, computere, fax, radio, TV s'au volatilizat. În cameră au rămas doar prizele. Noul preşedinte al Camerei, I. Diaconescu, în cadrul transferului *"puterii"* a găsit viitorul său birou un spaţiu gen *"Hiroşima"* în care în grabă s'au adus două fotolii desperecheate. Oare toate aceste bunuri erau personale ale lui Adrian Năstase? Acest model s'a aplicat la diferite grade peste tot, de către *"democraţi"* trecuţi în opoziţie. Astfel Ioan Mircea Pascu, fostul Secretar de Stat la *"Apărare"*, părăsindu-şi biroul dela M.Ap.N., a subtilizat scaunul biroului, elegant, din piele, cu rotile. Noul titular Constantin Dudu Ionescu şi-a pierdut timp cu căutarea unui scaun disponibil, iar un deputat PDSR şi-a transportat acasă uşa capitonată ce aparţinuse fostului său birou.

Este clar că toate aceste acte se înscriu în infracţiunea de furt din avutul ţării şi nu numai că au rămas nepedepsite şi vor rămâne, dânşii având *"imunitate parlamentară"*, dar nici măcar înfierată şi denunţată public, cu tot dispreţul şi scârba. În ministere şi instituţii, 3 săptămâni de putere nouă şi târguieli lamentabile pentru guvern, PDSR-işti aflaţi practic la conducere dar teoretic nu, au transportat arhive, au distrus, rupt, ars acte aplicând teoria *"totul pârjolit"*. Până şi Văcăroiu, în acele zile, a dat hotărîri şi decrete neconstituţionale şi profitând de haos, a făcut blocurile G1 şi K2 de pe Bdul Unirii ca *"dispărute"*, dar bune doar pentru clientela PDSR-istă. Comuniştii au lăsat printre alte situaţii grele, România care s'a îndreptat cu paşi mari spre subdezvoltare, spre grupul ţărilor lumii a 4-a, mai ales în sectoarele: marea industrie, sectorul privat şi agricultură. Cripto-comuniştii în frunte cu Iliescu, transformaţi peste noapte în *"democraţi"* au dat o bătălie viguroasă ca să menţină industria socialistă, subvenţionând-o prin diferite sisteme în dauna populaţiei şi a altor sectoare de activitate. Ei s'au luptat cu mult zel ca privatizarea să stagneze şi să se menţină doar la *"stilul tarabe"*, în timp ce străinătăţii se prezenta altfel situaţia. Agricultura, în sfârşit a ajuns la nivelul secolului trecut, datorită marilor taxe, lipsei creditelor, a utilajelor şi a animalelor de povară, a semînţei selecţionate şi a desfacerii. Agricultura a devenit neproductivă şi neatrăgătoare, când măgarul a ajuns la sfârşitul secolului 20, un preţios mijloc de transport şi muncă în agricultură. La câteva săptămâni dela *"marea schimbare"*, foştii miniştri PDSR-işti deveniţi senatori şi deputaţi de opoziţie, prin voinţa poporului, încă au body-guarzi care îi însoţesc chiar şi în incinta Parlamentului, ca nicăieri în lume. Deputaţii opoziţiei-foşti guvernanţi, se deplasează tot în Mercedesuri, nu în Dacii, pentrucă, zic dânşii, acum nu sunt suficiente, în pofida unor declaraţii ale D-lui I. Diaconescu, lider PNŢCD şi preşedintele Camerei Deputaţilor, care a afirmat: jos Mercedesurile, jos girofarurile, jos excesele de putere. Mai mult, Domnia Sa

Continuare în pag. 5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Av. Dr. N. RODEAN	pagina 1
Av. George VASU	pagina 4
Adrian GRIGOROPOL	pagina 6
Maria SAVA	pagina 6
Dan COSMULESCU	pagina 7
Răzvan CODRESCU	pagina 8
Pr.Prof. Tertulian LANGA	pagina 12
Prof. N. CIACHIR	pagina 16
Ion Petre TECŞA	pagina 16
Eugen PATRAŞ	pagina 17

EDITORIAL

SCEPTICI ŞI CÂRTITORI

Ne vin mereu veşti din ţară, care de multe ori sunt contradictorii şi chiar fără nici un sens. Ne dăm bine seama că o bună parte din zvonurile lansate sunt organizate de fosta Putere care vrea să creeze o atmosferă de neîncredere în noua conducere politică şi să se ajungă la o confuzie generală. Este o politică de propagandă comunistă. Nu intrăm în amănunte, căci nu interesează toată gama de veşti şi zvonuri lansate pe piaţă, indiferent din ce sursă ar veni ele.

Ne oprim cu deosebire la aşa-zisa stare de opinie care, ne spun aceste zvonuri recente, este de neîncredere în echipa nouă de conducere, care nu va fi în stare de a realiza ceva, căci toţi politicienii fac afirmaţii, la început, şi apoi nu se pot ţine de cuvânt. În plus, situaţia generală, în special economică, a ţării este foarte grea şi actuala conducere nu are specialişti care să poată rezolva problemele mari şi fundamentale care le stau în faţă.

Este vorba, după aceste zvonuri, de un scepticism general, care poate şi el avea o influenţă serioasă asupra activităţilor guvernamentale. Să analizăm puţin acest scepticism al aşa-zisei opinii publice, despre care ne îndoim că ar putea fi general. Este posibil ca toţi acei care au pierdut binefacerile Puterii de până acum să fie sceptici, pentrucă ei se credeau de neînlocuit, deci este vorba despre o aroganţă, specifică îndeosebi dictaturii comuniste. Deocamdată, actualul guvern abia s'a format şi încă nu a putut trece la o treabă mai consistentă la scară naţională. Şi nu se poate trage concluzia că acest guvern nu va fi în stare să rezolve o parte, cel puţin, din probleme, cele mai urgente şi importante din viaţa publică.

Iliescu şi dictatura lui a avut la dispoziţie 7 ani de guvernare şi avea timpul să repare, măcar unele din părţile slabe ale economiei naţionale şi să deschidă drumuri de viitor pentru alte îmbunătăţiri. Nu a făcut nimic, a lăsat în urmă un dezastru de proporţii nemai întâlnite în România, decât după cele două războaie mondiale. Normal este să se estimeze capacitatea de guvernare a actualei conduceri numai după un anumit timp, suficient ca să se poată face o evaluare şi comparaţie cu alte guvernări. Moşternirea guvernării de azi este grea şi vor trebui făcute eforturi serioase ca să se îndrepte starea actuală de lucruri. Primul semn că s'a pornit pe această cale îl reprezintă însuşi rezultatul alegerilor, adică victoria Opoziţiei, care a venit la putere nu cu scepticismul opiniei publice, ci cu dorinţa de schimbare, deci de încredinţare a destinelor ţării, unei alte echipe decât acea suprasaturată de impotenţă, corupţie şi lipsă de dragoste naţională.

Care au fost promisiunile făcute de nomenclatura de tristă amintire a lui Iliescu? Care au fost realizările majore ale guvernării lui Iliescu, care a domnit ca în ţara lui Papură Vodă, şapte ani prin incapacitate, fraude în tezaurul naţional, lăsând în urmă doar ruine?

Pe ce temeiuri a fost votat Iliescu şi apoi guvernările lui, de până în toamna aceasta? Şi mai ales ce se putea aştepta dela nomenclatura lui Ion Iliescu? Dacă până acum, actualii cârtitori şi sceptici, l-au votat întotdeauna pe Iliescu, a fost vreodată, în timpul celor 7 ani de guvernare dezastruoasă, vreun moment de scepticism faţă de guvernările lui şi faţă de nomenclatura lui comunistă? Nu au fost niciodată sceptici, ci i-au acordat totdeauna încredere, chiar şi atunci când a înşelat buna credinţă a unora dintre naivii şi nepregătiţii politic în a pricepe problemele generale ale societăţii româneşti.

Mai vorbesc aceşti sceptici şi cârtitori şi de lipsa de pregătire şi experienţă a celor din guvernul de azi. Ar trebui să le fie ruşine unor astfel de cârtitori, când singura lor experienţă era cea a partidului comunist şi a ideologiei marxiste, în timp ce ţara avea nevoie de alte principii de guvernare, căci se lepădase de comunism şi de marxism, încă din Decembrie 1989.

Toţi membrii din echipele de guvernare ale nomenclaturii lui Iliescu erau parte integrantă din clanul marxist al partidului, cu o viziune limitată, falsă şi fără legătură cu realităţile româneşti. Deci nu exista o legitimitate politică pentru guvernările lor care au constituit o fraudă permanentă şi fără leac până la alegerile din Noembrie 1996.

Mai există o categorie de sceptici şi cârtitori, afară de maşina de propagandă a partidului comunist. Aceştia sunt aşa prin natura structurii lor sufleteşti. În timpul celor 44 de ani de dominaţie silnică a comunismului sovietic, în România, scepticismul acestora s'a consolidat şi a devenit cronic şi categoria lor a căpătat proporţii cu caci care au pierdut orice speranţă sub domnia comunismului.

Este nevoie astăzi de oameni lucizi, care să-şi asume responsabilităţi pentru reclădirea ţării, căci acum este a lor şi au, nu datoria, ci dreptul de a face acest lucru, prin spiritul de libertate morală. Fostele slugi ale comunismului, care vor să întroneze scepticismul, nu mai pot avea alt amestec în viaţa societăţii româneşti, decât acela de a cârti şi lătra pe la marginea drumurilor. Atât a mai rămas din nomenclatura lui Iliescu. Această nomenclatură nu mai poate critica, din motive lesne de înţeles, dar poate cârti şi asta e singura lor treabă, de acum încolo.

Cârteala nu este o acţiune constructivă şi nu ajută pe nimeni, nici chiar pe cel care o emite şi promovează, căci este o treabă de *"a bate apa'n piuă"*. Iar pentru Iliescu de a-şi mângâia singurătăţile, disperările şi falimentele personale, căci ale ţării nu le-a luat în seamă niciodată.

Pe lângă şoaptele cârtitorilor şi ale scepticilor, în ţară se aud glasurile întremătoare ale celor ce au votat noua conducere, cu speranţa că ţara nu a pierit şi generaţiile noi vor avea acces la misiunea noii puteri de construire a unei lumi noi, după visul, credinţele şi virtuţile lor, care au venit odată cu poveştile fără sfârşit ale strămoşilor, ale legendelor nemuritoare.

George BĂLAŞU

La zece ani dela moarte:

ARHIEPISCOPUL VALERIAN D.TRIFA: REAZĂM AL CELOR DEZNĂDĂJDUIŢI

Alexandru NEMOIANU

Au trecut zece ani de când Arhiepiscopul Valerian D.Trifa a trecut din această vale a plângerii şi încercărilor în locul unde mila lui Dumnezeu şi măsura faptelor lui l-au rânduit.

Zece ani reprezintă o vreme destul de îndelungată, un timp suficient pentru ca sentimentele, gândurile şi impresiile urmaşilor să se rânduiască într'o concluzie. Mai bine zis, aşa se întâmplă în cazul oamenilor obişnuiţi. Dar Arhiepiscopul Valerian D. Trifa nu a fost un om obişnuit, ci o personalitate atât de copleşitoare şi dominantă, încât studiul realizărilor lui nu face decât să ne surprindă şi uluiască pe măsură ce îl adâncim.

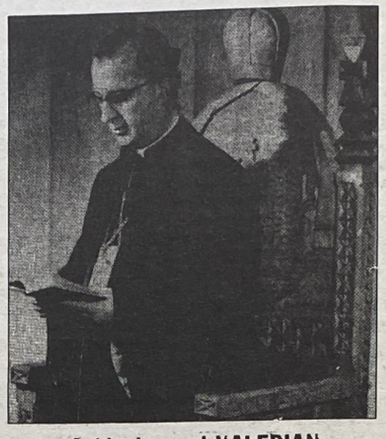

† Arhiepiscopul VALERIAN

Cei zece ani care au trecut au fost timp destul pentru a *"inventaria"* principalele lui realizări: pastoraţie, administraţie, construirea de biserici şi întemeierea de aşezăminte, publicaţii etc.

A fost de ajuns acest răgaz de zece ani pentru ca Institutul de cercetare al trecutului Românilor-Americani, Centrul de studii şi documentare din Jackson, Michigan, pe care el l-a întemeiat şi care azi îi poartă numele (*"The Valerian D.Trifa Romanian-American Heritage Center"*) să se dezvolte, să devină una dintre instituţiile esenţiale ale grupului nostru şi să înceapă să publice studii referitoare la semnificaţia istorică a grupului Românilor-Americani. În acest cadru, personalitatea Arhiepiscopului Valerian a început să fie pusă în context istoric şi o cameră memorială, inaugurată în toamna lui 1996, va perpetua memoria marelui dispărut în folosul generaţiilor ce vor fi rânduite după noi.

În alte cuvinte, în cei zece ani ce au trecut dela trecerea la cele veşnice a Arhiepiscopului Valerian, faptele lui, măcar sub aspect cantitativ, au început să fie tot mai bine cunoscute. Dar, munca grea şi anevoioasă, abia de acum încolo începe şi ea va trebui să însemne efortul de a desluşi latura calitativă a acestor fapte, semnificaţia lucrării marelui ierarh. Unele aspecte au fost, dacă nu epuizate cel puţin menţionate, în studii şi articole publicate în *"Cuvântul Românesc"* sau în *"Information Bulletin"* (purtătorul de cuvânt al Centrului de studii şi documentare): rolul lui ca fruntaş al comunităţii Românilor-Americani; exemplu ideal al exilului românesc; scriitor de limbă română etc.

Un alt mare rol împlinit de Arhiepiscopul Valerian a fost acela de a fi fost, într'un moment critic al istoriei Neamului Românesc, reazăm şi îndemn pentru cei deznădăjduiţi.

Pentru a putea înţelege ce a însemnat aceasta, va trebui să ne aducem aminte de împrejurările în care a început lunga păstorire a lui Valerian D. Trifa.

Atunci când Valerian D. Trifa şi-a început păstorirea nu numai comunitatea Românilor-Americani era în criză, ci întreg Neamul Românesc se afla cuprins într'o cumplită încercare a istoriei care îi punea în cumpănă însuşi rostul de a fi.

În covârşitoarea lui majoritate, Neamul Românesc era copleşit, umilit, strivit. În acest context succesele Episcopiei Ortodoxe Române din America, şi mai ales reuşita acestei Episcopii de a-şi păstra deplina libertate şi cu ea duhul şi tradiţia românească (chiar dacă erau purtate în altă limbă), au însemnat cu mult mai mult decât o *"marginală"* reuşită administrativă. Aceste succese au însemnat că şi în cele mai crâncene împrejurări există o cale de a realiza biruinţa gândului.

Arhiepiscopul Valerian a înţeles perfect nevoile momentului istoric, le-a analizat şi a hotărît să biruie. El a pornit dela convingerea că fermitatea morală este chezăşia biruinţei şi că între vorbe şi fapte nu trebue să existe diferenţă. Într'un articol publicat în 1952 el spunea... *"Măsura creştinătăţii noastre e dată de comportamentul zilnic şi de coerenţa între cele ce vrem să-i învăţăm pe alţii şi cele ce ne aplicăm nouă... Nu se poate să slujim la doi stăpâni după cum ne cer interesele ori slăbiciunile noastre... cel ce-şi face din împrejurări suport moral pentru ideea pe care o susţine, dovedeşte că n'a înţeles traiul pentru care s'a născut..."*

Pe asemenea temei sănătos s'a întemeiat lucrarea Arhiepiscopului Valerian şi astfel, încet, încet, Episcopia Română Ortodoxă s'a întărit şi s'a făcut reazăm al celor deznădăjduiţi.

În acest context se pot spune multe lucruri dar aici ne vom referi doar la locul ales Episcopiei de marele ierarh.

Integrarea Episcopiei Române Ortodoxe din America în structurile Ortodoxe Americane, în Biserica Ortodoxă a Americii, a însemnat la timpul său o mare biruinţă căci punea Episcopia la adăpost de poftele comuniştilor ce chinuiau mai tot trupul românesc. Dar această opţiune s'a dovedit roditoare şi pentru prezent şi pentru viitor.

În momentul de faţă, Episcopia Română Ortodoxă din America, fiind parte din Biserica Ortodoxă a Americii, are posibilitatea nelimitată de a face cunoscut tuturor Americanilor frumuseţea tradiţiilor spirituale româneşti şi, încă mai mult, ea poate perpetua modelul existenţial românesc, înţelegerea românească a vieţii. Aceasta înseamnă că în duh Românii-Americani vor fi mai departe parte din spaţiul spiritual românesc indiferent de faptul că vor vorbi altă limbă şi că în mod inevitabil vor adopta căile de viejuire imediată ale ţării care cu atâta generozitatea îi adăposteşte şi căreia civic îi aparţin trup şi suflet.

Arhiepiscopul Valerian, prin lucrarea lui, a fost nu numai reazăm al celor deznădăjduiţi din trecut ci este mai departe semn de nădejde în viitor.

AVIZ ABONAŢILOR DIN EUROPA!

Începând din luna Decembrie 1996 ziarul "Cuvântul Românesc" nu se mai expediază din Germania cititorilor din Europa, datorită costului expediţiei pe această cale. Numerele din Decembrie 1996 şi din Ianuarie 1997 sunt expediate din Canada. Redacţia ziarului este în curs de aranjare a unei expedieri viitoare mai satisfăcătoare. Dl. Paul Morcov rămâne în continuare reprezentantul "Cuvântului Românesc" pentru Europa.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum urmează:

Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal" sau "Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

- Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.
- Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
- Reproducerea articolelor este interzisă fără menţionarea sursei.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

SĂ LE DĂM O ŞANSĂ

Mihaela MOISIN

Am păşit în anul 1997, an de o deosebită importanţă pentru România. Este anul în care va începe ieşirea din criza în care se zbate ţara, după dezastrul lăsat în urmă de lăcustele comuniste.

Importante sunt deciziile pe care guvernul nou al României a început să le ia deja, dar mai importante sunt cele ce vor urma. Desigur, este uşor de vorbit pentru fiecare dintre noi, cei care nu facem altceva decât să criticăm, uneori să bârfim ori să aşteptăm ştiri spectaculoase, mai mult pe cele rele decât pe cele bune. Suntem învăţaţi cu presa occidentală, care dacă nu este plină de cancanuri, bârfe şi crime rămâne nevândută.

În decursul anilor, misiunea de ziarist s'a degradat în asemenea măsură, încât ziarist bun este numit doar cel care atacă, critică, sau *"scoate la iveală"* tot felul de rele, care uneori sunt doar invenţii jurnalistice.

Este de salutat astfel, articolul Roxanei Iordache din *"România Liberă"*, din 4 Ianuarie a.c., în care se referă la *"psihoza criticistă"* creată în cadrul presei româneşti. Într'adevăr, şi ziarele din România s'au occidentalizat, şi şi-au educat cititorii în aşa măsură, încât dacă nu le prezintă acestora nici cancanuri, nici descoperiri de crime, şi nici greşeli în guvernare, presa respectivă nu va mai avea succes, ziarele nu se vor mai vinde.

Desigur este necesar ca populaţia să cunoască şi toate lucrurile rele ce se întâmplă în ţară, căci astfel presa devine necitibilă, ca pe vremea comunismului, în care nu apăreau decât realizările mincinoase ale guvernului comunist, vizitele tovărăşeşti ale preşedintelui şi consoartei prin uzine, fabrici şi pe ogoare sau primirile tuturor necunoscuţilor şefi de state de prin Africa sau de oriunde.

Dar între cele două feluri de prezentare în presă este şi o cale normală, calea criticii constructive, a adevărului şi a informării corecte a populaţiei, atât în ce priveşte adevăratele realizări cât şi în posibilele greşeli, eşecuri, normale actualei situaţii din care trece astăzi România.

Presa ar trebui să ajute de această dată primul guvern ales democrat în România, cel puţin prin informarea corectă a stării de lucruri lăsată în urmă de comunişti, în speţă de Iliescu şi nomenclatura lui.

Căci altfel, marea masă de alegători, care au dat votul noului guvern cu încredere, dintr'o sinceră dorinţă de schimbare, de îmbunătăţire a vieţii în România, va trăi cu impresia că şi guvernul Ciorbea, cum a venit la putere a început să mărească preţurile. Ziariştii noştri trebue să clarifice lucrurile: de exemplu, să arate clar şi deschis că această mărire de preţuri, a fost pregătită de guvernul Văcăroiu, dar a fost amânată pentru a fi lăsată moştenire prin testament noului guvern, spre discreditarea lui. Fosta conducere a României a golit vistieria ţării, şi pentru a mai lua pe ultima sută de metri ce se mai putea lua, dar şi pentru a putea să-şi râdă în barbă după alegeri, dând explicaţii celor naivi şi creduli: *"V'am spus noi că o să fie mai rău, dar nu ne-aţi ascultat!"*

Pe unde trec la conducere guvernele de stânga, comuniste, socialiste sau cum se vor fi numind ele în ţările lor, lasă în urmă doar praf şi pulbere. Chiar în provincia Ontario, până acum un an, a condus un guvern socialist (deşi se numea în mod elegant *"partid democratic"*), ales de naivul electorat canadian, îndestulat, dar dornic de o *"alternativă"*. După câţiva ani buni de *"alternativă"*, acelaşi electorat s'a trezit la cruda realitate şi a votat un guvern conservator. Abia atunci a început să apară adevărul, datoriile făcute de guvernarea socialistă; abia atunci, au început să se ia măsuri severe, drastice pentru a scoate economia provinciei din groapa unde fusese împinsă de socialişti. Acum populaţia provinciei Ontario plăteşte naivitatea de a fi avut încredere într'un guvern de stânga, dar cu toate greutăţile prin care trece, cu răbdare, dă şansa noului guvern de a-şi îndeplini promisiunile de bună stare viitoare.

Să dăm şi noi aceeaşi şansă noului guvern al României şi să-l judecăm aspru numai dacă va lua-o într'o direcţie opusă celei prezentată la alegeri.

E adevărat că ar fi fost bine să avem 10 Victori Ciorbea; dar prin puterea exemplului, Dl. Prim-ministru îşi poate crea cadre minunate ca şi dumnealui, în timp.

Iar pe ziarişti să-i rugăm să fie mai constructivi, chiar şi când critică, altfel vor fi părtaşi la un complot bine pregătit de actuala opoziţie.

ROMÂNIA DE DUPĂ ILIESCU

Urmare din pagina 1

curat al Românilor" şi *"voinţa lui Dumnezeu"*, ca pietre de temelie ale schimbării, dau României de după Iliescu mult aşteptata şi mult valoroasa dimensiune spirituală, care mai înainte de toate este morală. Iar acest dat este îmbucurător. Căci în timp ce se vorbeşte mult de reforma economică, în fapt nici o reformă economică nu poate fi mai importantă decât reforma morală. Cu deosebire luându-se în considerare că din punct de vedere moral, mai cu seamă sub Iliescu, ţara a dat înapoi mai mult decât într'un secol.

Drumul moralei va trebui să pornească dela eliminarea structurilor comuniste şi dela eliminarea minciunii, urei şi corupţiei. Numai un asemenea curs poate să facă din România şi o parte integrantă a Europei. În noua fază istorică românească, drumul moralei este drumul celor fără de putere ajunşi ei înşişi la putere. Dar cu obligaţia demonstrării că ei sunt capabili de politica morală aşteptată. Căci doar toată schimbarea a fost făcută pe ideea primordială de politică morală; pe ideea că toate programele vor avea ca bază capacitatea românească de analiză şi soluţionare a problemelor într'un spirit al adevărului, al legii şi al dreptăţii istorice româneşti.

Toată politica românească milenară de dinainte de 1945 a fost să pună în ramă spiritul. Acel spirit pe care bolşevicii s'au îndârjit să-l distrugă şi l-au distrus, pentrucă el a însemnat rădăcinile neamului românesc, tradiţia sa milenară. În care cei din fruntea neamului au fost hrăniţi cu laptele lui Dumnezeu, pe când cei din puterea comunistă ori neocomunistă sunt hrăniţi cu laptele p.c.r.

Spiritul sau laptele lui Dumnezeu este elementul central al renaşterii. Este drumul spre rădăcinile noastre care sunt coloana vertebrală a naţiunii. Un drum bun cere însă şi minte. Sub acest aspect, România de după Iliescu, care a sfârşit era comunismului, poate fi văzută şi ca o biruinţă a minţii. Pentrucă în timp ce Ion Iliescu a mizat pe prostia electoratului, Emil Constantinescu a mizat pe mintea lui. Şi, la urma urmei, a învins mintea. Ajutată şi de faptul că surzii au auzit şi orbii au văzut. Poate că aceştia vor fi fost recalcitraţi de spusa că *"cu Văcăroiu suntêm un popor de boi"*.

Dacă în chip obişnuit în zile de euforie se uită multe, de această dată e un lucru care n'are voie să fie uitat. Şi anume că mentorul victoriei care ne-a adus România de după Iliescu este Corneliu Coposu. Pentrucă el a conceput şi creat Convenţia Democrată, ochiul lui a selecţionat pe Emil Constantinescu şi mintea lui a dat esenţa clară şi hotărîtă a luptei care trebuia dusă.

Pe relicvele comunismului devastator, politica post-Iliescu, politica ieşirii din noapte şi haos, nu poate fi decât una dusă pe coordonatele: libertate, mândrie şi demnitate naţională: naţiunea română trebue repusă în istoria ei cu reintregirea hotarelor; pro-Occident şi nu pro-Rusia; jos cu etatismul; stârpirea corupţiei şi ridicarea justiţiei la prestigiul de care ea are lipsă. Aceste obiective înseamnă destinul României.

Obiective faţă de care Dl. Iliescu are dreptul să rămână ce a fost - un bolşevic din vechea gardă comunistă, dar să lase ţara să renască din mizeria morală şi materială la care a adus-o, nu numai ca bolşevic ci şi ca fals democrat.

Eugen BÂRSAN

RADIOGRAFIA NOULUI GUVERN

Aşteptat-am decenii ca'n acest colţ de pagină să putem scrie:

S'au măturat dela conducerea ţării slugile Kremlinului!

Aşteptat-am decenii ca să putem pune stavilă jafului şi crimelor, de a se da dreptate celor nedreptăţiţi şi de a se pedepsi cei care au ucis o generaţie tânără în frunte cu intelectualii şi liderii politici care au realizat România Mare.

Şi aşteptat-am, în ultimii şapte ani, să vedem în banca acuzării pe cei care au tras în tinerii revoluţionari, pe cei care au dat ordin minerilor să terorizeze Capitala şi pe cei care au hrănit cimitirele cu trupurile schingiuite prin beciurile Securităţii.

În loc de procese pentru pedepsirea vinovaţilor, am văzut jumătate de duzină a comuniştilor condamnaţi plimbându-se în concedii de boală şi lăfăindu-se în averile luate cu forţa.

Am aşteptat dar n'am văzut identificat un singur terorist, un singur miner care a ucis ori un singur huligan care a devastat birourile partidelor de Opoziţie, deşi pentru identificarea lor sunt dovezi clare: fotografii, mărturii etc.

Suntem siguri şi aşteptăm ca sub actuala cârmuire să domnească dreptatea, iar cei care au jefuit şi ucis să fie pedepsiţi conform legii, dar, până atunci, să avem un strop de răbdare şi să aşteptăm ca guvernul D-lui Victor Ciorbea să se dezgheţe...

Vorbim la propriu şi nu la figurat.

Un ger năpraznic venit dela prietenii din Apus şi-a dat întâlnire cu crivăţul dela Răsărit pe plaiurile ţării aşa că, la fel ca şi celelalte ţări din Europa, trecem printr'o iarnă groaznică, iar PDSR-iştii ne-au lăsat o economie nu în pragul prăpastiei, ci în fundul prăpastiei. Prioritatea urgentă a noului regim e să-l întrunte pe Moş Gerilă...

Cu sacrificii, răbdare şi plus o bună şi cinstită gospodărire, suntem siguri că peste câteva luni vom păşi cu fruntea'n sus, într'o nouă Primăvară a ţării!

Acum câteva date despre garnitura Victor Ciorbea: Guvernul e format din 21 de miniştri, plus alţi patru miniştri delegaţi pe lângă Prim-ministru, la care se adaugă alţi trei Secretari de Stat, membri ai guvernului. Din cei 21 de miniştri, cel mai în vârstă este Dl. Gavril Dejeu (PNŢCD) Ministrul de Interne, 65 ani; iar cel mai tânăr Birtalan Akos (UDMR) Ministrul Turismului, 35 ani. Majoritatea sunt în vârstă de 40-55 de ani şi deţin diplome universitare (nici unul n'a studiat la Moscova!). Cei mai mulţi sunt necunoscuţi publicului deşi au avut poziţii de răspundere în regimurile trecute. Câţiva din ei au făcut parte din guvernele Roman şi Stolojan.

Asta ne duce cu gândul că unii, ca să-şi protejeze serviciile ar fi trebuit să fie membri de partid, dar faptul c'au rămas anonimi ne dovedeşte că n'au făcut parte din anturajul Marelui Creier al Carpaţilor şi nu s'au înghesuit să pupe mâna Doamnei Savante. Pe scurt: erau membri de partid, dar n'au activat în sânul partidului, în schimb au activat în surdină, contra regimurilor roşii şi neoroşii. Reamintim decizia Curţii Supreme Americane, a fi membru de partid nu te face vinovat de crimele partidului.

Iată cum fosta opoziţie şi-a împărţit puterea: PNŢCD - 8 fotolii, PD - 7, PNL - 3, USD - 1, UDMR - 1, PAR -1.

Ca încheiere, odată cu urările de Sfintele Sărbători şi realizarea dorinţelor de a făuri noul drum al ţării, oferim cadou D-lui Preşedinte Emil Constantinescu şi Premierului Victor Ciorbea, câte o măturâ.

Stroe MOLDOVANU

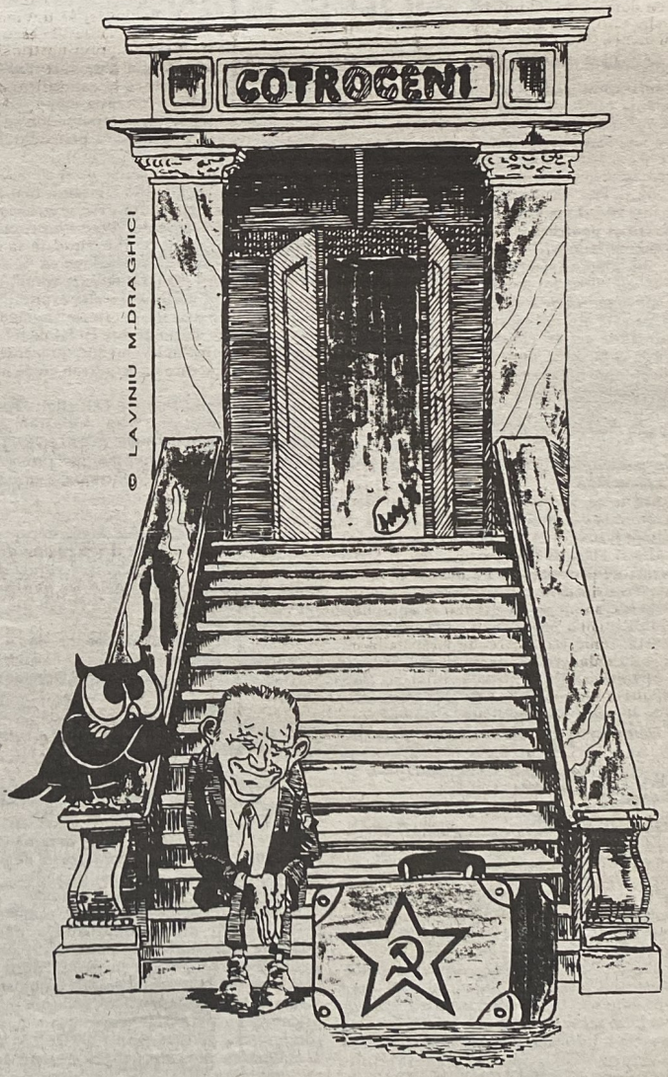

ROMÂNII ŞI-AU ELIBERAT PROPRIA LOR SPERANŢĂ

George BĂJENARU

Duminică, Noembrie 17, 1996. E ora opt seara. Telefonul sună persistent. Ridic receptorul. E fratele meu, Ştefan, din Franţa. *"Te-am sunat să-ţi dau o veste mare"*, îmi spune. *"România a scăpat de comunişti. A învins Convenţia. Emil Constantinescu a fost ales Preşedinte al României. La Paris, Românii au sărbătorit evenimentul cu şampanie"*.

Am tresărit. Primisem, într'adevăr, cea mai bună veste a anului. Fulgerător, îmi trecu prin minte o ţară, o familie, un om. Iată, zic, în sfârşit, Românii şi-au eliberat propria lor speranţă. Mi-am amintit apoi de familia Constantinescu, de Emil şi Nadia, de cei doi copii ai lor. Cu Nadia am fost coleg de gazetărie. Au trecut peste douăzeci de ani de când nu i-am mai văzut. Deşi nu mai trăiesc de mulţi ani în România, mă simt alături de aceşti oameni, a căror cinste şi demnitate le-a adus, în sfârşit, victoria. Îmi revine în minte imaginea acelui bărbat din generaţia mea, pe care l-am cunoscut în urmă cu aproape un sfert de veac, acolo, în laboratorul lui de geologie, dela Universitatea Bucureşti. Impresia ce mi-a produs-o atunci, era mai degrabă a unui om dăruit cu totul şi cu totul ştiinţei, decât a unui posibil politician reformist. Parcă îl văd şi acum, un om înalt la talie, cu o privire calmă şi blândă, împărtăşindu-mi cu generozitate câte ceva din tainele profesiei lui de cercetător geolog. Emil *"e îndrăgostit de pietrele lui"* o auzeam pe Nadia zicând. Pe atunci, Emil Constantinescu era asistent universitar şi îşi pregătea teza de doctorat.

Vremurile tulburi ce au urmat, au făcut din omul de ştiinţă şi dascălul Emil Constantinescu, un politician activ pentru drepturile şi libertăţile Românilor. Începând cu anul 1989, reputaţia lui ca om politic, a cunoscut o meritată ascensiune. Sub rectoratul său, ***Universitatea Bucureşti*** a devenit, în ultimii şapte ani, un adevărat centru de redeşteptare naţională a Românilor. Balconul Universităţii, deschis de Emil, pe timpul revoluţiei, a fost transformat într'o tribună de exprimare democratică, anti-comunistă. Am citit recent, că undeva, într'un sat din judeţul Iaşi, Emil a fost însoţit în campania de alegeri de soţie şi de cei doi copii. Doamne, cât de frumoşi la suflet sunt aceşti oameni, mi-am zis. O familie se luptă să salveze o ţară. Şi iată că oamenii acestei ţări au fost de partea lor. Atât Emil, cât şi Nadia au făcut studii de drept. De ce nu au profesat meseria de jurist pe timpul *"epocii de aur"*? E o întrebare la care numai ei ar putea răspunde, eu unul nu pot să consider această atitudine, decât ca pe un refugiu în demnitatea lor.

Imaginea ce o păstram în memorie, avea să-mi fie completată o zi mai târziu, cu fotografia lui Emil, din ziarul american *"The Boston Globe"* cu mâna dreaptă ridicată, asemenea unui atlet învingător, cu bucuria victoriei luminându-i faţa, Emil Constantinescu saluta în ziua de 18 Noembrie Bucureştiul şi întreaga ţară, în noua calitate de Preşedinte ales al României. Cu excepţia părului albit, mi s'a părut că arăta la fel de tânăr ca şi acum douăzeci şi cinci de ani. Aceeaşi expresie blândă a feţei, era acum dublată de trăirea spontană a bucuriei unui vis împlinit. Reporterul american informa cititorii că politicianul nou venit eliminase pe vechiul conducător comunist al României, iar în clipa surprinsă de fotograf, el încerca să-şi calmeze alegătorii, făcându-i atenţi, că totuşi timpul le stă în cale, că România se confruntă cu *"foarte dificile reforme"*. *"Centrist de dreapta* - scria reporterul -, *Emil Constantinescu a promis schimbări pe piaţa liberă, stimularea privatizării şi investiţii străine, ceea ce ar însemna uşurarea penalizărilor prin taxe legale"*. Articolul mai sublinia că imaginea economiei României e tristă, media venitului egalând doar 100 dolari pe lună, în timp ce unii pensionari primesc mai puţin de 40 de dolari. Inflaţia a ajuns la 45% şi e în creştere. Era menţionată, de asemenea, speranţa Preşedintelui Franţei, Jacques Chirac, *"că alegerile ar deschide calea României în Europa"*.

În numărul său de Miercuri, 20 Noembrie, ziarul *"New York Times"* ne făcea atenţi că victoria lui Emil Constantinescu a fost presimţită din scrisorile pe care acesta le-a primit în timpul campaniei dela alegători, când, dintr'o dată, primari, servanţi civili, ofiţeri din armată, agenţi ai serviciilor secrete, cetăţeni de rând, au vrut să spună ceea ce ştiau despre corupţia din ţară. Conform celor scrise de reporterul dela *"New York Times"*, *"sprijinul pentru noul Preşedinte, a venit din locuri neaşteptate. Nu toţi bogaţii au fost de partea Domnului Iliescu, în timpul campaniei, deşi aceştia au profitat de vacuumul legal creat de el, în ultimii şapte ani de afaceri. Mulţi ofiţeri din armată au votat pentru Preşedintele ales, fiindcă au crezut că acesta va da României o şansă mai bună în ceea ce priveşte includerea ei în cadrul NATO"*... *"Chiar şi Virgil Măgureanu, cel care conduce Serviciul Român de Informaţii, succesorul întregii puteri a Securităţii erei comuniste, a declarat, în timpul votării, că el a votat pentru schimbare"*.

Dincolo de orice alte comentarii, se poate afirma, pe bună dreptate, că alegerea lui Emil Constantinescu pentru funcţia de Preşedinte al României, este rezultatul firesc al nevoii acute de schimbare a societăţii româneşti şi de integrare a acesteia în structurile europene. Obiectivul prioritar însă, rămâne, aşa cum însuşi noul Preşedinte ales a afirmat, *"obţinerea unor standarde economice corespunzătoare"*.

Opţiunea electoratului pentru Emil Constantinescu şi Convenţia Democrată are acum o semnificaţie aparte, în sensul că pentru prima oară în ultimii cincizeci de ani, Românii au descoperit în fondul lor cinstit, ***Adevărul***, şi au înţeles cum să asigure cale liberă propriei lor ***Speranţe***.

"CINSTE ŞI PREŢUIRE" -POPOR ROMÂN-

Urmare din pagina 1

referim numai la discursul D-lui Iliescu care, la Suceava, printre altele, a susţinut, cu o condamnabilă stăruinţă, despre Corneliu Coposu că *"...acesta este plin de ură, vrea să aducă pe regele Mihai să vă ia pământurile"*.

Şi, în faţa acestor afirmaţii atât de jignitoare, ***vă întreb, Domnule senator Iliescu***, cinstit şi pentru adevăr: ***"oare nu v'aţi cutremurat împrăştiind asemenea minciuni"***?

Ori, plecând dela constatarea publică, că Dvs. ***aţi rămas tot ce aţi fost şi în imposibilitate organică de a vă schimba***, mă gândesc că vă este străină zicala ardelenească: ***"cu minciuna ori nu cinezi ori nu prânzeşti"***. După cum, sunt sigur că vă este necunoscută comunicarea profesorului savant Nicolae Iorga care, cu prilejul unirii, a spus răspicat: ***"Dacă cineva ar strânge toţi cocoşii de gât, ziuă tot s'ar face"***.

Şi, iată că în România, cu ajutorul lui Dumnezeu, ***la alegerile din Noembrie 1996, s'a făcut ziuă***.

De aceea, Domnule senator Iliescu, dacă eraţi cinstit şi mai ales corect (calităţi pe care ar fi trebuit să le păstraţi pe tot timpul calităţii Dvs. de preşedinte ales al ţării) aveaţi şi îndatorirea de ***a cunoaşte şi aceste adevăruri***, pornite din cumineţenia poporului şi nicidecum să consideraţi că unui *"stupid people"* îi poţi spune orice, deoarece, acesta, lipsit de discernământ, crede cu destulă uşurinţă. Şi, poate ***ar fi fost mult mai bine***, ca preşedinte al ţării, ***să daţi ascultare poporului român şi NU aprecierilor jignitoare ale D-lui Silviu Brucan***.

Pe de altă parte, socotesc că nu aş fi sincer cu mine însumi, dacă nu m'aş opri şi asupra unei întâmplări din noaptea de 17/18 Noembrie 1996.

Într'adevăr, în emisiunea dela televiziune, Dl. Ion Cristoiu, l-a întrebat pe Dl. Adrian Năstase, rugându-l să răspundă dacă, în campania electorală, susţinerile cu *"moşierii, pensiile, luarea caselor şi câte altele, de acelaşi gen şi având acelaşi conţinut mincinos"* au fost doar ocazionale sau se cuprind în chiar programul politic al P.D.S.R.-ului?

Iar Dl. Adrian Năstase, urmându-şi stăpânul, nu a răspuns. De altfel, este prea bine cunoscut că ***Dl. Iliescu are o mare calitate în "a se ascunde"***, adică, ori de câte ori i se pune o întrebare şi, meditând, apreciază că ar primi un răspuns defavorabil, nu răspunde, ori răspunde cu totul altceva, aşa cum, ***în văzul ţării, la confruntarea televizată cu Dl. Emil Constantinescu***, în preziua alegerilor, ***adeseori a fost surprins în "ofsaid"***.

Şi aceasta este explicaţia comportării conforme a D-lui Adrian Năstase din seara aceea. Sau, poate, şi a altora, plămădiţi din ejusdem farinae.

În continuare, am spune că şi cu ocazia acestor alegeri, **Dl. Ion Iliescu** a fost tot *"original"* în măsura în care, ***a nesocotit puterea de înţelegere a poporului român***. Pentrucă, oricât am încerca, domnia sa nu poate fi absolvit de învinuirea că ***"a dispreţuit poporul căruia îi solicita votul"***. De altfel, la drept vorbind, ce altă explicaţie i se poate da în măsura în care, a *"îndrăznit"* să se adreseze electoratului, cu fel de fel de acuzaţii absolut neîntemeiate, prezentându-i situaţii pe care nu le puteau crede nici chiar copiii.

Sau, urmându-l pe Dl. O. Paller: ***"Fosta putere a încercat prin toate mijloacele să-i solicite*** (electoratului) ***NU INTELIGENŢA, ci instinctele. O strategie cinică şi primitivă*** *care a mizat pe ură şi pe vrajbă, a urmărit să obţină favoruri electorale, pentru P.D.S.R., din noroi"*.

Şi, tot O. Paller: ***"Gaşca de ciocoi*** *care s'a botezat "partid" a lăsat orice ruşine deoparte, încercând să pescuiască voturi din toate resentimentele posibile, pentru a rămâne la putere"* (*România liberă* din 22 Noembrie 1996).

CINSTE ŞI PREŢUIRE - popor român că prin votul tău democratic din 17 Noembrie 1996, ai desăvârşit revoluţia din Decembrie 1989.

CINSTE ŞI PREŢUIRE - popor român care, ascultându-ţi inteligenţa ai respins *"propunerile"* ademenitoare (dar mincinoase) ale Puterii.

CINSTE ŞI PREŢUIRE - popor român, care, ***prin votul tău, ai dovedit*** popoarelor lumii, ***maturitate politică***.

CINSTE ŞI PREŢUIRE - popor român că prin votul tău, ***ai sancţionat lăcomia de putere*** a celui care s'ar fi dorit preşedinte al ţării chiar şi în cel de al 3-lea mandat.

CINSTE ŞI PREŢUIRE - popor român că prin alegerile din Noembrie 1996, ***dând ascultare îndemnului tău patriotic***, ai adus o contribuţie hotărîtoare mersului istoric al ţării, ***prin înlăturarea trecutului comunist şi a rămăşiţelor acestuia, cu "faţa umană"***, promovat cu atâta cinism şi îndrăzneală de ***conducătorii pe care, prin VOTUL TĂU, i-ai măturat de pe scena politică a patriei tale*** - ROMÂNIA.

Av.Dr. N. RODEANU

ROMÂNIA ANULUI 1996, STAT DE DREPT

George VASU

În toamna anului 1996 poporul român a fost chemat să-şi aleagă primarii, consilierii comunali, deputaţii, senatorii şi pe Preşedintele ţării pe următorii patru ani, conform Constituţiei ţării din anul 1991.

După *"eliberarea"* din 1989, de sub teroarea comunistă, începută cu Gh. Gheorghiu-Dej şi terminată prin împuşcarea soţilor Ceauşescu, printr'un *"proces"*, judecat în ziua de Crăciun 1989, poporul român a mai avut de răbdat, sub diferite forme privaţiuni şi nedreptăţi, zicându-se că *"este fază de tranziţie"* şi că toată lumea eliberată de comunism trebue să treacă prin această *"tranziţie"*.

Trebue să notez că la înlăturarea lui Ceauşescu ţara avea câteva miliarde *"economii"*, iar acum, după 7 ani de guvernare de cei ce au fost, au lăsat ţara cu 7 miliarde de dolari datorii. Adică anul şi miliardul, datorii faţă de străinătate, de parcă poporul român nu a muncit în această perioadă, ci a trăit numai din *"datorii"*. O să vedem când organele de drept îşi intră în atribuţiile legale.

Aceasta înseamnă că de aici încolo, schimbându-se Guvernul, Preşedintele ţării şi primarii comunali şi consilierii comunali, ***LEGEA este baza existenţei Statului.***

Pe ce mă bazez când fac această afirmaţie?

Preşedintele ţării, Emil Constantinescu are la bază o pregătire juridică, absolvind Facultatea de Drept din Bucureşti şi un an de zile a funcţionat ca judecător, dar văzând că *"justiţia"* din acea vreme nu era condusă de magistraţi, ci de organele *"de partid"*, a renunţat şi a făcut Facultatea de mineralogie, unde nimeni nu avea să se amestece în această ramură, ci numai cercetătorul. Astfel, printr'o muncă perseverentă a ajuns profesor la Facultatea de mineralogie şi Preşedintele Rectorilor din România la vârsta de 53 de ani. Este un exemplu colosal de voinţă, putere de muncă şi inteligenţă.

Preşedintele ţării şi-a ales un Prim-Ministru tot un om al Legii, pe Victor Ciorbea, fostul primar al Capitalei. Acesta a fost şeful promoţiei Facultăţii de Drept din Cluj.

Niciodată România nu a avut asemenea *"administratori"*, nici în perioada interbelică.

Nu se poate ca justiţia, care este prima pârghie a unui stat de drept să nu poată să îndrepte *"rămăşiţele comunismului"* din ţara noastră într'un foarte scurt timp, dat fiind că Preşedintele şi Prim-Ministrul sunt distinşi jurişti, ceea ce nu a fost niciodată în ţara românească de când a existat ea.

După 40 de ani de comunism, mentalităţile oamenilor s'au schimbat, nu mai ştiu ce este *"ruşinea"*, frica de Dumnezeu, de lege etc., dar înţelepciunea de a şti pe cine trebue să aleagă conducători nu le-a lipsit şi iată că atât în administraţia locală cât şi cea centrală, pe ţară, democraţia a învins definitiv, înlăturând *"rămăşiţele comuniste"* dela conducerea ţării.

Pot să afirm cu convingere că poporul român este înţelept şi şi-a ales conducătorii care să guverneze ţara următorii 4 ani, până la începutul mileniului trei.

Este suficient să observăm că vecinii noştri: Polonezi, Unguri, Bulgari şi Sârbi au la conducerea lor *"neocomunişti"*, în timp ce Românii au spus Nu foştilor comunişti şi au adus să-i conducă nişte distinşi jurişti, ca Emil Constantinescu Preşedintele ţării şi Prim-Ministrul Victor Ciorbea.

Spre deosebire de Ion Iliescu, care a cerut la Satu-Mare să nu se recunoască hotarîrile judecătoreşti pronunţate în restituirea caselor naţionalizate de comunişti în anul 1950.

Continuare în pag.7

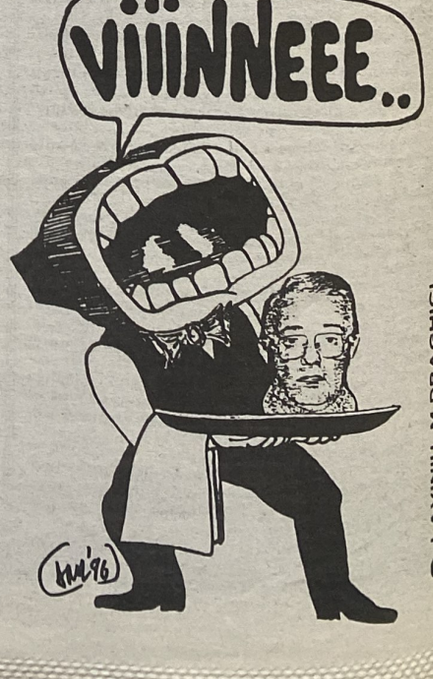

DE CE AU SCĂPAT NEANULATE ALEGERILE DIN NOEMBRIE ?

Dan-Liviu NICOLAE

După cum apreciau mulţi comentatori, înainte de alegerile generale şi prezidenţiale de anul acesta, nici Ion Iliescu şi nici PDSR nu-şi puteau, în mod firesc, permite să le piardă. Oricât de precise s'ar fi pretins sondajele, fie ele mai mult sau mai puţin ştiinţifice, mai mult sau mai puţin oficiale, şi oricât de alarmant - pentru Putere - păreau să sune rezultatele lor, un anumit scepticism continua să domnească. Cum era să uite omul alte sondaje, din trecut? Sondaje promiţătoare, şi ele, pentru Opoziţie, dar care doar au stârnit speranţe disproporţionate - în raport cu realitatea - în sânul acesteia, împingând-o la o jubilaţie prematură şi cu atât mai devastatoare în plan politic. Nici chiar presa independentă, favorabilă Opoziţiei, furată de peisaj, n'a găsit, în 1992, mijloacele de a tempera acest entuziasm dezarmant, ba l-a şi alimentat în bună măsură.

Ca şi acum patru ani, alegerile locale, cu scorurile lor încurajante pentru CDR, USD şi - în limite deja tradiţionale - UDMR, au părut un pion otrăvit cedat de Putere pentru a vedea în ce măsură trebuia să-şi mobilizeze toate mijloacele (şi când spunem ***toate mijloacele*** chiar asta înţelegem) spre a nu scăpa din mână controlul asupra vieţii politice româneşti. Ştiut fiind că, cel puţin deocamdată, cu o economie încă dominantă de stat şi infiltrată de câteva reţele monopoliste de tip mafiot (incipiente, ce-i drept, dar nu mai puţin periculoase pentrucă aflate sub comanda susţinătorilor oculţi ai aceleiaşi Puteri reprezentate şi strunite de Ion Iliescu) politicul continuă a avea un impact deosebit asupra socialului şi economicului.

Ei, dar iată că, în ciuda tuturor scepticilor (printre care şi subsemnatul), Ion Iliescu şi partidul său de suflet, dar şi ***de facto***, au pierdut alegerile!!! În treacăt fie spus, nu mai e mult până când I.I. va deveni şi liderul ***de jure*** al PDSR, oficializând, astfel, ceea ce este, de ani de zile, un străveziu "*secret al lui Polichinelle*". Acum, nici fruntaşii partidului nu mai fac fasoane când vine vorba de ***leadership***-ul lui Iliescu. Uneori, lăsând chiar să le scape figuri de stil de-a-dreptul indecente. Vezi cazul Vasile Văcaru, acesta declarând că "*bunicuţa*" este aşteptată să fie, pentru PDSR, "*un adevărat Cornelţeanul Coposu*" ! Ei??? Trecând peste insidiozitatea metaforei, nu putem ignora caracterul oarecum blasfemiator al zisei D-lui Văcaru. Ca şi cum ai spune că Sarsailă ar fi, pentru diavolii săi, "*un adevărat dumnezeu*"!

Să nu ne'ndepărtăm de subiect. Aşadar, ce să se fi'ntâmplat, oare?

Foarte posibil, Puterea s'a lăsat niţeluş păcălită de similitudinea cu situaţia din 1992. N'ar fi exclus ca şi Dl. Măgureanu (sau care i-o fi numele adevărat, dacă nu l-o fi uitat până şi dumnealui) să fi făcut oarece joc dublu, fiind, pesemne, mai bine informat asupra tendinţelor opiniei publice. Vom vedea curând, în raport cu soarta sa viitoare, care-i sunt "*meritele*" în dezinformarea mai-marilor săi. Dacă n'o fi fost vorba de o simplă incompetenţă...

Apoi, adepţii "*democraţiei originale*" sunt, îndeobşte, cunoscuţi pentru tendinţa paranoică de a se considera infailibili şi de a crede în poziţia lor de neclintit. Slăbiciuni care l-au dus pe Ceauşescu în faţa plutonului de execuţie. Cu alte cuvinte, Iliescu şi ai lui se vor fi culcat pe nişte lauri sub care nu s'au aşteptat să crească ţepi. Lauri precum campioana de scrimă Laura Badea, care şi-a pus titlul mondial în slujba campaniei electorale a învinsului lui Emil Constantinescu (poate nu fără încurajarea ministrului sportului, Alexandru Mironov, şi al altor capi ai Federaţiei Române de Scrimă), n'au reuşit să dea tocanei ex-preşedintelui suficient damf pentru a ameţi încă odată electoratul.

Cu siguranţă, printre elementele scăpate de sub controlul Puterii s'a numărat fidela - până ieri - birocraţie. Atraşi la început de mirajul perpetuării statutului lor privilegiat (*"cetăţeanul la dispoziţia şi bunul plac al slujbaşului din spatele ghişeului şi al şefilor lui"*), funcţionarii au crezut, vreme de două mandate, că Ion Iliescu ar fi un fel de Messia al lor: ciubuc cât cuprinde, dar şi posibilitatea *"tunului"*, prin jefuirea avutului public. Uitată legea 18, sperietoarea ceauşistă, atât de eficace uneori. Libertatea absolută în realizarea ciupelii mici, mijlocii şi chiar măricele, fără control şi oprelişte, cei *"mari"* abia având timp pentru propriile *"tunuri"*. Aşa că birocraţia, mânată de interesul imediat, s'a constituit într'o frână în calea reformei, aşa amărîtă cum a fost ea în aceşti şapte ani, şi, generalizând corupţia, a ajutat Puterea să lase lucrurile în voia lor sub cuvânt că, fenomenul fiind prea extins, nu s'ar fi putut vorbi serios de eradicarea lui.

Numai că, situaţia economică prăbuşindu-se vertiginos, birocraţii noştri s'au pomenit între ciocan şi nicovală. Între o poziţie incertă - bugetul tot mai peticit nu mai poate susţine întreaga gamă de sinecure create după 1989, iar *"donatorii"* graşi devin rari, în condiţiile sărăcirii generale - şi şansele din ce în ce mai mici de a-şi lansa o afacere proprie, tocmai datorită sistemului de şicane şi labirintului de legi şi reglementări pe care tot ei le promovează spre a se face indispensabili. Căzută, să zicem aşa, în groapa tot de ei săpată, această armată de salariaţi a trebuit să găsească o ieşire cât de cât acceptabilă. Funcţionarii *"de carieră"* au început, şi ei, să realizeze că regimul Iliescu n'avea un viitor, şi că, mergând *"pe mâna"* Opoziţiei, chiar având de înfruntat ajustări de buget şi de personal, tot ar avea şanse mai decente de a face altceva, poate chiar mai profitabil, mai onest şi mai demn. Ori, într'o societate încă centralizată (deschis sau ocult, nu contează), orice ***establishment*** care pierde sprijinul birocraţiei este sortit căderii.

Bun, veţi spune Dumneavoastră, dar dacă PDSR a lăsat lucrurile cam în voia lor la 3 Noembrie, cum de nu s'a zbătut două săptămâni mai târziu, când ar mai fi fost o şansă, mare sau mică, de a păstra măcar o parte din putere?

"De democraţi ce suntem", vor spune pedeseriştii, cu Ion Iliescu în frunte. Chiar aşa, va mai trece vreme până să lămurim cu privire la adevăratul rol al lui Petre Roman şi al partidului său în aceste alegeri. Să nu uităm că, prin numărul de voturi atrase, ca şi prin ponderea în noul Parlament, Don Pedro a putut fi pentru Emil Constantinescu ceea ce a fost Aleksandr Lebed pentru Elţîn. Întrebarea este dacă şi el intenţionează să joace, în viitor, jocul pe care l-a încercat generalul rus, ori este un component *"fair"* al noii Puteri. În termeni reali, nimic nu exclude posibilitatea că fostul *"pupil"* al lui Iliescu să fie ţinut *"în lesă"* de vechii săi mentori prin cine ştie ce mijloace ascunse - dar nu şi inofensive.

După cum nimic nu exclude *"a priori"* vreo înţelegere secretă de *"neagresiune"* chiar între Ion Iliescu şi capii Convenţiei Democrate - iertată să ne fie vorba proastă, dar prea am văzut multe în România ca să ne mai mire ceva.

Un lucru miră, totuşi. Sau nu miră, dacă luăm în calcul şi posibila înţelegere de mai sus. S'ar părea că ideea unui cavalerism - desuet şi neproductiv, după opinia noastră - prevalând interesului politic (ba chiar şi moralei, până la urmă) n'ar fi străină unora din fruntaşii CDR. Şi asta inclusiv cu preţul unei guvernări mai anevoioase şi al încălcării unor principii.

Adică:

Cu o candidatură introdusă în pofida oricărei legalităţi, mandatul de senator al lui Iliescu s'ar conveni contestat fără menajamente. Lucru pe care unii din şefii noii majorităţi parlamentare au afirmat că nu-l vor face. S'au găsit şi argumente: *"Curtea Constituţională a aprobat candidatura"*. Lăsând la o parte faptul că toată lumea ştie cum s'au petrecut lucrurile, stăm şi întrebăm: ***ce facem domnilor, ne întoarcem la mentalitatea potrivit căreia nu legea contează, ci interpretarea ei şi persoana implicată? Ăsta să fie "statul de drept"?***

Apoi, cică un om care a atras cinci milioane de voturi ar avea locul lui în Senat, indiferent cum ar fi ajuns acolo. Dar, vorba lui Mark Twain: *"acum cinci sute de ani alte milioane şi milioane de oameni credeau că pământul este plat"*.

Întrebarea care ne apasă, în cele din urmă, decurge firesc din raţionamentele de mai sus:

Să fi fost acesta preţul pentru care Ion Iliescu n'a recurs la anularea alegerilor, precum prietenul său, Slobodan Miloşevici, la Belgrad, tot la 17 Noembrie ?

ASPECTE DIN ERA "SCHIMBĂRILOR"

Urmare din pag. 1

şi Dl. Andrei Chiliman, vice-preşedinte ca şi alţi majoritari folosesc Dacii, în timp ce Adrian Năstase şi alţii ca el nu părăsesc Mercedesurile şi nimeni nu ia măsuri.

Noi, prostimea, aşteptăm Schimbarea, dar constatăm doar timide, firave, înlocuiri de persoane pe ici pe colo şi *"la vremuri noi tot noi"* se practică în continuare. Reprezentanţii fostului regim au reuşit să se replieze, să se organizeze, să ocupe posturi fruntaşe şi de preşedinţi în toate Comisiile importante parlamentare, de unde pot crea destule tergiversări şi piedici iniţiativelor guvernului, legilor şi propunerilor majorităţii. În acelaşi timp, majoritatea este timidă şi încă se organizează. Se vorbeşte prea mult de profesionişti ce trebuesc menţinuţi în posturi şi mai grav, prea mult despre reconciliere, ceea ce dă speranţa gangsterilor de până la 3 Decembrie 1996 că îşi pot continua nestingheriţi activităţile lor nocive şi scandaloase. Fără nici un temei, opozanţii de azi au demonstrat că sunt hotărîţi să-şi păstreze averile şi privilegiile obţinute prin jaful ţării. Deşi nimeni nu i-a deranjat, PDSR-iştii, prin marele gangster mafiot de tip ţigănesc, A. Năstase, a organizat nu de mult o conferinţă de presă, *"denunţând"* constituirea unor comisii de *"depedeserizarea"* instituţiilor, adică pierderea locurilor călduţe de către cei ce le-au ocupat pe bază de carnet de partid PDSR, cât şi a privilegiilor şi surselor de venituri. Ei au aşteptat răspunsul oficial că nu există aşa ceva, care răspuns a venit prompt. În acest fel ei au deplasat atenţia opiniei publice dela gravele răspunderi ce le cad pe umeri pentru dezastrul în care au dus România. Şi poate că se vorbeşte prea mult despre *"vânătoarea de vrăjitoare"* şi nimic nu este mai greşit decât folosirea acestei propoziţii, căci în timp ce vânătoarea din evul mediu a vânat femei nevinovate numai pentru suspiciunea de a fi vrăjitoare, cei ce trebuesc vânaţi azi sunt nişte gangsteri care au devenit bogaţii oameni ai ţării numai în 7 ani de guvernare prin mită şi jaful avuţiilor ţării, prin încălcarea embargoului ONU impus Iugoslaviei, prin evaziuni fiscale ş.a.m.d.

De neînţeles pentru mine este că cu toată grava moştenire economică, în loc de austeritate Biroul Permanent al Camerei Deputaţilor a hotărît alocarea a 50.000 lei pentru cadouri de fiecare copil de parlamentar, deşi tăticii slavă domnului, nu sunt şomeri; în plus, pentru un falnic brad decorat şi instalat în curtea Parlamentului, plus alocaţii pentru 200 de colindători care vor ura parlamentarilor (sperăm să nu fie ţiganii colindători cerşetori din mijloacele de transport în comun bucureştene). Deci, în total 54 milioane lei. Şi gândul mă duce la foştii deţinuţi politici sau familiile lor care trăiesc în mizerie, la pensionarii nenomenclaturişti care adună prin pieţe cartofi şi zarzavaturi căzute pe jos sau aruncate, la azilurile de bătrâni şi orfelinate.

Ne întrebăm încotro se merge şi care va fi direcţia?

Aurel S. MARINESCU

PLUGUŞOR 1997

Aho! iar la tot poporul
că veniim cu plugusorul
mai frumos împodobit,
fiindcă anul a rodit
spre sfârşitul veacului
la casa săracului...

O fi el Românul, moale,
dar s'a îndreptat de şale,
a tras aerul în piept
şi-a plecat cu pasul drept,
a tras o şuierătură,
a dat şi-un chiot pe gură
de-a strâns oaste, natul tot,
să-şi spuie păsul la vot...

Măi, şi la numărătoare
numai "Chei" descuietoare,
şi pe colo pricăjiţi
şi "trei trandafiri" blegiţi,
aruncaţi colo, de-a sila,
să le plângi de toată mila.

Şi-au pierdut măre, pierdut,
bruma cinste ce-au avut:
şi Năstase, patru case,
şi Năstase nouă clase.

Numai cel din Cotroceni
a dat iama prin coceni,
prin oraşe şi prin sate,
prin cocioabe şi palate
- ca tot omul fără minte -
să-l aleagă "preşedinte",
să-i înjuge pe plăvani
de-acum încă patru ani...

Au stat oamenii ce-au stat
pân' la'ntregul numărat,
dar afară s'a aflat
cine-i cel ce-a câştigat...

Zbârnâia televizorul
să afle întreg poporul
cine e câştigătorul...

Şi-au făcut o noapte albă
sub a cerului grea salbă,
colo la "Golaniadă"
lumea 'ntreagă ca să-i vadă.

Cioclii de pedeserişti
înnegriseră de trişti,
iară "cel cu cucuveaua"
plângea... că-l doare măseaua.

O să-l doară şi toţi dinţii
blestemat de toţi părinţii
tinerilor morţi, eroi
"după douăzeci şi doi":

- Să n'apuce toiul verii
cel care-a adus minerii.

Pluguşor cu patru boi
de-acum nici un Văcăroi
- ţara prinsă în nevoi
n'o s'o mâie dela spate
ca pe vite încălţate.

ŢARA CREŞTE'N LIBERTATE!

Fii de Daci şi de Romani:
"La Anul şi La Mulţi Ani".

EUFORIA TRECE, RESPONSABILITĂŢILE ÎNCEP

Adrian GRIGOROPOL

Alegerile au dat câştig de cauză Opoziţiei. Pe meritate deci, în sens democratic, prin obţinerea unei majorităţi care să-i asigure guvernarea, dar nu chiar în cea mai deplină linişte, deoarece, este o majoritate fragmentată. Dacă CDR-ul reprezintă formaţia cea mai puternică, ea însăşi este o constelaţie dominată de PNŢCD şi pentru a se putea forma un guvern viabil a fost necesară combinaţia nu prea surâzătoare cu partidul D-lui Petre Roman, socialist democrat este adevărat, dar socialist. Acesta a deţinut *"cheia"* (nu în sens de semn electoral, ci în formarea jocurilor politice). Se preconizase un guvern de centru-dreapta şi a rezultat unul de centru dreapta-stânga. Factor determinant al succesului, după cum poate deveni oricând un factor determinant al insuccesului. Partidele socialiste au fost totdeauna gata la compromisuri imprevizibile.

De aceea, odată euforia acestor alegeri trecută, este cazul să confruntăm realităţile şi să scrutăm viitorul cu circumspecţie.

Pornim dela ideea că orice guvernare este un succesor căruia însă îi lipseşte ca în succesiunea civilă posibilitatea de a renunţa dacă masa succesorală e prea îndatorată. În politică te lupţi să câştigi, conştient de ce te aşteaptă, în speţă haosul economic şi deprimarea morală, şi te obligi a îndrepta lucrurile.

Din capul locului, trebue să înţelegem că în faţa guvernării se află probleme extrem de grele. Declaraţiile oamenilor că sunt gata de sacrificii sunt încurajatoare, dar rămâne de văzut cum vor fi suportate.

Răspunderea principală a guvernului stă în modul de a înţelege şi de a pune în practică universalitatea principiului că numai o politică dinamică poate asigura succesul. Politica nu este tot una cu programul. Acesta din urmă, tratat cu religiozitate poate constitui o frână, el este un ghid dar nu o obligaţie sacrosanctă, dinamica obligă la flexibilitate.

Politica, în general cuprinde un număr de trei tipuri de politică aplicativă.

Astfel:

Politica de inovaţie.

A se intra într'o politică în care nu ai fost niciodată implicat. Deşi în politică nu se intră accidental, te vezi într'o activitate cu totul nouă. N'ai avut organizări prealabile, legi conforme, prevederi bugetare, mai mult, ai de-a face cu un haos, nu poţi să te foloseşti de structurile defectuoase pe care le preiei. Ai nevoie de mult talent, de mare capacitate de a nu te lansa să inovezi dintr'odată totul. Inovaţia presupune multă precauţie.

Politica de succesiune.

Aceasta presupune relocări oportune în activităţile şi structurile preexistente, care conţin elemente de reţinut. Schimbările sunt foarte complexe şi dificile şi trebue bine cântărit dacă este mai bine să operezi schimbări în structuri existente decât să stabileşti arii complet noi.

Politica de menţinere.

Aceasta presupune o înlocuire mai lentă, dar totuşi continuă. Reînnoiri legislative şi chiar o legislaţie nouă progresivă. Multă flexibilitate pentru ca procesul de schimbare să nu aibă loc în salturi.

Politica adaptivă.

Este politica dinamică pe o scară ascendentă, în mers continuu, fără şocuri, deoarece în cele mai multe cazuri acestea nu-şi au rezultatul scontat şi pot provoca zguduiri sociale.

Politica terminală.

Implică o curajoasă şi completă desfiinţare a structurilor neprofitabile moştenite, de tip mamut comunist.

De asemenea, se va avea în vedere dualismul politicii pe plan naţional şi internaţional, fiindcă în măestria echilibrului acestora, stă şi succesul realizării dinamice a politicii şi a programului adaptat ei în mod inteligent.

Cum guvernarea volens-nolens este o constelaţie de partide, acest lucru incumbă şi oarecare fragilitate, indiferent de angajamentele luate în campania electorală. Avem atâtea exemple la guvernele occidentale.

Este, considerăm interesant şi prioritar să discutăm problema restituirii caselor naţionalizate, unde s'ar putea înregistra divergenţe de opinii, mai ales din partea USD-ului social-democrat, de când a fuzionat cu partidul istoric social-democrat pentru a putea intra în internaţionala socialistă şi a se demarca de PDSR-ul din care s'a rupt.

Legea 112 din 1995 a ex preşedintelui Ion Iliescu şi guvernului său aservit, este fără îndoială ***o fără de lege***, şi este imperioasă o relegiferare, pentrucă o amendare ar fi inutilă. De fapt, această lege nu este decât o preluare abjectă a actului condamnabil de naţionalizare din 1950. Dictatura anterioară se abţinuse cel puţin, de a vinde aceste case în vreme ce prin această nouă lege *Statul* a devenit un agent imobiliar, care să vândă respectivele case chiriaşilor.

Considerând că din cele 65 de mii de case naţionalizate numai în Capitală, ca urmare a demolărilor masive, cutremure etc. au mai rămas în fiinţă circa 10 mii de case, şi din acestea au fost restituite câteva. Aceasta, deoarece legea a introdus două dispoziţii ghilotină. Prima, ca proprietarul să locuiască în prezent efectiv în respectiva locuinţă. A doua, ca în caz contrar să se fi găsit efectiv în aceasta la data de 22 Decembrie 1989, chiar dacă între timp s'a mutat. În sfârşit, legea restrânge dreptul la o singură locuinţă (apartament). Este ceea ce autorul Eneidei, Virgiliu, spune undeva că s'au scremut munţii ***nascitur ridiculus mus***, ca să nască deci un ridicol şoricel.

S'a scris şi rescris mult despre faimosul principiu ***restitutio in integrum***, dar guvernanţii acum plecaţi au avut ceară în urechi. Mai mult, în campania electorală, pe lângă multe alte inepţii, au lansat zvonul, că dacă Opoziţia va câştiga, chiriaşii vor fi daţi afară.

Opoziţia s'a apărat negând o asemenea eventualitate. Negaţia s'a limitat la declaraţia că nu vor fi daţi afară chiriaşii. Declaraţie strict mărginită. Aceasta nu este o confirmare că legea ar fi bună şi n'ar trebui revizuită. Legea respectivă nu poate impune o aberantă reconfiscare imobiliară. Protecţia chiriaşilor, nu înseamnă instaurarea proprietăţii de stat. Protecţia se realizează prin legi ordinare de prelungire automată pe timp de cinci, pe zece ani a contractelor de închiriere. Locaţiunea este un contract civil temporar, nu viager şi nici pentru eternitate, lăsată eventual moştenire urmaşilor.

Să se restituie locuinţa proprietarului, iar dacă nu mai este în viaţă, moştenitorilor. Chiriaşul poate plăti o chirie reglementată spre protecţie proprietarului, nu statului. Protecţia chiriaşului nu înseamnă negarea dreptului la restituire, ea poate avea pentru chiriaş limite rezonabile.

Legea 112 din 1995 a dus la o stare de încremenire totală în politica de construcţie imobiliară, ca şi când ar urma un status quo imobiliar şi nu s'ar mai construi nimic. Ca să demonstreze că este democratic, noul Parlament trebue să re-legifereze restituirea caselor naţionalizate, să desfiinţeze aberaţiile celor care i-a precedat cu atât mai mult cu cât această lege este în plin lucru de aplicare şi nu este nici un moment de întârziat. Se pot comite greşeli ireparabile.

Opinia publică va ţine sub observaţie ce politică va adopta noua guvernare în problema caselor naţionalizate. Să se ţină seama că şi opinia publică internaţională este preocupată de felul cum se va rezolva problema în cadrul general al drepturilor omului. Comunitatea Europeană veghează.

Nu se poate încheia fără menţionarea că reponsabilitatea celor prevăzute în *"Acordul de solidaritate guvernamentală a CDR-ului, USD-ului şi UDMR-ului"* care formează majoritatea parlamentară şi în care la Articolul 2 s'a angajat la respectul unor responsabilităţi permanente pluralismului în care *"democraţia, statul de drept şi drepturile omului să constituie fundamentul prosperităţii şi demnităţii fiecăruia, al justiţiei şi solidarităţii sociale"*.

Ştiut fiind că între drepturile omului figurează şi ***dreptul de proprietate***, pretutindeni garantat în democraţie, este urgentă restabilirea acestui drept pentru proprietăţile naţionalizate şi confiscate, fără de care Acordul de solidaritate guvernamentală rămâne fără un important obiect, devine retoric şi fără substanţă credibilă.

Cinste ţie, poporul meu!

Maria SAVA

Sărbătoarea naţională a pus cunună la mult aşteptata înfrângere pentru totdeauna a comunismului - este pentru prima dată când după decenii de totalitarism, nedreptate, umilire şi în ultimul pedeserizare - care dacă nu era stopată la timp, putea vira violent spre KGB - poporul român a avut şansa să-şi aleagă singur calea în istorie. Indiscutabil, graţia divină adusu-şi-a aminte de acest popor. Fără îndoială că în cauza haitelor caracatiţo-pedeseriste zarurile au fost aruncate. Pentrucă această infatuată haită, a uitat cu desăvârşire, că în relaţiile interumane poate opera şi legea dreptăţii şi a bunului simţ, căci spre propria lor desfătare, emanaţii noştri nu s'au sfiit câtuşi de puţin să ne azvârle lozinci populiste care umflă, dar nu satură. Nu s'au sfiit să denatureze de o manieră criminală revoluţia din Decembrie 1989 după bunul lor plac, formând clica instaurată în jurul tătucului Cotrocenist, permiţându-şi să transforme instituţiile statului în păpuşi trase de sforile lor machiavelice - fapt confirmat în public, că politica PDSR nu are nimic de-a face cu morala, pentrucă hibridul cu mulţi spini şi foarte puţine flori s'a prins să încalce totul în picioare: conştiinţa, răbdarea, sfânta noastră credinţă şi tot ce era demnitate. Cei care au siluit acest blajin popor trebuiau să se gândească că orice *"Golgotă"* îndurată nedrept, renaşte întru victorie, şi cu această victorie a celor siluiţi hâul istoriei îi va înghiţi curând, pecetluindu-i cu blestemul.

Adusu-ţi-ai aminte de faptul că, cei care te-au minţit şi umilit zeci de ani, au intrat *"prin efracţie"* în istoria ta, poporul meu! Adusu-ţi-ai a minte că pe mormintele fiilor şi neamului tău ucişi de ateii comunişti răzvrătiţi, creşte iarba nepăsării, că numele atâtor întemniţaţi au fost şterse din filele istoriei şi batjocorite, poporul meu! Adusu-ţi-ai aminte că făptaşii ce te-au ruinat şi te-au înfometat în ţara ta bogată stau la tribuna statului proptiţi cu tot felul de imunităţi, deghizaţi, căpătuiţi şi *"relaxaţi"* că proiectează şi *"sponsorizează"* ei însuşi, formele de investigare asupra actelor lor odioase, tocmai cu scopul de a le acoperi şi de a spori lehamitea şi confuzia, să ne piară pofta de a mai afla vreodată adevărul - dar s'au înşelat amarnic! Adusu-ţi-ai aminte că după 7 ani de sărăcie, lacrimi şi durere idealurile tale înalte au fost risipite odată cu speranţa ta, poporul meu! Pentru aceasta mă înclin şi zic: cinste ţie, poporul meu!

Acum că ai votat schimbarea, poporul meu, aşezăte gospodăreşte la treabă cu credinţă în Dumnezeu, cu dragoste faţă de aproapele tău, pentrucă ţi-ai ales în fruntea ţării oameni pe care se poate conta, se poate baza o naţiune. Ai în fruntea ţării un om pentru care mai întâi contează faptele şi apoi tezele, teoriile şi sentimentele; mai ai în fruntea guvernului pe moţul Ciorbea, un tribun care să poată pune în aplicare testamentul lui Avram Iancu, să redea acestei ţării vitregite de istorie demnitatea pe care o merită. Poporul meu, ai nevoie mai presus de orice de cinste şi justiţie, de conştiinţe lucide şi curate, de oameni cu şira spinării dreaptă. Dumnezeu să le dea puterea să te ajute în misiunea deosebit de dificilă instalată în România prin voinţa poporului călăuzit de raţiunea divină în zilele de graţie.

Luaţi aminte, bravi luptători şi purtători de lauri, să nu căderi în plasa viclenilor, abililor şi rutinaţilor în arta infidelităţii şi prostituţiei politice. Fiţi cu luare aminte la iminenta tendinţă de peţire a partidelor politice câştigătoare de către trepăduşii şi gladiatorii arhivismului cu speranţă, se vor declara dintotdeauna favorabilii dreptăţii şi ai opoziţiei, toate iudele momentului, în fapt nişte rătăciţi care nu pot fi recuperaţi decât printr'o terapie a şederii, în traducere liberă, prin punerea cu botul pe labe, sau trecerea pe linie moartă.

Ai avut prilejul, poporul meu ca la scurt timp după înfrângerea comunismului să prăznuieşti la ceas de rugă şi dreptate marea sărbătoare naţională împărtăşindu-te din potirul sfânt al celor mai nobile idealuri de unitate, dreptate, libertate şi demnitate naţională. Străvechea şi mereu tânăra Cetate a Unirii celei Mari - Alba Iulia a devenit pentru o zi 1 Dec. 1996 neîncăpătoare, pentru entuziasta tălăzuire umană care a invadat pieţele, străzile, memorialul câmp al lui Horea. Gătită sărbătoreşte, dar mai ales sufleteşte pentru a întâmpina marele praznic, Alba Iulia şi-a deschis larg braţele pentru a le spune *"Bun venit"* celor peste 100.000 de mii de Români veniţi din toate colţurile ţării. Locul în care destinul şi voinţa poporului român au hotărît să se zidească cea mai mare lucrare a fiinţei naţionale - Unirea. Aşa a rânduit bunul Dumnezeu, aşa a hotărît acest atât de încercat şi răbdător popor, să se elibereze de ghearele stafiilor unor personaje comuniste, să se pună capăt tuturor cumetriilor imorale. Alba Iulia - locul de legendă, istorie, evlavie şi nădejde al Românilor. Loc de istorie pentrucă fiecare pas al nostru prin liniştitul oraş este atingerea cu istoria, cu trecutul, vitejia şi gloria neamului nostru.

Căci s'au găsit destui în varianta comunistă să dea un destin crud şi nedrept - fraţilor români. Aici noul preşedinte a făcut legământ înaintea lui Dumnezeu şi-a Neamului, legământ prin care să-şi asume crucea istoriei şi a destinului prin care să fie garantul renaşterii noastre morale şi spirituale pentrucă orice intenţie omenească este vorbă'n vânt, dacă dincolo de ea, nu se profilează dreptatea şi credinţa. A fost citit în faţa Naţiunii testamentul, prin care se cere nu doar competenţă ci, *"moralitate, cinste, austeritate, spirit de sacrificiu"* în oraşul, carte de istorie, loc de închinăciune, altar de jertfă, loc sfânt de unde au plecat către ţară şi atunci ca şi acum tablele unităţii naţionale, ale cinstei şi dreptăţii şi vrem să nădăjduim prezent şi viitor pe măsură.

Pentru aceste clipe de magnifică satisfacţie, pentru nobleţea şi înţeleapta alegere, clopotele Catedralei Încoronării şi Reîntregirii Neamului au bătut ceas de rugă şi colindă cinstitului meu popor.

ÎN NUMELE VICTIMELOR COMUNISMULUI

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

WASHINGTON D.C.

O primă informare: s'a reuşit, în sfârşit să fie îndepărtat din cadrul Consiliului de Consultanţi Internaţionali al Memorialului Victimelor Comunismului din Washington D.C. "*tovarăşul Ion Iliescu*". În urma demersurilor reunite făcute de UMRL-Paris, secţia din Statele Unite, Dl. Lee Edwards, preşedintele Fundaţiei, a comunicat că vechiul dictator comunist Iliescu a fost exclus din lista Consiliului şi a fost numit Dl. Prof. Emil Constantinescu ca membru permanent al Consiliului Internaţional al Fundaţiei. Urmează ca Dl. Emil Constantinescu să primească o scrisoare de a accepta acest titlu.

- S'au primit ascrisori - pentru care mulţumim deosebit - dela Dl. Dean Phillip (Filip Dumitru), Dl. Dr. T. Balea, D-na Marie-Lilian Vasilescu, Dl. Dogan Iusuf, Constantin Eretescu, Ion Stănescu, Dr. Ana Tătaru etc. Dorim ca pe această cale să vă informăm că toate datele primite vor fi incluse în secţia noastră românească din Memorialul Victimelor Comuniste din Washington D.C

- În aşteptarea altor scrisori cu elementele solicitate în luna Octombrie privind pe cei ce au suferit în închisorile din România, vom face un *"APEL"* la Dvs. pentru a completa ideile de dezvoltare, construcţie şi conţinutul Memorialului Victimelor Comunismului din Washington D.C.

Ideile de bază trebue să cuprindă:

1. Exteriorul memorialului, parc cu flori, pomi, bănci. O statuie sau o lucrare de artă care să comemoreze mai mult de o sută de milioane de victime ale comunismului. Ceva semnificativ. Am propus organizarea unui concurs internaţional de artă.

II. Muzeul:

1. Sala eroilor: statui ale conducătorilor anti-comunişti ai secolului XX printre care: Ronald Reagan, Ioan Paul al II-lea, Alexander Soljeniţîn, Cardinal Mindszenty etc.

2. Ansamblul ţărilor captive: expunerea fiecăreia din cele 44 naţiuni captive printre care: China, Cuba, Coreea de Nord, Polonia, România, Ţările Baltice etc.

3. Auditorium (sala de spectacole): Imagini continue arătând filme documentare despre comunism, începând cu revoluţia bolşevică, continuând cu acţiunile din Cuba, Coreea de Nord şi până astăzi.

4. Biblioteca şi arhivele: Include mărturii anticomuniste, documente originale, biografii, istorii, baza de date informatizată în legătură cu alte sisteme electronice de date din alte ţări.

5. Conduita, comportamentul în timp, a comunismului: Crimele comise împotriva umanităţii începând cu revoluţia bolşevică din 1917, continuând cu înfometarea Ucrainei, asasinarea prin aşa-zise procese din anii 1930, războiul civil din Spania, pactul Hitler-Stalin, Gulagul sovietic, războiul din Coreea, războiul din Vietnam, Revoluţia culturală din China, Câmpurile morţii din Cambodgia, invazia din Afganistan, subversiuni în Statele Unite (Alger Hiss, soţii Rosenberg, etc.) lagărele de muncă forţată (laogai) din China, Gulagul din România-Canalul, Balta Brăilei etc.

6. Catalogul victimelor: Numele victimelor din fiecare ţară captivă, puse la dispoziţie prin ecrane video şi o bază de date provenite dela familiile şi prietenii victimelor (aşteptăm o contribuţie dela toate organizaţiile şi asociaţiile româneşti).

7. *"Arta"* comunistă: Include o selecţie a Zidului Berlinului, barăcile din Gulag, o cameră dela Hanoi-Hilton, munca sclavilor dela laogai, celula din Insula Bradului a lui Castro, camera de interogatoriu la KGB Lublianka, camera interogatoriilor din Uranus, celulele dela Jilava, reduitul, bacul sub pavilion francez *"Gironde"* pe Dunăre etc.

8. Librărie cu amintiri şi cadouri: se vor putea expune cărţi scrise ca şi schiţe, crochiuri, desene, etc...(suntem convinşi că vom primi propuneri dela Dumneavoastră).

Am propus ca spaţiul dedicat fiecărei ţări să fie realizat prin concurs, având cât mai mult specific local al fiecărei ţări.

Vă rugăm să transmiteţi toate datele şi ideile Dumneavoastră pe adresa: Dan Novacovici, Pentru Memorialul Victimelor Comunismului, Filiala UMRL USA, 354 Franklin Ave. Princeton, New Jersey, USA. 08540.

Cu mulţumiri,
Ing. Dan NOVACOVICI

DELA WASHINGTON LA...SIGHET

Dan COSMULESCU

Cititorul neavizat se poate întreba ce legătură poate exista între cea mai importantă capitală a lumii şi o aşezare modestă situată într'un spaţiu mioritic ce freamătă de istorie şi de legendară descălecare străbună, aflată la mii de kilometri de prima.

Ambele aşezări reprezintă, deopotrivă, repere cardinale pe harta lacrimii şi suferinţei umane a ultimului secol al celui de-al doilea mileniu creştin.

Adevărate momente de coşmar ale veacului nostru au stigmatizat apocaliptic această tragică hartă a durerii pe care o parte din omenire a desenat-o cu râuri de sânge.

La Washington se află *"Muzeul Holocaustului"*, şi va fi organizat în viitor *"Memorialul Victimelor Comunismului"* în incinta căruia, prin imagini, documente şi mărturii a fost şi va fi înfăţişat tabloul de infern al odioaselor monstruozităţi pe care numai nişte minţi bolnave le-au putut concepe pentru distrugerea fiinţei umane, cărora le-au căzut victime milioane de oameni.

Muzeul şi Memorialul dela Washington, momente de seriose avertismente cu tentă universală, în mod cert, vor fi consemnate de istorie.

Poporului român i-a fost dat, însă, după cel de-al Doilea Război Mondial, deci, în condiţii de pace, să treacă prin cel mai sângeros martiraj din întreaga sa istorie. La ordinul forţelor străine ocupante, cu concursul nemijlocit şi devoţiunea trădătorilor dinlăuntru, peste două milioane de Români, de toate profesiunile şi din toate clasele sociale - academicieni, scriitori, gazetari, medici, ingineri, profesori, militari, mai ales generali, preoţi, învăţători şi cei mai harnici gospodari ai satelor -, tot ce a avut mai valoros neamul acesta, a cunoscut cele mai neverosimile suferinţe, chinuri şi schingiuiri fizice, morale şi psihice în gulagul anume creat pentru distrugerea fiinţei noastre naţionale, nemaiîntorcându-se la casele lor aproape 300.000 de martiri, ceilalţi, împreună cu alte câteva milioane (membrii familiilor lor), fiind traumatizaţi pentru tot restul vieţii. Este bine cunoscut astăzi că singura şi principala vină a milioanelor de Români care au suportat ororile acestui uriaş şi nemilos genocid a fost că, inima, sufletul şi conştiinţa lor a vibrat totdeauna în spiritul credinţei creştine pentru binele ţării şi poporului român.

Acest genocid a însemnat o luptă crâncenă între adevăr şi minciună, între bine şi rău, între dreptate şi nedreptate, între lege şi fărădelege, dusă în cadrul *"luptei de clasă"* de cele mai brutale şi obscure forţe din ţară. Este o tragică realitate, de necontestat, pe care a trăit-o neamul românesc în deceniile postbelice sub oblăduirea unei ideologii aberante şi utopice, când Românilor li s'a interzis şi dreptul elementar de a-şi plânge şi a-şi îngropa morţii - părinţi, copii, fraţi şi surori -, mormintele multora dintre ei nefiind cunoscute nici astăzi.

Acest oribil şi incredibil genocid de amploare apocaliptică îşi cerea la un moment dat dreptul la memorie, la istorie, care este însăşi viaţa poporului român. Martirii au dreptul de a li se cinsti fapta de gândire şi de suflet românesc pentru care au suportat suprema jertfă. Şi, atunci, ca un autentic simbol al acestei drame naţionale a fost instituţionalizat *"Memorialul Sighet"*, a cărui misiune se desfăşoară sub egida Consiliului Europei.

Misiunea *"Memorialul Sighet"* nu este, aşa cum s'a lansat un slogan caracteristic numai unei gândiri totalitariste, *"o vânătoare de vrăjitoare"*. *"Memorialul Sighet"* trebue să fie bine înţeles de toată suflarea omenească, nu va fi niciodată când o vendetă, nu va urmări răzbunarea, aşa cum s'a declarat deschis chiar din momentul înfiinţării sale. În condiţiile în care, actualul *"Mare Sfat"* al ţării, prin legile sale, a interzis accesul la arhive şi la dosare pentru o perioadă de 40 de ani, înseamnă că poporul român este condamnat *"de jure"* să nu-şi cunoască adevărata şi proprie sa istorie. O asemenea lege permite menţinerea unei stări de fapt în totală contradicţie cu normele morale şi juridice care ar trebui să guverneze un stat de drept în drumul firesc spre o reală democraţie. În fond, este vorba de un drept incontestabil al poporului român, al fiecărui Român. Aşa se explică de ce în prezent, torţionarii şi şefii lor, dintre care, doi, cu grade superioare, şi-au îngăduit (sau li s'a îngăduit), cu nonşalanţă, sfidând o ţară întreagă, să se numească *"patrioţi"*. Se pune în mod firesc întrebarea: ce patrie au apărat cei doi (televizaţi), dacă ei şi numeroşii lor tovarăşi, de aceeaşi suspectă nobilă meserie, sub protecţia forţelor străine de ţară şi de neamul nostru, au pus cu nădejde umărul pentru a desfiinţa fizic aproape 300.000 dintre părinţii, copiii, fraţii şi surorile noastre, cele mai curate conştiinţe ale neamului, iar alte milioane au urcat Golgota românească cu ajutorul şi devotamentul acelor vajnici patrioţi. O realitate pe care nici un Român cu bun simţ, cu respect faţă de sine, de semenul său şi de adevăr, cu demnitate şi onoare, nu o poate uita sau tăgădui, acum şi niciodată. Şi, culmea, beneficiarii prezentului sunt chiar aceşti *"torţionari patrioţi"*.

Cine îngăduie asemenea evidentă nedreptate şi în folosul cui? În nici un caz în folosul poporului român.

Este un fapt bine cunoscut de orice persoană, dar mai ales de oamenii de drept, că numai răufăcătorii ascund adevărul, înlocuindu-l cu minciuna şi diversiunea, domeniu în care, astăzi, ca şi altădată, îşi desfăşoară nestingherit această dubioasă activitate mulţi specialişti.

Cum să se realizeze în România un *"consens naţional"*, unul dintre sloganurile prezentului, sau o reală şi consistentă *"armonie socială"*, din moment ce, încă, se oblăduieşte ascunderea evidentă a adevărului şi se încurajează minciuna, delaţiunea şi diversiunea, lăsându-se nevindecate răni adânci de ordin moral şi istoric. Câte erori grave s'au comis numai dela evenimentele din Decembrie 1989, la diferite niveluri, ale căror nefaste consecinţe le suportă, acum şi în viitor, numai poporul român. Sunt prea evidente şi de un dramatism aproape incredibil suferinţele acestui neam care le suportă parcă şi dintr'un fatalism mioritic specific. Oficialităţile cunosc prea bine această dramatică realitate, dar, probabil că nu se poate sau nu s'a dorit îndreptarea şi nici nu se întrevăd speranţe de mai bine.

România fiind membră a Consiliului Europei încă din anul 1993, s'ar cuveni ca generoasa misiune a *"Memorialului Sighet"* să-şi afle susţinerea oficială, absolut necesară şi pe plan intern, în sensul reabilitării tuturor victimelor genocidului organizat în perioada totalitarismului postbelic şi a unui sprijin real în scrierea istoriei adevărate a României. Trebue să se recunoască cu obiectivitate că *"Memorialul Sighet"*, prin specificul activităţii - studii, cercetări, strângeri de documente (restricţionate sau ocultate astăzi, de ce?) şi mărturii, constituie în prezent singura şi cea mai autentică şcoală de scriere şi învăţare a adevăratei istorii a poporului român, încă necunoscută actualelor manuale şcolare. Cu regret trebue să spunem că, în privinţa adevărului istoric, ţara noastră cunoaşte astăzi o nouă perioadă rolleriană, care a avut consecinţe nu numai nefaste, dar de mutilare a conştiinţelor multor generaţii de elevi şi studenţi care au trecut prin şcoala românească postbelică.

"Muzeul Holocaustului", viitorul *"Memorialul Victimelor Comunismului"* dela Washington, ca şi *"Memorialul dela Sighet"*, prin activitatea de studiu şi cercetare obiectivă pentru cunoaşterea reală a evenimentelor care au trecut ca un sinistru tăvălug peste viaţa unor anumite categorii de persoane şi peste ţările respective, constituie momente de neagră istorie şi se înscriu în acţiunea fundamentală de respectare şi protecţie a drepturilor omului.

Washington sau Sighet reprezintă un elocvent şi identic demers care trebue să fie neapărat luat în considerare pentru stabilirea urgentă a adevărului, a împăcării şi armoniei sociale, pe criteriile morale, ale onoarei şi demnităţii, temelii sigure şi de nezdruncinat ale societăţii contemporane ce se vrea a fi democratică.

Altfel, zadarnic ne vom strădui să ieşim din *"tunelul"* în care ne zbatem bezmetic de câţiva ani.

N.B. Acest articol a fost scris înainte de alegerile din Noembrie 1996. Tragem nădejdea că noul guvern va încerca să ajute *"Memorialul Sighet"* şi va legaliza, totodată, ideea *"Procesului comunismului"*.

ROMÂNIA ANULUI 1996, STAT DE DREPT

Urmare din pag. 4

Drept urmare acestei *"afirmaţii"* făcută de fostul Preşedinte al României, la 2 Februarie 1995 s'au întrunit Secţiunile Unite ale Curţii Supreme de Justiţie şi s'a votat cu 25 voturi şi ***20 de voturi contra***, în sensul *"instanţele judecătoreşti nu au atribuţia de a cenzura şi a dispune restituirea imobilelor naţionalizate prin Decretul 92/1950"*. A fost o ruşine, mare ruşine pentru justiţia iliesciană, fiindcă Curtea de Casaţie în 1912 a decis că *"tribunalele au nu numai dreptul dar şi obligaţia de a soluţiona conf. art. 3 din Codul civil orice cauze civile, căci în caz contrar se fac vinovate de infracţiunea de denegare de dreptate"*.

Doresc ***Noii Conduceri a ţării Româneşti*** să înlăture toate nedreptăţile făcute timp de o jumătate de veac poporului meu.

George VASU

SESIUNEA DESPRE MIRCEA ELIADE LA ÎNTRUNIREA ANUALĂ A ACADEMIEI AMERICANE A RELIGIEI

(traducere)

—Mac Linscott RICKETTS—

O sesiune cu titlul *"Receptarea gândirii lui Mircea Eliade în SUA"* a avut loc pe 23 Noembrie 1996, în cadrul întrunirii anuale a Academiei Americane a Religiei, ţinută la New Orleans, Louisiana.

Academia Americană a Religiei (AAR) este o organizaţie de care aparţin peste 8.000 de savanţi, majoritatea profesori de religie în colegii şi universităţi din Statele Unite şi Canada. Peste 7.000 de persoane au luat parte la întrunirea din 1996, ţinută în conjuncţie cu o organizaţie paralelă, *Societatea de Literatură Biblică*. De-a lungul celor patru zile ale întrunirii (23-26 Noembrie) s'au desfăşurat 500 de sub-sesiuni, una dintre acestea fiind dedicată lui Mircea Eliade.

S'au prezentat trei lucrări de către *"specialişti"* în opera lui Eliade, la care alţi savanţi au răspuns critic; apoi s'au solicitat întrebări şi comentarii dela public, urmate de o discuţie generală.

Douglas Allen, autor al unei cărţi asupra metodologiei lui Eliade, *"Structură şi Creativitate în Religie"* (1978) şi co-autor al lucrării *"Mircea Eliade: O Bibliografie Adnotată"* (1980) a ţinut o prelegere pe tema: *"Receptarea Ambiguă a lui Mircea Eliade în SUA: Istoricul, Politicul şi Academicul"*. Lucrarea lui Allen a încercat să demonstreze că gândirea lui Eliade, ca şi *"receptarea"* ei în America, au fost influenţate de un *"context istoric, politic şi academic"* care au avut drept rezultat o receptare variată de către diverse grupuri şi indivizi. Allen a observat că metodologia lui Eliade a dominat pentru o perioadă tot domeniul istoriei religiilor, chiar dacă (susţine el) o mare parte a savanţilor din alte domenii au respins abordarea lui Eliade ca neştiinţifică şi demodată. În ciuda faptului că Eliade a fost conservator şi anticomunist din punct de vedere politic, el a fost atras de mişcările *"hippy"* din anii 1960 iar ei s'au simţit atraşi de el. Chiar dacă el a fost conservator filosofic în demersul său *"anti-modernist"* şi anti-istoric asupra fenomenului religios, Eliade a fost şi este încă respins de către unii conservatori religioşi americani (*"fundamentalişti"*, de pildă) care dezaprobă universalismul său care intră în conflict cu exclusivismul lor. Mărturisindu-şi orientarea marxistă, Allen îşi schiţează propriile sale reacţii ambigue la Eliade. Îl apreciază pe Eliade pentru deschiderea faţă de culturile asiatice, africane şi altele non-occidentale, dar totuşi îl găseşte prea îngust şi limitat în alte privinţe: de exemplu, ignorarea represiunii şi exploatării anumitor clase sociale (muncitori, femei, homosexuali, minorităţi rasiale etc.), romantizarea culturilor premoderne, respingerea democraţiei seculare şi a *"modului modern de existenţă"*.

Autorul acestui articol a prezentat cea de-a doua lucrare, care s'a concentrat asupra reacţiei la Eliade ca sciitor de literatură. Lucrarea a descris modul limitat, fragmentar şi tardiv în care Eliade *"scriitorul"* a fost prezentat publicului american, pentru care numai o mică parte din lucrările sale de ficţiune literară sunt încă disponibile în traducere engleză.

Numai două din romane şi opt sau zece nuvele au apărut în SUA (plus alte câteva în periodice universitare şi colecţii) iar acestea doar la edituri mici. În ciuda faptului că majoritatea recenziilor au fost favorabile, chiar şi acestea au apărut mai întotdeauna în reviste obscure sau minore. Deci, publicitatea a fost foarte neadecvată. Un alt factor citat ca având un efect negativ asupra receptării lui Eliade în America ca scriitor a fost şi aparenta sa indiferenţă la publicarea traducerilor în engleză a operei sale literare - lăsând astfel această sarcină pe seama traducătorilor săi care erau lipsiţi de experienţa necesară abordării unor editori adecvaţi. Numai *"Nopţi Bengale"* (=Maitreyi, 1994) a fost publicată de o editură mare *(University of Chicago Press)* care a susţinut-o cu o campanie publicitară solidă; în consecinţă vânzările au fost bune. Dar rămâne îndoielnic dacă acest *"succes"* va rezulta într'o publicare şi difuzare mai amplă a nuvelelor mai târzii ale lui Eliade.

Cea de-a treia lucrare, intitulată *"Metode, Teorii şi Terori ale Istoriei: Încheind Era Eliadeană cu Oarecare Demnitate"* a fost citită de Russell T. McCutcheon, un *"anti-Eliadean"* declarat. Fără a se referi direct la chestiunea aşa-zisei politici *"fasciste"* a lui Eliade din anii 1930, McCutcheon îl prezintă pe Eliade ca *"reprezentant al metodelor deistoricizante care văd istoria ca o experienţă autonomă şi ireductibilă ce nu poate fi explicată ci numai interpretată şi apreciată în 'propriul său plan de referinţă'"*. În acelaşi fel în care Eliade insistă că religia nu este reductibilă la sociologie, psihologie etc., apărătorii săi susţin că hermeneutica religioasă a lui Eliade trebue interpretată folosindu-se termenii şi cadrul său de referinţă, fără a reduce totul la o chestiune de politică.

McCutcheon totuşi crede că religia nu este *"ireductibilă"* şi că ea trebue interpretată prin prizma unor metodologii socio-ştiinţifice, criticând astfel opiniile a trei autori ale unor cărţi recente despre Eliade: Carl Olsen (*"Teologia şi Filosofia lui Mircea Eliade", 1992*), David Cave (*"Viziunea unui Nou Umanism la Mircea Eliade", 1993*) şi Bryan Rennie (*"Reconstruindu-l pe Eliade: Înţelegând Religia", 1995*), toate aceste lucrări se străduiesc să explice metodologia lui Eliade fără a căuta intenţii sau influenţe ascunse în convingerile sale politice sau în alţi factori istorici.

McCutcheon face parte dintr'un grup de specialişti în religie din America de Nord (şi din alte părţi) care resping ceea ce ei consideră la Eliade un demers şi o definire a religiei *"intuitivă"*, *"iraţională"*, *"noniistorică"*, şi *"experimentală"*. Pentru ei, Eliade şi aderenţii săi, prin insistenţa asupra ireductibilităţii religiei, *"neagă... originea socială, politică şi economică a aşa-zisele experienţe religioase..."* Ei sunt convinşi că *"era Eliade"* s'a sfârşit şi că opiniile lor sunt viitorul. Chiar dacă aceşti specialişti aparent nu se declară ***marxişti*** (ca Allen), Românilor nu le va fi greu să recunoască similaritatea obiecţiilor acestora cu cele ale epocii ***comuniste*** din România la adresa lui Eliade (*"iraţional"*, *"obscurantist"* etc.).

Discuţii critice aspra lucrărilor au fost făcute de către Ivan Strenski, care a fost de acord cu Allen şi McCutcheon, şi de către Bryan Rennie care nu a fost de acord cu aceştia.

De-a lungul seriei de întrebări şi răspunsuri discuţiile s'au prelungit, moderatorului fiindu-i greu să se încadreze în timpul afectat sesiunii.

NU DOAR ILIESCU E "LIBER-CUGETĂTOR"...

—Răzvan CODRESCU—

Nu de mult în revista "22" (Nr.35/289, p.1) Dl. Andrei Cornea semna un editorial intitulat *"Ipocrizia şi obedienţa"*. Autorul se arăta indignat din pricina articolului 9 al noii Legi a învăţământului (care, desigur, e departe de a fi perfectă), articol care *"introduce în învăţământul primar religia ca materie obligatorie de studiu"*. Dumnealui considera articolul respectiv *"un scandal"* ce ar viola *"libertatea de conştiinţă (şi, în consecinţă, Constituţia României)"*. S'ar încălca, vezi Doamne, drepturile *"ateilor"*, *"liber-cugetătorilor"*, *"agnosticilor"*, *"deiştilor"* şi *"panteiştilor"*, cu care Dl. A Cornea se simte solidar. Ba mai mult decât atât: *"Obligativitatea religiei (...) violează (...) caracterul secular al statului"*, adică *"unul dintre pilonii spiritului liberal-decmocratic"*. Şcoala românească va fi handicapată astfel de *"un confesionalism desuet, care-i va face pe mulţi tineri - proorocește Dl. A Cornea - să navigheze dificil între ipocrizie şi obedienţă"*; în felul acesta, ne putem lua adio dela *"societatea deschisă şi pluralistă"*, ai cărei unici *"autentici partizani"* n'au rămas, se pare, în nenorocita Românie, decât descendenţii spirituali ai lui... Spinoza!

În dialectica repulsivă a D-lui A. Cornea se întâlnesc toate locurile comune ale gândirii iluministo-francmasonice; în acest sistem de referinţă, logica dumnealui funcţionează perfect, aşa cum aceeaşi logică funcţiona, până nu demult, şi'n pledoariile propagandei marxiste. Gândirea materialist-atee, fie *"comunistă"*, fie *"liberalistă"*, procedează precum orbul care, când vrea să se măsoare cu tine, te atrage în bezna unei pivniţe...

Ar fi deci o naivitate să ne apucăm să aducem contra-argumente la argumente ridicate pe asemenea premise. Noi ştim, creştineşte vorbind, că dracul e mare *"dialectician"*. Nouă, însă, nu *"logica"* ni l-a descoperit pe Dumnezeu şi nu *"logica"* o să ne facă să-L pierdem. Cu toate acestea, putem avea şi noi *"logica"* noastră, a cărei *"raţiune suficientă"* este însă nu omul care s'a făcut pe sine dumnezeu, ci Dumnezeul Care S'a făcut Om. La Acesta se va fi gândit şi ţăranul de odinioară, când şi-a luat, în joacă, un răgaz de *"logician"*: *"Dacă nu e cine e să nu mai fie?"*...

Nu de domnul A. Cornea ar fi de vorbit, ci de mentalitatea pe care dumnealui şi revista "22" o exprimă. Este mentalitatea unei lumi care *"nu mai are nimic sfânt"* decât orgolioasa ei suficienţă; o lume de cruciaţi pe dos, pentru care Dumnezeu şi tradiţia religioasă reprezintă supremul rău, iar libertatea perversiunilor - supremul bine; o lume pentru care statul *"secular"* şi *"liberal-democratic"* reprezintă singura *"cetate stătătoare"*! *"Partizanii"* acestei mentalităţi reclamă zgomotos, cu logica lor pernicioasă, sufletele pure ale celor pe care Hristos i-a chemat la Sine şi ni i-a dat drept pildă, spre mântuire. Avem de-a face, de fapt, cu un atentat la sfinţenia lumii, ce nu trebue lăsată să rodească.

Desigur, problema ar putea fi pusă şi în termeni politici, deloc liniştitori. Unii se întreabă: *"De ce "dreapta" trece drept antisemită?"* Iar alţii: *"De ce "stânga" trece drept anticreştină?"* Nu cumva, dacă ar fi să-l luăm în serios pe distinsul A. Cornea, cea de a doua întrebare ar putea fi tocmai răspunsul la cea dintâi?

A APĂRUT...

A APĂRUT

În Editura Cuvântul Românesc a apărut cartea **DIN ŢARA LUI CAIN - Memoria Golgotei personale** - semnată de compatriotul nostru D. Phillip. Autorul este cunoscut cititorilor din emigraţie, prin mulţimea eseurilor şi articolelor publicate în presa noastră naţională liberă, anticomunistă, semnată ani în şir sub numele de Radu Dunăreanu, cele mai multe, dar folosind şi pseudonimele Camil Udrea sau Romeo Bran.

D. Phillip trăieşte în exil, în Canada de peste două decenii, forţat să aleagă această cale spinoasă a libertăţii după o condamnare politică de şapte ani din care scapă în 1964.

Volumul este rezultatul experienţei de viaţă a unui intelectual trecut prin două universităţi, dar şi prin înalta şcoală a suferinţei Gulagului Românesc, fără a fi, nici pe departe un *memoir* al anilor de detenţie. Este o carte scrisă cu detaşare, la persoana a doua, ca unul care se priveşte în oglindă şi recapitulează nu atât suferinţele lui, cât căutând să le înţeleagă pe ale altora. Este o carte cu multe informaţii total inedite despre fenomenul concentraţionar din România comunisă, căutând să descearnă prin căderile şi înălţările celor care au păşit pe pietrele aceleiaşi Golgote, cum a fost posibilă o asemenea cădere la scară naţională. Sunt pagini scrise cu înţelegere, fără a discrimina, pagini de înţelegre pentru ca cei de după noi să nu mai repete greşelile şi tragedia trecutului impus de ocupantul comunist.

Cartea D-lui D.Phillip care cuprinde 296 de pagini, poate fi procurată prin secţia de difuzare a *"Cuvântului Românesc"*, scriind la adresa" Dl Tudor Murgoci, PO. Rockton, Ontario,Canada, LOR 1XO. Costul: $ 20.00, plus $ 4.00 pentru expediţie.

Sau telefonând direct la:

LOS ANGELES
Dl Nicu POPA
Tel: (310) 862 5591

NEW YORK
Dl Liviu BUTURA
Tel: (718) 381 9549
Dl Zahu PANĂ
Tel: (914) 969 1765

MONTREAL
Dl Nicu NAUM
Tel: (514) 334 2062

MAJADAHONDA, 13 IANUARIE 1937

60 de ani dela moartea eroilor creştini Moţa şi Marin

——Zahu PANĂ——

La jumătatea milenului al doilea din acest secol, în Europa stăteau faţă în faţă, două forţe. Comunismul internaţional dirijat de Uniunea Sovietică şi naţionalismul creştin, cu specificul fiecărei ţări.

După eşecul revoluţiilor comuniste din centrul Europei: Germania, Austria şi Ungaria, internaţionala comunistă a schimbat strategia de a comuniza ţările apropiate Sovietelor. Au infiltrat ţările apusene de democraţie parlamentară cu organizaţii comuniste, mascate sub forma de Fronturi Populare.

Agitând demagogic drepturi de apărare a muncitorilor şi echitatea socială, aceste Fronturi Populare au venit la conducere în Franţa sub Leon Blum şi în Spania sub Largo Caballero şi isterica Dolores Ibarurri numită la Passionaria.

Dacă în Franţa evenimentele au mai păstrat un simulacru de decenţă, în Spania teroarea a urmat modelul bolşevic. Ruşii ţineau morţiş la acest cap de pod al revoluţiei internaţionale pentru a strânge în cele două braţe de cleşte - unul în Apus şi altul la Răsărit (Moscova) - fragilitatea Europei nepregătită pentru această confruntare.

Simulacrul de parlament din Madrid, după victoria Frontului Popular, devenise o tribună bolşevică, de unde Passionaria îi împroşca pe nobilii spanioli cu toate înjurăturile şi obscenităţile de mahala.

Arestările, schingiuirile, asasinatele împotriva oponenţilor politici se ţineau lanţ. Bisericile erau profanate, altarele devastate, icoanele călcate în picioare, iar celebrele statui creştine de sfinţi şi martiri, erau ţinte de tir pe care se instruiau comuniştii în tragere cu arma.

Mândria spaniolă n'a putut răbda nelegiuirea. Falanga spaniolă condusă de Antonio Primo de Rivera, carliştii conduşi de generalul Mola şi toate grupările de dreapta se unesc sub conducerea lui Calvo Sotelo şi a generalului Jose Sanjurjo, dar la 13 Iulie 1936 Calvo Sotelo este asasinat de poliţişti iar generalul Sanjurjo moare într'un accident de aviaţie.

În urma morţii generalului Sanjurjo, generalul Francisco Franco Bahamonde lansează un manifest către toate forţele naţionaliste şi începe lupta de eliberare a Spaniei de comunism. În urma întrunirii dela Burgos din 29 Septembrie 1936, generalul Franco este numit generalissim al armatei şi şef al guvernului Spaniei libere.

Reacţia barbară a comuniştilor sprijiniţi de Sovietici, întrece orice închipuire. Crime, violuri, prădăciuni, asasinate în masă şi atacuri dezlănţuite pe front împotriva forţelor armate naţionaliste.

Toledo, celebra cetate spaniolă apărată de naţionalişti sub comanda generalului Moscardo este ţinta unor furibunde atacuri bolşevice, dar Alcazarul rezistă. Ostaşii conduşi de maiorul Villalba şi căpitanul Aqulla, se apără cu strâşnicie. Cetatea în care se aflau şi 800 civili era apărată de 1.200 de oameni adunaţi de peste tot: 700 guarzi civili, 8 cadeţi, 200 soldaţi dela şcoala militară, 50 de soldaţi dela şcoala de gimnastică şi 200 de falangişti.

Asediul Alcazarului a ţinut 72 zile. Cei asediaţi au trăit cu raţia de 100 gr. carne de cal, 1 litru de apă pe zi de fiecare şi pâine fabricată din grâul pe care l-au adus dintr'un depozit, cu ocazia unui contraatac dat anume în acest scop. La eliberarea Alcazarului de către naţionaliştii care i-au izgonit pe comunişti, pierderile în cele 72 de zile de asediu au fost: 81 morţi şi 500 răniţi.

Apărarea Alcazarului din Toledo a impresionat întreaga lume, nu doar prin rezistenţa eroică a asediaţilor, ci mai ales prin marele act de tărie morală a generalului Moscardo.

Comuniştii reuşiseră să prindă pe fiul generalului, locotenent în armata spaniolă. Ştiind că Alcazarul este sub comanda generalului Moscardo, l-au chemat la telefon şi i-au cerut predarea Alcazarului, în caz contrar fiul lui, care se afla în încăparea de unde telefonau comuniştii, va fi împuşcat pe loc.

Spania era însă mai presus decât familia şi la refuzul categoric al generalului Moscardo, apărătorul Alcazarului a auzit la telefon împuşcarea fiului său.

Sunt de neînchipuit nenumăratele cruzimi ale comuniştilor din Spania, pe care stânga occidentală le regretă şi acum înfrângerea. Citez din notele martirului Vasile Marin, scrise din Spania, înaintea morţii: *"Reţiu numai un fapt: între prizonierii luaţi de comunişti se afla şi un bătrân industriaş, un om foarte cumsecade şi un patron cinstit şi respectuos faţă de drepturile lucrătorilor pe cari îi întrebuinţa.*

După vreo două săptămâni de prizonierat, bietului bătrân i se reduce complet hrana şi este ţinut 3 zile fără pic de mâncare. În sfârşit, i se aduce un şnitel pe care omul îl mănâncă cu mare poftă. Îndată după masă, comuniştii îi spun că şnitelul fusese preparat din carnea fiului său, prizonier şi el în altă parte a oraşului.

Aproape înnebunit, bătrânul refuză să creadă; atunci i se aduce, proaspăt ucis, cadavrul fiului său, şi i se arată locul din pulpă, de unde se tăiase friptura!" (Vasile Marin, *"Crez de generaţie"* Colecţia EUROPA, Munchen, 1977, pag.10).

Pentru cei de rea credinţă această mărturisire şocantă va fi catalogată poate *"invenţie"* dar cei care am fost contemporani cu Fenomenul Piteşti din România, ştim că este adevărul curat, pus pe hârtie de un suflet care îşi încheiase socotelile lumeşti.

În faţa acestor acte inumane ale comuniştilor şi cea de înălţătoare pildă de sacrificiu şi onoare a generalului Moscardo, la iniţiativa lui Ion Moţa s'a hotărît ca legionarii români - iniţiatorii şi cei mai consecvenţi luptători anticomunişti - să-şi exprime admiraţia şi solidaritatea în lupta creştină alături de luptătorii spanioli.

Primul care s'a alăturat acestei idei a fost generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul. Mii de legionari au cerut să se înscrie voluntari pentru a lupta contra puterii satanice din Spania, dar Căpitanul Legiunii a limitat numărul la opt legionari. Echipa era compusă din: Generalul Cantacuzino-Grănicerul, Preşedintele Partidului Totul pentru Ţară, Dr. Ion Moţa, Vice-Preşedintele Partidului Totul pentru Ţară, Ing. Gheorghe Clime, Şeful Corpului Muncitoresc legionar, Dr. Vasile Marin, Preot Ion Dumitrescu-Borşa, Principele Alexandru Cantacuzino, Nicolae Totu şi Bănică Dobre.

Ideea iniţială a fost, ca legionarii să-l însoţească pe generalul Cantacuzino-Grănicerul în Spania, unde generalul român ducea în dar generalului Moscardo, sabia cu care a luptat în războiu, în semn de preţuire a eroismului său. La insistenţa lui Ion Moţa, Căpitanul a aprobat pe un termen limitat şi rămânerea legionarilor pe front, pentru a lua parte activă la lupta contra bolşevismului, nu doar simbolic prin înmânarea sabiei generalului Moscardo, ci în focul aprins al războiului.

În seara zilei de 24 Noembrie 1936, legionarii plecau din Gara de Nord, unde erau conduşi de familii şi un mare număr de camarazi. Din Bucureşti trenul s'a îndreptat spre Polonia şi mai departe în Germania, la Hamburg, unde echipa legionară s'a îmbarcat pe vaporul Monte Olivia, care i-a dus până la Lisabona şi de acolo în primul oraş spaniol, Salamanca. Drumul dela Bucureşti la Salamanca a durat 11 zile, pentrucă în Franţa era la putere Frontul Popular al lui Leon Blum care îi sprijinea pe comuniştii din Spania şi nu a permis trecerea legionarilor prin Franţa, pentru a ajunge în Spania.

Abia pe ziua de 6 Decembrie, de Sfântul Nicolae, echipa ajunge la destinaţie la Soria, la palatul guvernatorului provinciei, unde urma să se facă predarea sabiei.

Eveniment inedit în noul stat naţionalist spaniol, prezenţa tinerilor legionari veniţi după un drum de 7.000 km. să aducă surorii latine şi creştine sânge şi suflet românesc, a impresionat atât de mult, încât la festivitate au venit mii de persoane care aşteptau în linişte pe străzi, desfăşurarea evenimentului.

În sala festivă a palatului guvernamental pavoazată cu drapelele român şi spaniol - neîncăpătoare pentru un astfel de eveniment - se aflau oficialităţile, ofiţeri superiori, reprezentanţi ai asociaţiilor culturale, falangişti, ziarişti şi alţi invitaţi.

În faţa echipei în cămăşi verzi, Ion Moţa dă onorul.

Generalul Cantacuzino, după un scurt şi vibrant discurs în care a vorbit despre eroismul generalului Moscardo, a spus în stilul său: *"M'am gândit că la aşa fapte şi la aşa om nu poţi veni cu o jucărie. Atunci am luat propria mea sabie cu care de bine de rău, place lumii să spue că am făcut treabă în războiul cel mare 1916-1919. Coincidenţă, lama este tocmai din "Toledo". I-am făcut o frumoasă gardă cu Arhanghelul Mihail gravat lângă o dedicaţie pentru Domnia Voastră... Cu ea veţi putea tăia capul tuturor inamicilor Crucei şi Spaniei".*

Cu această solemnitate, prima parte a programului echipei s'a terminat şi generalul Cantacuzino a plecat spre ţară. Cei şapte legionari rămaşi au continuat programul stabilit.

În ziua de 7 Decembrie 1936, la orele 6 după amiază, cum nota un legionar: *"ne aflam SUB DRAPELUL ROMÂNESC, înrolaţi în armata Generalissimului Franco".* Deşi toţi aveau grade de ofiţeri în ţară, au cerut să fie înrolaţi ca simpli soldaţi. Au fost încadraţi în Grupul de armată Tercio de sub comanda colonelului Yaguo, în compania a *"Douăzeci şi una"* cea mai vitează companie din cea mai vitează banderă a grupului.

Botezul focului îl fac pe frontul Madridului. Luptele erau crâncene. Bubuiturile răbufneau tot mai des şi ecourile lor se răsfrângeau între Sierra de Gredos şi Sierra de Guadarama. Trebuiau să susţină coloana rezistenţei ce ataca Escurialul. Războiul cerea multă mobilitate, vârsta soldaţilor din *"El Tercio"* era între 19-25 ani, iar legionarii erau între 47 ani ing. Clime şi cel mai tânăr Bănică Dobre de 28 de ani.

În zorii zilei de 13 Ianuarie 1937, bandera primeşte ordin de ocupare a unei poziţii pe şoseaua Majadahonda-Las Rosas, unde comuniştii atacă în forţă cu artilerie şi tancuri. Atacul comunist nu le mai permite să-şi facă tranşee sau adăposturi. Poziţia ocupată este pe coama unui deal, expusă focului inamic. De pe dealul din faţă după un atac de artilerie apar primele tancuri duşmane. Artileria anti-tanc naţionalistă deschide foc. Un tanc comunist este atins, dar de pe coama dealului apar altele mai masive. Poziţia naţionaliştilor este ţinută sub foc continuu. Ionel Moţa dă ordin categoric: *"Dacă suntem înconjuraţi, nu cade prizonier nimenea. Murim toţi împreună".*

Tancurile ajunse la 500 metri de poziţiile naţionaliste, s'au adăpostit în vale. În urma lor, înaintează comuniştii, susţinuţi de artilerie. E adevărată încleştare pe viaţă şi moarte. Un proiectil de mare calibru explodează în tranşeu şi când fumul s'a risipit, Prinţul Alexandru Cantacuzino care se află la circa doi metri de Moţa, îl vede pe acesta cu faţa spre pământ şi pe Vasile Marin căzut cu spatele proptit de peretele tranşeei şi urlă peste tot vuietul gloanţelor şi al obuzelor: *"Ionel şi Marin sunt morţi".*

Cu ajutoarele sosite pe linia de luptă, comuniştii sunt respinşi şi se retrag. Prin haina sfârtecată a lui Moţa, curge sânge. Sub haină se văd culorile drapelului românesc cu care Moţa era înfăşurat, pentru a-l pune în vârful baionetei şi a defila cu el la cucerirea Madridului. Acum, după ce camarazii lui l-au desfăcut, acoperă trupul fără viaţă al lui Ionel Moţa..."*C'est la guerre*", *"Mala suerte"* le spune sublocotenentul. *"Aşa e războiul. Soartă rea".* Dar de ce această soartă au avut-o tocmai ei?

Întrebarea aceasta l-a frământat şi pe Nae Ionescu şi tot el a căutat răspunsul. *"Ion Moţa s'a dus să moară. Coborise adânc în el încredinţarea că mântuirea neamului nostru are nevoie de jertfa patetică a fiinţei lui trupeşti; şi a plecat într'o transfigurată hotărîre; nu ca să lupte; nu ca să învingă luptând; ci pentru ca moartea lui, să calce moartea noastră. Dacă Moţa s'ar fi întors nevătămat din război, bucuria omenească a noastră, a celor cari l-am cunoscut ar fi stat alături de îndoiala lui Moţa, care se va fi gândit că, pentru păcatele cuiva, Dumnezeu i-a refuzat jertfa...*

Vasile Marin a căzut sub zidurile Madridului, alături, cot la cot cu Ion Moţa, în faţa aceluiaşi duşman. Dar a căzut altfel decât Ion Moţa. Nu mai bine, nu mai puţin bine; ci: altfel... Vasile Marin se putea să nu moară. El s'a dus acolo ca să stea în faţa duşmanului credinţelor lui, ca să lupte cu el... Necesară în fapta lui Marin era numai prezenţa lui acolo... Când deci a hotărît moartea lui Vasile Marin, Dumnezeu a voit să ne certe".

"Mala suerte" era valabilă pentru toţi eroii care căzeau pe front, dar nu pentru legionarii români. Când Ionel Moţa a plecat în Spania, în scrisoarea-testament lăsată familiei scria: *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clătina aşezarea creştină a lumii! Puteam noi să stăm nepăsători?... Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele. Am iubit pe Christos şi am mers fericit la moarte pentru El".* Tot atunci, în scrisoarea pe care Vasile Marin a lăsat-o soţiei sale îi scria: *"Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generaţiei noastre. Mi-am făcut-o cu acelaşi drag, ca şi cum ar fi fost vorba de ţara mea".* O fi aceasta ideea dela care a plecat Nae Ionescu atunci când a scris că Vasile Marin a murit *"altfel"*?

Plecarea echipei de legionari în Spania a suscitat întreaga opinie publică din România acelor vremuri, dar întoarcerea pe scut a eroilor din Spania a trezit din letargie - pentru puţin timp - adormita lume politicianistă.

Fenomenul Moţa-Marin rămâne viu în cugetul ecumenicităţii noastre. Când un preot ortodox s'a dus să moară întru apărarea Bisericii catolice culcată la pământ de ura comunistă, trebue luat de exemplu. Dacă aceasta ar fi fost poziţia vaselor genoveze, ancorate în portul Constantinopol când Turcii au atacat cetatea ortodoxă, istoria Europei şi a creştinismului ar fi fost alta, pentrucă Mântuitorul a murit pe Cruce pentru noi toţi şi nu pentru o parte dintre noi.

La venirea în ţară a trenului cu sicriele celor doi eroi şi cu cei rămaşi în viaţă, pe întregul traseu, lumea aştepta în gări cu lumânări aprinse. Înmormântarea lor a fost o procesiune cum n'a văzut capitala României Mari. Presa timpului era numai elogii.

La o lună după moartea lor, la 13 Februarie 1937, a avut loc înmormântarea. Dela Biserica Sf. Ilie Gorgani, unde au fost depuse cele două sicrie, carul mortuar tras de 74 legionari a pornit spre Casa Verde dela Bucureştii Noi, unde era fixat locul de veci. În urma carului venea Căpitanul, familiile celor căzuţi, soborul de sute de preoţi în odăjdii şi camarazii veniţi din toate colţurile ţării.

Impresia lăsată de eroismul celor doi, trecuse de

Continuare în pag. 11

SESIUNEA ŞTIINŢIFICĂ DE TOAMNĂ A INSTITUTULUI ROMÂN DIN FREIBURG

Pavel CHIHAIA

Ca şi în anii precedenţi, Institutul şi Biblioteca Română din Freiburg - im-B. (Germania), însemnată vatră de cultură din afara hotarelor ţării, a avut şi în toamna aceasta, între 4 şi 6 Octombrie, o sesiune ştiinţifică, precedată de o consfătuire administrativă. Cei care menţin încă acest centru cultural românesc, cu o generozitate care merită a fi unanim elogiată, sunt directorul Iancu Ion Bidian, precum şi Doamnele Irina Nasta şi Rodica Moşinski, fără de care Institutul nu ar putea supravieţui.

Adunarea generală ordinară a fost deschisă de preşedintele comitetului de conducere, istoricul Matei Cazacu, care a menţionat veniturile modeste ale Institutului, arătând totodată amplul program de activitate, colaborările cu mediile universitare, precum şi iniţierea unor noi teme de cercetare, în deosebi în legătură cu trecutul şi prezentul exilului, precum şi cu realizările Românilor din afara hotarelor ţării.

După citirea raportului financiar de către Dl. Grigore Pop Câmpeanu, Dr. Ştefan Issărescu a propus - dintr'o lăudabilă iniţiativă legată de reînvigorarea Institutului - următorul apel către Românii de pretutindeni: *"Daţi un dolar pentru Institutul din Freiburg"*, reactualizând memorabilul mesaj: *"Daţi un leu pentru Ateneu"*.

Sesiunea ştiinţifică din 5 Octombrie 1996 a fost consacrată unor aleşi cărturari precum şi unor cunoscute cercuri culturale din exil, cu realizări care se adaugă patrimoniului naţional. Aceste cercetări şi prezentări sunt cu atât mai necesare cu cât oficialităţile din România aflată sub dominaţia Sovietelor au încercat cu perseverenţă să îndepărteze şi să ascundă, mai cu seamă tinerelor generaţii, înfăptuirile Românilor din Occident.

Evocând activitatea Cenaclului dela Neuilly, iniţiat şi condus de Leonid M. Arcade, istoricul Matei Cazacu a arătat că intelectualii români din exil s'au întâlnit în acest cerc în perioada 1953-1958, animatorul lor fiind Mircea Eliade, cel care a iniţiat încă din anii 1948/49 întâlniri asemănătoare, la care au participat şi Alexandru Busuioceanu, Eugen Ionescu, Mihai Niculescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Horia Stamatu, Theodor Cazaban. Cenaclul a publicat revista *"Anotimpuri"* (doar două numere în care au publicat nuvele Mircea Eliade, Horia Stamatu, Aristide Burileanu).

Cinci ani mai târziu, la 12 Mai 1963, Leonid M. Arcade redeschide cenaclul în Neuilly, autorii care au citit din operele proprii fiind Nicu Caranica, Mihai Niculescu, Paul Miron, Leonid M. Arcade. Dela această dată până în 1967 s'au citit 3.000 de pagini de către aproape 100 de scriitori şi intelectuali ai primului exil. În editura Cenaclului, numită Caietele Inorogului, s'au publicat două cărţi de Mircea Eliade, două de Leonid M. Arcade şi una de Horia Stamatu. Între 1967 şi 1973 au participat la Cenaclu mai mulţi scriitori veniţi din ţară, ca Ştefan Bănulescu, Ion Negoiţescu, Matei Călinescu, Ovidiu Cotruş, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Nicolae Manolescu, Ion Caraion, Barbu Cioculescu, Pavel Chihaia, Dumitru Ţepeneag, Paul Goma, Marin Preda. După 1974, înăsprirea măsurilor luate de Securitate a împiedicat legăturile cu scriitorii din ţară, mărindu-se în schimb numărul celor rămaşi în Occident. Istoricul Matei Cazacu a arătat, în încheierea prezentării sale, că Cenaclul condus de către Leonid M. Arcade a fost pentru toţi scriitorii un temei de înaltă spiritualitate.

În continuarea Sesiunii de comunicări, profesorul Roberto Scagno din Padova, vorbind despre activitatea lui Mircea Popescu, a arătat că acesta a făcut parte din pleiada de italienişti români, alături de Duiliu Marcu, Nina Façon, Al. Balaci, Alexandru Mititelu care au animat studiile de limbă şi literatură română în Italia, în vreme ce în R.P.R., Casa Rumena şi Academia dela Veneţia erau închise de autorităţi.

După terminarea studiilor la Roma, Mircea Popescu a publicat traduceri în italiană din Mihail Sadoveanu, I. L. Caragiale, Lucian Blaga şi Hortensia Papadat Bengescu, apoi un studiu despre *"Trei secole de poezie românească"* şi altul despre *D'Annunzio şi Românii"*, apoi despre *"Activitatea lui Ramiro Ortiz"*, eminentă personalitate, profesor de limba şi literatura italiană la Universitatea din Bucureşti. În sfârşit, o istorie şi o antologie a literaturii române. În 1957 a participat la primul congres, la Sulmona, al Societăţii Academice Române, al cărei preşedinte a fost Monseniorul Octavian Bârlea, şi, ca secretar al acestei instituţii a iniţiat o serie de publicaţii foarte importante pentru cultura românească. Totodată, casa lui Mircea Popescu a fost un cămin deschis pentru orice Român care se oprea la Roma.

Prezentând tema *"Activitatea culturală a exilului în Spania"*, profesorul Radu Enescu a elogiat idealismul lui Aurel Răuţă, care şi-a propus în 1982 să constituie o asociaţie culturală hispano-română la Madrid, cu scopul de a difuza prin toate mijloacele cultura românească apărută în afara hotarelor ţării. Fundaţia Culturală a fost întemeiată un an mai târziu, în 1983, actul de fundaţie fiind redactat, în mod simbolic, în Italica, cetate romană din patria lui Traian, şi semnat de Aurel Răuţă, Vintilă Horia, Alexandru Gregorian şi Părintele Alexandru Mircea (ulterior, prin decesul lui Alexandru Gregorian în 1987, patronatul Fundaţiei a fost întregit prin cooptarea profesorului Alexandru Cioránescu).

În continuare, profesorul Radu Enescu a amintit de realizările cele mai importante ale acestei Fundaţii, conduse cu spirit constructiv şi cu o generozitate rar întâlnite de către Aurel Răuţă: Întâlnirea dela Paris din 1983; Colocviul *"Ortodoxism şi Catolicism"* dela München, din 1984; Colocvii cu Leonid M. Arcade, Cicerone Poghirc, Paul Barbăneagră; *"Centenarul Eminescu"* din Paris, în 1989, când s'a inaugurat şi statuia poetului, capodoperă a sculptorului Ion Vlad; în sfârşit, reuniunea din 20-22 Mai 1994 *"Exilul românesc, identitate şi conştiinţă istorică"*, manifestare exemplară, la care au participat numeroşi Români din exil şi din cei care se împotrivesc regimului neocomunist din ţară.

Profesorul Radu Enescu a arătat că în editura Fundaţiei Culturale din Madrid au apărut o serie de cărţi *"care au consemnat adevărurile istorice ale poporului român, veştejite, vitregite de cei patruzeci de ani de beznă. Traduceri din germană şi italiană nu s'ar fi putut înfăptui şi difuza fără sprijinul acestui generos ctitor de cultură românească"*.

Conferenţiind despre *"Personalitatea şi activitatea Monseniorului Octavian Bârlea"* Doamna Letizia Cifarelli a prezentat pe scurt datele biografice şi ale vieţii bisericeşti ale Monseniorului Octavian Bârlea, referindu-se apoi la principalele sale activităţi culturale, menţionând înfiinţarea Academiei Româno-Americane, în Statele Unite, apoi Societatea Academică Română, la Roma - din care au făcut parte Mircea Eliade, Eugen Coşeriu, Dinu Adamesteanu, Vintilă Horia, N. Herescu, Horia Roman, Ştefan Baciu - şi Centrul Cultural Românesc, la München. În cadrul acestor importante aşezăminte de cultură au apărut revistele *"Perspective"*, *"Buletinul informativ al Societăţii Academice Române"*, precum şi *"Revista Sriitorilor Români"*.

Doamna Letizia Cifarelli a încheiat conferinţa sa, arătând că *"Monseniorului Octavian Bârlea îi datorăm unele din cele mai importante momente de vârf ale manifestării culturii româneşti în afara hotarelor ţării. Marele merit al Monseniorului Octavian Bârlea este că înfăptuirile menţionate au fost o preocupare constantă, care, suntem siguri, îi conferă o mulţumire sufletească, şi nouă, o justificată satisfacţie de a fi fost martorii ei"*.

În legătură cu tema sa *"Cultura românească în exil"*, Dr. Ştefan Issărescu a arătat care sunt modelele de adaptare ale emigranţilor români din generaţia tânără (între 20 şi 40 de ani) la structurile sociale ale Germaniei şi Statelor Unite, adăugând că tendinţa generală este *"de a renunţa cât mai repede la propria identitate, în vederea integrării totale în cultura ţării gazdă"*. Una din cauze a fost suprimarea şi falsificarea culturii româneşti în ţară, vreme de aproape jumătate de secol, încât tinerii români şi-au îndreptat privirile spre Apus, în deosebi spre Germania şi Statele Unite, fenomen care nu este specific numai ţării noastre: tinerii din alte ţări foste comuniste, apoi din alte continente au nostalgii asemănătoare.

Dr. Ştefan Issărescu a afirmat, în continuare, că *"Germania este o ţară cu o societate omogenă şi robustă care impune ca adaptarea să se producă în mod radical şi imediat"*, iar în ceea ce priveşte Statele Unite, ele *"oferă iluzia unei dezvoltări lipsite de constrângere"*. Tinerii aflaţi departe de ţară ar trebui să ştie că *"libertatea politică şi economică nu pot conduce niciodată la libertatea spirituală sau la libertatea de a înfăptui o identitate, dacă nu ne dăm seama că această identitate este dreptul nostru sacru"*.

Luând cuvântul în legătură cu *"Realizările Cercului cultural Apoziţia"* din München, Dr. Pavel Chihaia a arătat că acest cenaclu (înfiinţat în 1969) precum şi revista cu acelaşi nume (apărută în 1973), iniţiate de Ion Dumitru, şi-au propus, aşa cum a scris George Cioránescu în primul număr al *"Apoziţiei"*, *"să refuze dogmatismul ultrasimplificator care vede în artă ori în cuvinte un rezultat al relaţiilor de producţie, ignorând conştient puterea spirituală"*. Poeţi de seamă ai exilului, ca Horia Stamatu, Aron Cotruş, Ştefan Munteanu, Ştefan Baciu şi-au făcut cunoscute versurile proprii, precum şi traduceri de opere româneşti în limbile de circulaţie şi totodată au tradus importante lucrări străine în româneşte. Într'o serie de şedinţe şi în două numere comemorative ale revistei *"Apoziţia"* s'au evocat un secol dela naşterea lui Constantin Brâncuşi (1876), apoi un secol dela moartea lui Mihail Eminecu (1889).

Sunt de reţinut, din materialele publicate în această revistă, poemele Doamnei Doina Cornea, sfidând cu mult înaintea Revoluţiei, teroarea comunistă; amintirile lui Constantin Noica; interviul lui Paul Goma din 1977. Cărturari de prestigiu ca Alexandru Cioránescu, Nicolae Beldiceanu, Adolf Armbruster, unii dintre ei colaboratori ai postului de radio *"Europa Liberă"* ca George Cioránescu, N. Stroescu-Stânişoară, Mircea Carp au îmbogăţit materialul folositor istoriografiei româneşti.

Dr. Pavel Chihaia a încheiat expunerea sa arătând că *"Apoziţia"* rămâne o preţioasă mărturie a elanurilor şi înfăptuirilor Românilor din exil.

Prezentând aspecte din activitatea culturală în Exilul din Franţa, Dl. Victor Popescu a evocat, în primul rând realizările Casei Româneşti dela Paris, care nu a reprezentat un cenaclu literar, ci mai degrabă un for de ilustrare a gândirii şi prezenţei europene a ţării noastre, organizând conferinţe care să intereseze cercurile franceze de cultură - apelând şi la conferenţiari francezi - apoi expoziţii de icoane, de costume naţionale, de opere ale tinerilor artişti. Dl. Victor Popescu a menţionat şi biblioteca românească din Paris iniţiată de Petre Cârjeu, conţinând cărţile şi arhiva regretatului profesor Petre Sergescu, vorbind, în continuare, de existenţa şi aleasa calitate a publicaţiei *"Lupta"*, realizată în principal de directorul Mihai Korne şi colaboratoarea sa Antonia Constantinescu, subliniind ţinuta de înaltă calitate intelectuală şi oralâ a materialelor tipărite. În sfârşit, Dl. Victor Popescu, prezentând ***Jurnalul*** din exil al Doamnei Sanda Stolojan, apărut în editura Humanitas, a elogiat această carte care defineşte în mod convingător natura tragică şi, totodată luminoasă a condiţiei de exilat.

Vorbind despre viaţa şi activitatea lui Leontin Constantinescu, profesor român de reputaţie internaţională, Dl. Nicolae Florescu, redactor şef al *"Jurnalului literar"* din Bucureşti, a exprimat iniţial mulţumirile sale Doamnei Zoe Constantinescu pentru concursul dat la ediţia din această publicaţie închinată soţului său, precum şi Dr. Ştefan Issărescu pentru contribuţia la această ediţie. În continuare, Dl. Nicolae Florescu a arătat că Leontin Constantinescu a publicat în 1948 primul ziar românesc din exil *"Curierul Român"*, lansând un apel pentru constituirea *"Grupării româneşti pentru Europa Unită"*, o importantă încercare de a evita sovietizarea ţării sale. Mai târziu, ca profesor la Institutul Europa, va preda Dreptul Comunităţilor Europene, disciplină nouă căreia i-a pus baza ştiinţifică, construcţie juridică în care dreptul proclamat de judecătorul comunitar anticipează uneori chiar absenţa de voinţă politică a guvernelor Statelor membre. Savantul român scrie un ***Tratat de drept comparat***, în trei volume (apărute între 1972 şi 1983) în care afirmă că dreptul comparat este, înainte de toate, o metodă specifică, indicând reguli stricte, permiţând clasificarea după criterii sigure, bazate pe metode ştiinţifice, a imensei varietăţi de diverse sisteme juridice. Ulterior, în 1977, Leontin Constantinescu va redacta un volum consacrat Dreptului Comunitar European, tipărit de editura Nomos din Baden-Baden, prima parte a unei lucrări mai vaste în care urma să expună un tablou complet al dreptului comunitar, atât în aspectele sale instituţionale şi juridice cât şi în cele economice. Voinţa de a înţelege şi de a transmite ideea unei Europe, care se zideşte lent în domeniul economic şi juridic dar cu totul insuficient în domeniul politic, a pornit şi din idealul de eliberare a României şi revenirea la matca firească, ilustrată de mentalitatea şi cultura sa europeană.

Referindu-se la începutul itinerarului său, viitorul editor reprezentativ al exilului românesc, Dl. Ion Dumitru a evocat începuturile sale grele când, cu banii economisiţi ca paznic la hotelul *"Am Hofgarten"* din München, avea să dea la iveală volumul de versuri *"Flori în furtună"*, luminate de un romantism care îi va inspira multe din riscantele dar pilduitoarele sale realizări. Este ilustrativă pentru întreaga sa activitate şi apariţia, la scurt interval, a unei cărţi în care a denunţat etnocidul a cărei victimă căzuse populaţia românească din Basarabia şi Bucovina, ocupate de Sovietici.

Propunându-şi să apropie şi nu să contribuie la disensiunile grupărilor româneşti din exil, pentru o mai mare eficienţă în lupta anticomunistă, făcându-şi un crez din această conduită, Dl. Ion Dumitru s'a aflat aproape de Biblioteca din Freiburg, de Societatea Academică Română, de postul de radio Europa Liberă (unde a activat până la desfiinţarea, în München, a acestui post), de cenaclul literar-artistic Apoziţia.

Dl. Ion Dumitru a elogiat apoi cel de al 18-lea congres, dela Regensburg, din 1964, precum şi la cel din Salzburg, din 1968, la care a participat cu lucrări, considerând că *"oamenii Exilului pot fi în stare de lucruri minunate când, uitând de vrajbă, îşi reunesc eforturile pentru a prezenta în faţa popoarelor care îi găzduiesc cultura românească"*.

Biblioteca Română din Freiburg

Vedere parţială

Mihai Eminescu

(15 Ianuarie 1850, Botoşani - 15 Iunie 1889, Bucureşti)

"DIN CERURILE - ALBASTRE"

(1880, Postume)

Gheorghe RĂDULESCU

O analiză sumară a poeziei eminesciene, ne dezvăluie că poetul crea aşa cum îi dictau inspiraţia şi talentul, în mică măsură se folosea de tropi (de figuri de stil), atât de frecvent consemnaţi în secolul al XIX-lea şi în primele decenii ale secolului al XX-lea (chiar şi astăzi), ci cu reprezentări, cu idei. Ideea era reprezentată de poet sau numai sugerată, în idee se afla sensul pe care poetul dorea să-l exprime.De exemplu, Eminescu gândea şi-şi exprima ideea privind viziunea sa asupra aşezământului nostru terestru (microcosmos), cu tot ce se află pe el, ca o infimă parte din macrocosmos, o entitate măruntă a universului cosmic.

Aşa îşi imagina poetul lumea de aici şi cea de dincolo de noi. El trăia într'un continuu vis pe care şi-l realiza ca o halucinantă realitate dumnezeească. Privite la suprafaţă, toate acestea par simple elucubraţii, viziuni interpretate şi de alţii, însă poetul nostru trăia acest vis cu toată convingerea, el călătorea pe monadele universalităţii, spiritualizându-şi gândirea şi creaţia. Cine putea să înţeleagă acest vis, aceste trăiri ale poetului ?... El se adâncea în visare, detaşându-se de lumea din jur, ca un pustnic în singurătate, căci nimeni nu putea să aibă grijă de sufletul lui, decât numai Dumnezeu.In singurătate, Eminescu îşi descoperea liniştea, în singurătate şi în visare, el îşi orânduia ideile pe care apoi le insufleţea, ca adevărate făpturi cereşti care coborau înaripate în versurile sale încărcate de har sublim şi adevăr.

Creaţia lui Eminescu a devenit pentru noi astăzi ca o rugăciune, căci cu evlavie îi citim şi îi scriem slova. Poetul era atât de profund naţional şi etnic, încât orice cuvânt este rupt parcă din pământul şi cerul ţării sale, un cer albastru pe care îl împrăştia până în depărtările necuprinsului. Tristeţea lui Eminescu este tristeţea ancestrală de veacuri a poporului nostru, este o tristeţe care coboară din înălţimile suferinţei, ale răstignirii. Tristeţea sa nu este un pesimism care indispune, nu este o negare a existenţei, tristeţea sa este durerea fiinţei neamului, este o tristeţe adâncă, dar blândă şi duioasă ca o doină de dragoste, o doină a veşniciei, a singurătăţii.

În cultura română, Eminescu este pretutindeni şi din totdeauna, el a venit cu poporul român, cu *"Mioriţa"* şi s'a aşezat în spiritul binecuvântării cereşti, în toate timpurile şi în sufletele creatorilor noştri. Poporul român îi cunoaşte cuvântul, cântecul, călătoreşte cu el în lume, căci el este licărul de lumină care ne-a deschis calea rezistenţei în universalitate. La răspântia înfrângerilor, a victoriilor, a suferinţelor, a înălţărilor şi prăbuşirilor, Eminescu ne-a întărit forţa în luptă, ne-a întărit cugetul, ne-a purificat conştiinţa, ne-a sensibilizat sufletele şi ne-a îmbrăţişat

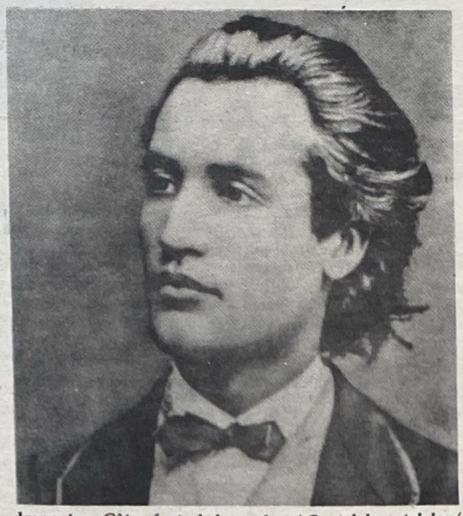

dragostea. Cât a fost el de fericit ori de nefericit, cât a putut să sufere sau să iubească, toate acestea s'au pierdut în fiinţa lui trecătoare, însă spiritul său a rămas proiectat pe cerul acestui pământ românesc, ca un far al Adevărului, al Dreptăţii, al Credinţei şi al Cinstei fără margini, o cinste şi o bunătate izvorîte dintr'un suflet superior cuprins în spiritul neamului său.

Eminescu nu este un mit al poporului cum cred unii, el este Fiinţa, Noblеţea şi Realitatea Istorică a acestui popor. Gândirea lui cosmogonică colindă, ca şi *"Magul călător în stele"*, toate căile spiritualităţii româneşti, cu melancolia şi tristeţea imposibilităţii întoarcerii de unde a plecat, căci *"toate sunt deşertăciuni"*. Pentru Eminescu, permanenţele cosmice ca şi în *"Mioriţa"* iau parte la acţiunea omului, la bucuria, cât şi la durerea lui, aceste permanenţe pentru poetul nostru gândesc, ele devin o realitate spirituală cosmică: *"Din cerurile-albastre / Luceferi se desfac, / Zâmbind iubirii noastre / Şi undelor pe lac. / De glasul păsărelelor / Pe gânduri codru-i pus. / O, stelelor, stelelor, / Unde v'aţi dus?"*

Devastarea şi împrospătarea necontenită a naturii, prin rotirea timpului, în raport cu timpul din straturile cosmice ale eternităţii îi provoacă poetului un zbucium şi o suferinţă care coboară asupra fiinţei omeneşti. Poetul simte un gol în suflet, un gol care ia proporţii chinuitoare de dramă: *"În turme călătoare / Trec nourii pe ceri, / Ce seamăn pieritoare / Duioaselor dureri. / De strălucirea florilor / E câmpul tot răpus. / O, norilor, norilor, / Unde v'aţi dus?"*

Specific romantismului şi la Eminescu acţiunea se proiectează în trecut, un paseism accentuat se dezvoltă şi acoperă întreaga poezie. Pentru poet totul se ascunde în umbră, o umbră care apasă pe psihologia sa şi aşa aplecată spre o visare la fel de întunecată ca şi sufletul său melancolizat şi suferind: *"Şoptiri aeriene / Pătrund din mal în mal / Şi'a stelelor icoane / Pre fiecare val, / De ochii tăi cei plini de-amor / Aminte mi-am adus. / O, stelelor, stelelor,/ Unde v'aţi dus?"* Imagini din trecut revin în treacăt, dar numai fugar, căci totul se pierde pentru poet. Derularea timpului, îmbătrâneşte omul, topeşte prezentul într'un alt prezent, într'un prezent străin aceluia care a fost. De altfel viitorul există doar ca o noţiune abstractă şi Eminescu îşi dă seama de acest fenomen, el este chiar printre acei care au accentuat acest lucru: *"Cu mâne zile-le-ţi adaogi, / Cu ieri viaţa ta o scazi / Şi ai cu toate astea'n faţă / De-a pururi ziua cea de azi."* (*Cu mâne zilele-ţi adaogi*, Dec. 1883)

Viitorul însă revine în lirica modernă, fără a demonstra totuşi o prezenţă a lui, devine prezent prin prezent, căci prezentul reprezintă concreteţea realităţii noastre terestre, de aici efemeritatea momentului trăit. Eminescu parcă ar dori să prindă timpul, însă durata lui este prea scurtă pentru noi. Rostogolirea timpului distruge de multe ori rezistenţa omului, dar nici stagnarea lui pământească n'are decât un spleen sfâşiitor, care ar cere un sfârşit grabnic. (Dar poate ar fi altfel orânduit) Mersul timpului însă aşa cum l-a observat şi l-a intuit Eminescu nu este altceva decât sfărâmarea timpului care devine odată cu noi veşnicie: *"Timpul mort şi'ntinde trupul şi devine veşnicie, / Căci nimic nu se întâmplă în întinderea pustie, / Şi în noaptea nefiinţei totul cade, totul tace, / Căci în sine împăcată reîncep-eterna pace..."* (*Scrisoarea I.* 1881, 1 Feb.). Prin urmare, dacă Eminescu a gândit acest lucru, însemnează că apare în conştiinţa sa, nu numai ca metaforă, dar ca o metaforă a realităţii cosmice demiurgice, fiind întru totul adevărat: *"Cum iedera sa leagă / De ramuri de stejar, / Mi-a fost odată dragă / Şi dragă-mi este iar. / De braţul tău cuprins cu dor / Aminte mi-am adus, / O, braţelor, braţelor, / Unde v'aţi dus?"*

Fiecare poezie a lui Eminescu deschide o parantează, înăuntrul căreia există o necunoscută, pe care poetul a cercetat-o profund în urma observaţiei şi a reflectărilor sale, privind multiplele probleme ale vieţii, pe care o minte genială ca a sa şi le-a pus, căutând să le dezlege înţelesurile, de multe ori enigmatice, dar nu imposibil de rezolvat. Muncit întreaga-i viaţă de rostul nostru în acest vârtej al universului, poetul a socotit că singurul sprijin al omului în scurta-i existenţă este divinitatea, nu în sensul că nu avem ce spune altceva, ci în sensul uşurării şi echilibrului pe care prin adevărul şi esenţa creaţiei umane, credinţa ne-o poate da prin forţa de netăgăduit a lui Dumnezeu.

Poet de înaltă tensiune cerebrală, Eminescu nu se înşela în aprecierile, în descoperirile sale de substanţă filosofică, teologică, literară asupra mersului necontenit al evenimentelor, al gândirii umane, creaţia sa cuprinde reprezentarea lumii, a omului în general, într'un prezent obiectiv cu o deschidere continuă în univers.

FRUNTEA LUI EMINESCU

Poet divin şi viu prin secoli,
Ivit din glia ţării mele
Ca o făclie din adâncuri,
Din lutul ei sfinţit de jele,
Ca o răsplată-a suferinţei
Unui întreg neam milenar
Şi-a închinării şi-a credinţei...
Născut de peste centenar,
Dă-mi voie, rogu-te, pe tine,
Cu pioşie şi respect,
Să'ncerc să-ţi spun ce se cuvine
Privindu-ţi chipul din portret:
Ai chip frumos, distins şi nobil
Al cărturarului ales,
C'o schiţă de surâs subtil
Şi melancolic... de'nţeles;
Un chip de-o rară frumuseţe,
Cu mult deasupra-a ce-i comun,
Marcat de propria-ţi noblеţe,
Iluminat de-un geniu bun;
Un chip parcă sortit să fie
Nu om de rând ci-un astru viu
Nemuritoarea efigie
A României, chiar şi... târziu!
Ai ochii blânzi ai mamei tale,
Priviri trădând un suflet trist
Ca... dorul doinelor de jale,
Sub fruntea-ţi 'naltă de artist.
Ai fruntea ca şi luna plină
Pe care-atâta ai cântat-o...
Care te-a inspirat, divină,
Crâlasa ta ce-ai adorat-o.
Ai fruntea lată, luminoasă
Care vorbeşte dela sine
De acea lume tumultuoasă
A gândurilor tale bune;
O frunte grea ca o comoară
De-inestimabile valori
Căreia îi fu dat să piară
Prematur, plină de comori
Frunte născută să înfrunte
Vicisitudinile sorţii...
Măreaţă ca un pisc de munte
Dar... prea curând sortită morţii!
Da, fruntea ta, poet divin,
În ciuda tristei tale vieţi,
În ciuda traiului hain
Ce nu-l trăiră mulţi poeţi,
Da, fruntea ta, făclie vie
De pasiuni şi adevăr
Ţâşnind din orice poezie
A ta, rodit-a ca un... măr.
Un măr cu merele de aur
Frumoase pentr'o veşnicie
Cu bogăţie de tezaur
Ca un izvor de apă vie...
Dar viaţa ta, nu ca de astru,
Fu scurtă, cât să străluceşti
O clipă'n cerul ţării-albastru...
Fală-a culturii româneşti!

Dr. Roda Popa

MAJADAHONDA, 13 IANUARIE 1937

Urmare din pag. 9

mult graniţele ţării. Poeţii Radu Gyr şi Vasile Militaru le-au închinat imnuri. Arghezi a scris un patetic articol, iar Nicolae Iorga în *"Neamul Românesc"* din 19 Ianuarie 1937, sub titlul *"Doi băieţi viteji: Moţa şi Marin"* scria: *"Luptând pentru credinţa lor creştină şi pentru cinstea poporului lor, pentru ce este etern, scump şi curat în latinitatea nebolşevizată, doi tineri Români, doi Băieţi viteji, Moţa şi Marin, au căzut înaintea Madridului apărat de Roşii... Cine ştie ce va ieşi din cumplita furtună care s'a abătut asupra depărtatului pământ latin unde se varsă sânge din toate rănile unui nobil neam! Dar, dacă vreodată vom vedea Spania cum a fost, cum trebue să fie, se va putea spune la noi cu îndoioşată mândrie, că pentru aceasta au curs câteva picături din sângele scump al tineretului nostru"*.

Pe locul unde au fost înmormântaţi Moţa şi Marin, s'a ridicat un frumos baldachin, dar în primăvara anului 1937, în urma unei furtuni crâncene, peste baldachin a căzut un trăznet şi a luat foc. Au ars toate formele decorative de lemn, dar cei patru stâlpi de lemn care susţineau Crucea deasupra au scăpat doar fumegaţi şi Crucea a rămas neatinsă de foc. Întâmplarea a fost socotită atunci ca o minune şi ca un semn prevestitor. Acum, după ce întregul Neam Românesc a trecut prin focul comunist, numai Crucea Mântuitorului ne poate salva şi aceasta a fost semnul ce ni s'a dat acum 60 de ani.

Urmaşi ai aceloraşi antioameni din Spania anului 1936, comuniştii din România, nu s'au lăsat mai prejos de cei care au făcut şniţel din carnea fiului pentru a fi dat tatălui să-l mănânce. Într'o noapte, la fosta Casă Verde din Bucureştii Noi, au venit comuniştii şi au cerut tuturor vecinilor să pună pături la ferestre, lăsând în fiecare curte câte un paznic.

Echipe speciale pregătite cu scule, târnăcoape, cazmale şi camioane, au lucrat toată noaptea la deshumările din mausoleu, unde se aflau pe lângă trupurile celor morţi în Spania şi rămăşiţele pământeşti ale lui Corneliu Z. Codreanu şi ale celorlaţi 13 legionari, sugrumaţi de jandarmi în Noaptea Sfântului Andrei din 1938.

În huruitul maşinilor, 16 schelete ale celor mai tragice morţi din România Mare, au fost duse, nu se ştie unde. Familiile celor morţi nu ştiu unde pot aprinde o lumânare la mormântul lor. Cererile făcute pentru identificarea noilor locuri (dacă mai există asemenea locuri) au rămas fără rezultat. Se pare că nici cei morţi la Sighetul Marmaţiei nu au putut fi localizaţi unde sunt îngropaţi.

Mircea Vulcănecu, a lăsat cu limba de moarte rugămintea *"Să nu ne răzbunaţi"*, dar n'a spus să nu se facă dreptate. Cel puţin acum, când comunsimul se pare că a fost înlăturat, putem pune noilor guvernanţi, întrebarea pe care poetul a pus-o vântului, ciocârliei şi bufniţei: *"UNDE SUNT CEI CE NU MAI SUNT?"* Poate cel puţin locul lor de odihnă să-l putem vedea înainte de căderea Marelui Întuneric.

Zahu PANĂ

BISERICA CREŞTINĂ

CHEMARE LA UNIVERSALITATE

-II-

Pr.Prof. Tertulian LANGA

Pentru Români, ca şi pentru toţi creştinii - şi nu numai pentru ei - prezenţa Bisericii în viaţa personală şi în cea a societăţii constituie o moştenire sacră, iar asumarea ei contemporană de către fiecare şi de către societate este impusă de conştientizarea crizei morale şi politice la care am ajuns nesusţinând, uitând sau chiar apostrofând imixtiunea şi prezenţa Bisericii în devenirea socială.

Oricine va înţelege că numai Biserica aduce şi vesteşte concepţia despre lume şi viaţa socială de-a pururi actuală, căci Dumnezeu, Eternul, nu cade în desuetudine. Doctrina socială născută din adevărul Său indică limpede modalitatea sigură de a restabili raporturi cordiale între oameni, între popoare, ca şi între state, pe baza unor norme universal valabile, conforme cu natura şi mediile diferite şi cu caracteristicile societăţii: sunt norme extrase din adevăr şi universalitate. Cunoaşterea acestora, ca şi trăirea lor, au fost şi ne rămân mereu imperative.

Nerespectarea lor duce la violarea drepturilor persoanei, concomitent cu ele fiind rănite grav şi cele ale familiei şi ale corpului social. Aceasta se întâmplă mai ales atunci când violarea naţiunilor se săvârşeşte în virtutea unei dialectici în care statul şi partidul se interidentifică, iar binele comun este înlocuit cu interesele *"luptei de clasă"*.

"Conflictului creator" instituit de Lenin, care nega orice drept preexistent Puterii, Ion Paul II nu îi opune doar un protest în numele drepturilor omului, cum se întâmplă la ONU sau Parlamentul Europei, ci realitatea proclamată în mod universal a drepturilor fundamentale înrădăcinate în contextul concret al familiilor şi al naţiunilor de care aparţin persoanele, cu tot activul trecutului istoric de care se simt legate responsabil, cu zestrea culturală şi spirituală specifică, cu toţi strămoşii şi cu Dumnezeu, mai mult ca faţă de orice altoi hibrid, orgolios de a le topi identitatea în cosmopolitism. Aceasta nu înseamnă paseism, nici închidire în orizontul propriu, ci doar o regăsire, o revitalizare a propriilor rădăcini, concomitent cu o dezburuienire şi cu o afânare a patului germinativ deschis spre universalitate.

Dialectica ioan-pauliană propune o ordine de drept subordonată persoanelor în adevărul lor de viaţă şi în comunitatea naţională naturală. Astfel, binele comun constă în binele unui popoi ai cărui membri participă la viaţa întregului. Puterea binelui comun rezidă şi derivă din chiar această viaţă şi din dreptatea ei. Cine rănește binele comun rănește însăşi viaţa, viaţa personală şi viaţa naţiunii. Dreptatea este un alt nume al binelui comun.

"Iubiţi-vă unii pe alţii" - aceasta este legea fundamentală a oricărei societăţi cu adevărat umană, în faţa pasiunilor politice dezlănţuite de ideologii sau de oculte, ce subminează coeziunea şi solidaritatea socială. Gândirea socială a Pontifului ce se inspiră din Scripturi, din dascălii Bisericii şi din predecesorii săi, propune naţiunilor iubirea politică prin care să se poată realiza acea comuniune interumană în care omenirea să contemple proiecţia terestră a comuniunii intertrinitare prin iubire. Văzând aceasta, doctrina socială a Bisericii propune politicii ca principal obiectiv binele comun, cu întregu-i conţinut: ansamblul de condiţii ce să asigure viaţa şi demnitatea în ambientul social al dragostei creştine. Acest principiu de dreptate socială dedus din respectul cuvenit persoanei purtătoare de Cristos devine far al şantierelor în care naţiunile îşi reconstituie, îşi construiesc identitatea şi construiesc sinergic o lume a binelui vestit prin Evangheliі, oricare ar fi rupturile, dezastrele produse de o politică fără de Dumnezeu sau, vai, chiar împotriva Lui.

Ci binele comun strigă după iubire. Dreptatea nu este de-ajuns. Ura şi violenţa ştiu doar să devasteze. Numai iubirea construieşte şi înfrăţeşte lumea, ea generează părtăşia cu cei în lipsuri şi în suferinţă; din ea se naşte binele comun, prin ea domneşte libertatea clădită pe dreptate; prin ea toţi alergăm spre binele aproapelui, chiar şi spre binele duşmanului, cel fără de binele lui Dumnnezeu izvorul binelui comun.

Dar pentru a ajunge aici, la această grijă pentru binele aproapelui, mai trebue ceva, ceva ce depăşeşte omul. Lumina binelui comun, chiar când gândim un bine mondial, lumina lui nu e destul de luminoasă. Este nevoie de o certitudine pe care nu o are decât binele divin, prezent în fiecare om, bine care se cere conştientizat şi pus în acţiune cu sfântă responsabilitate. Întru lumina Mielului jertfit pentru a fi *"Lumina lumii"* se revelează în fiecare om imaginea lui Dumnezeu pe care, ca să o vedem în noi, trebue să o vedem în inima aproapelui.

Prin Ioan Paul II au fost aduse în contemporaneitate, cu un nou impuls circulator, învăţăturile Scripturilor şi ale Părinţilor Bisericii privind primatul omului. În vălmăşagul contestărilor, al violărilor şi al distorsionării destinului umanităţii, vocea de stentor a lui Ioan Paul în areopagul lumii proclamă şi restituie întreaga demnitate a omului divin şi universalitatea harului sădit în el prin jertfa lui Cristos.

Imperialismele sub care a stătut poporul român n'au pervertit şi n'au eliminat din viaţa socială concepţia creştină despre căsătorie, despre familie şi rolul în viaţa şi în mântuirea neamului. Aceasta însă au încercat s'o facă importurile protestante care au relativizat sacralitatea familiei şi a căsătoriei, trecându-le'n profan, procesul fiind puternic impulsionat prin preluarea fără spirit critic a formelor de viaţă socială pervertită din mediile care s'au lepădat de Dumnezeu, dar care, purtând o marcă fals occidentală, sunt însuşite ca model. Am fost privaţi pe diferite căi de valorile occidentale, de tot ce ne-ar putea *"denatura"* fiinţa naţională; însă nu am fost preveniţi, nu am fost înarmaţi în lupta ce se impunea s'o ducem în apărarea mântuirii şi a veşniciei noastre. Ba deseori, politica de stat şi oculte tenebroase au torpilat premeditat constituirea unui concept moral solid articulat, înlocuindu-l cu un eclectism şi un libertinism, pretinse forme de respect a libertăţii de alegere. Şi astăzi, televiziunea hrăneşte trebuinţa de a ieşi din ghetto-ul ideologic, setea de nou şi scârba de plictis etatizat prin filme care biciuiesc imaginaţia prin erotism imund şi violenţă dezumanizantă.

Dar Occidentul nu e doar atât. Serviciile de imbecilizare culturală evită din principiu filmografia cu figuri de sfinţi, de străluciţi savanţi, de mari oameni de stat, evită prezentarea filmică a marilor creaţii literare, literatura porno fiind mai ieftină, mai accesibilă salariilor de mizerie şi totodată mai eficientă în debusolarea unei mase umane de manipulat.

Este o fericire să găseşti în Occident, în cadrul eforturilor pe care-l datorăm destinului nostru istoric de a afla şi recunoaşte valori umbrite ale tezaurului nostru ancestral, o literatură teologică în care să distingi izvoarele patristice şi ample documente oficiale ale Bisericii, tratând într'un limbaj la zi perenele probleme ale umanităţii, principiile purtătoare de universalitate, cum sunt viaţa, persoana, familia, iubirea, raţiunea, politica sau solidaritatea precum şi multe altele pe care un autohtonism miop ne-ar îndemna să nu le sesizăm, dar despre care spaţiul nu ne permite să ne ocupăm.

Întru acestea doar poporul nostru îşi va regăsi sau îşi va conştientiza chemarea la universalitate. Slujindu-le pe acestea şi devenind herald al lor în lume îşi va îndeplini chemarea sa la viaţă şi îşi va dobândi cetate stătătoare în cer şi loc în veşnicie.

Viaţa

Ca primul dintre drepturile fundamentale ale omului, subliniat de antropologia ioan-pauliană, atât de impregnată de un realism profund şi mistic totodată, este viaţa omului. Ceea ce trebue recunoscut şi apărat este relaţia inextricabilă dintre fiinţa umană şi mama care a procreat-o, relaţie care apare din clipa chiar a zămislirii sale. Şi tocmai acest drept primordial astăzi e confruntat cu cea mai brutală, savantă şi sistematică agresiune, adeseori legitimată de consţiinţe viciate şi legi considerate expresie a libertăţii şi a moralităţii. Dreptul de a ucide viaţa, nu doar a unui criminal ci a copilului nevinovat pentru a-i prelева organele sau a copilului ce nici nu s'a născut e forma paroxistică a pruncuciderii legale, pervers clamată ca drept al mamei de a-şi apăra comoditatea, bunăstarea şi egoismul arbitrar. Prin generalizarea acestui drept de a ucide, astăzi sunt ţări intrate într'un proces de sinucidere demografică cu numărul născuţilor mai mic decât al decedaţilor, ca bunăoară Franţa, odinioară model urmat de mulţi, dar care a ajuns ca sporul ori echilibrul demografic să-i fie asigurat de Africani, sau România a cărei denatalitate abia-abia este salvată de prolificitatea ţiganilor şi a sectarilor. Maturii îşi proclamă şi-şi apără dreptul la existenţă asigurând copiilor dreptul de a fi ucişi, iar neamului dreptul de a părăsi istoria. Dreptul la viaţă e mai presus de toate celelalte drepturi. Legitimarea dreptului de a ucide creează premiza violării oricărui drept uman.

Naşterea e primul act al existenţei, ea generează întregul şir de drepturi ale persoanei, ale familiei şi ale naţiunii, dreptul de a multiplica *"imaginea lui Dumnezeu în lume"*. Viaţa nu e doar un aerolit căzut din spaţiu pe pământ. Ea este un dar dumnezeiesc prin care Creatorul oferă omului putinţa accederii la funcţia de co-creator al vieţii chemate să ajungă la fericirea veşnică.

Dreptul de a ucide este dreptul de a-L contesta pe Dumnezeu, dreptul de a-i sfâşia imaginea în lume, de a nimici relaţia divinului cu omul, de a-L ucide pe Dumnezeul coborît în om. Căci întruparea răscumpărătoare a lui Iisus în om s'a vrut prilej dat nouă de a colabora cu EL nu de a-L ucide pe Dumnezeu în om, ci de a realiza îndumnezeirea omului prin darul vieţii şi harul sfinţilor.

Din dreptul la viaţă se naşte dreptul persoanei, dreptul familiei şi dreptul naţiunii.

Persoana

Persoana umană, prin însăşi natura ei, este chemată la viaţa socială; ea este şi trebue să fie principiul, subiectul şi scopul oricăror instituţii. Viaţa socială nu este pentru om un fapt suplimentar, facultativ sau programat de stat; prin schimbul da valori şi de servicii reciproce, prin dialogul fratern dintre persoane, sporesc capacităţile tuturor şi se favorizează astfel putinţa fiecăruia de a-şi realiza plenar vocaţia şi funcţia în societate. Dar nu putem nega că oamenii trăind în societate, din fragedă copilărie se scaldă într'un mediu care le poate îmbogăţi valenţele umane, dar care la fel îi poate perverti şi captiva în rău. Biserica, prin har şi prin experienţă, e cea mai bine situată în a aprecia şi în a apăra valorile umane ale persoanei, ale familiei şi ale societăţii, ea singură fiind aceea care asigură învesnicirea şi îndumnezeirea. Biserica veghează la unitatea şi la stabilitatea familiei, a procreării şi educaţiei copiilor, la libertatea credinţei şi sănătatea morală şi fizică a societăţii.

Violarea dreptului la viaţă sau al persoanei loveşte însuşi binele comun; căci drepturile fundamentale ale persoanei sunt element constitutiv al binelui comun. Or, binele comun e scopul întregului social, principiul ce îi dinamizează acţiunea şi asigură regimul de dreptate pentru persoană în cadrul societăţii. Dacă binele comun este superior binelui particular, el însă nu se suprapune şi nu infirmă binele transcendental al persoanei şi nici relaţia fundamentală a acesteia cu Dumnezeu. De aceea, această relaţie nu poate fi eliminată din complexitatea binelui comun. Ea este imanentă întregului social şi tuturor persoanelor. Persoana ca atare şi-o poate ignora, efect al unei educaţii eronate sau insuficiente, însă Biserica, învăţătoarea vieţii şi călăuzitoarea mântuirii, e totodată garanta universalităţii valorilor pe care se fundamentează formarea şi menirea persoanei şi a personalităţii.

Dimensiunea comunitară a persoanei se realizează şi se conştientizează prin educaţie. Iar educaţia este o artă şi o modalitate de acţiune a iubirii al cărei prim maestru nu poate fi decât o mamă, în mediul închegat, stabil şi sacru al ***familiei creştine***, familia instituindu-se prin misiunea ei în centrul binelui comun. Aşadar, prima menire a familiei este aceea de a educa, dar întotdeauna în legătură şi în intimă comuniune cu celelalte comunităţi educative, cum este şcoala şi Biserica, tustrele urmărind nu numai formarea cetăţeanului, ci mai ales a omului, temei al cetăţeanului.

Sarcinile procesului educativ ca şi viaţa în cultură îşi au cadrul specific şi firesc în cadrul ***naţiunii***, ce nu e altceva decât *"familia familiilor"*. Pe baza drepturilor fundamentale ale persoanelor şi în ordinea binelui comun al naţiunii ca familie şi ca temei al statului de drept, educaţia este un drept obiectiv al tuturor copiilor. Cultura şi formaţia ce se transmit prin educaţie constituie identitatea însăşi a unei naţiuni, identitate care nu este altceva decât transmiterea fidelă a patrimoniului naţional prin intermediul familiei şi acţiunii şcolii.

Se afirmă uneori că în epoca ştiinţelor şi a tehnicii este posibilă construcţia unei civilizaţii fără Dumnezeu. Realitatea însă probează chiar contrariul: progresele ştiinţelor şi tehnicii ridică în faţa oamenilor probleme ce nu pot fi soluţionate decât întru lumina unei credinţe sincere şi vii în Dumnezeu - principiu şi finalitate a omului şi a lumii *(Mater et Magistra)*. Că aceasta nu este o simplă afirmaţie de ordin teologic o dovedeşte *"cea mai dreaptă şi mai înaltă orânduire socială din lume"* realizată în comunism(!), cum o mai dovedeşte şi societatea ce nu are alt zeu decât belşugul şi plăcerea. Notoriile performanţe negative ale acestor concepţii sociale arată limpede că o întoarcere la Dumnezeu e singura soluţie pentru ieşirea din dezastru.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ŞI DE BIRUINTĂ ALE NEAMULUI

24 Ianuarie 1859

Unirea Principatelor Române

—— Tudor MURGOCI ——

În fiecare an, la 24 Ianuarie, ne oprim o clipă şi smeriţi ne ducem cu gândul la scumpa noastră ţară, România. De zeci de ani de zile, toţi cei care ne găsim departe de ţară, încercăm să aprindem în sufletele noastre o candelă de lumină, ca să ne încălzească inimile şi împreună să înălţăm rugăciunile noastre de recunoştinţă şi mulţumire pentru acei care de-a lungul veacurilor au luptat pentru realizarea marelui act al Unirii Principatelor Moldovei şi Munteniei din 1859.

Actul Unirii a fost scris cu litere de aur în paginile istoriei noastre. El este piatra de temelie a României moderne de mai târziu. Unirea din 1859 a fost rezultatul multor ani de lupte grele şi de sacrificii. A fost izbânda forţelor cinstite şi curate, care îmbărbătate de entuziasmul tineretului naţionalist, a reuşit să învingă împotriva tuturor intrigilor şi intereselor străine.

Dacă ideea originii comune, afirmată de cronicarii veacurilor trecute, ca urmaşi ai Dacilor şi Legiunilor romane, a străbătut întreaga istorie a neamului nostru, ideea unirii politice nu a încolţit în inimile Românilor decât odată cu dezvoltarea unei conştiinţe intelectuale comune. Introducerea limbii române în serviciile religioase, a deschis ochii tuturor, arătându-le că, chiar dacă suntem despărţiţi de frontierele politice, noi vorbim aceeaşi limbă şi aparţinem aceluiaşi popor. Putem spune deci, că primii propovăduitori ai ideii unirii pot fi consideraţi cărturarii secolului al 17-lea din Moldova în frunte cu Ureche, Miron Costin şi Cantemir, iar apoi cei din începutul secolului al 19-lea din Transilvania, ca Micu, Maior şi Şincai, care au susţinut cu multă ardoare originea comună a poporului român şi unitatea lui ca neam.

Cu douăzeci şi doi de ani înainte de actul unirii, în anul 1837, ştim că a apărut la Bucureşti primul ziar cu numele de *"România"*. În anul 1848 apare o revistă cu acelaşi nume. Nicolae Bălcescu, în timpul refugiului din Paris, împreună cu alţi intelectuali, au editat şi tipărit un ziar cu numele de *"România Viitoare"*. La fel V. Alecsandri scotea în acelaşi timp revista *"România Literară"*.

Toate aceste reviste şi ziare naţionaliste, au pregătit terenul şi au format o opinie care a adus unirea din 1859.

"Vrem unirea fiindcă suntem acelaşi popor - au spus oamenii noştri de atunci - *fiindcă avem aceleaşi origini, acelaşi nume, aceeaşi limbă, aceeaşi religie, aceleaşi tradiţii, aceeaşi civilizaţie, aceleaşi moravuri, aceleaşi instituţii şi nimic nu ne desparte, afară de reaua credinţă a acelor ce vor să ne vadă neuniţi şi slăbiţi"*.

Ideea Unirii Principatelor Moldovei şi Munteniei, în ultima analiză, am putea spune că nu se datoreşte unei cauze geografice, ci ea a fost determinată de identitatea etnografică a acestor două provincii. Dacă ea a putut să se materializeze în 1859, a fost datorită circumstanţelor internaţionale, care au jucat un mare rol în această dramă din istoria noastră. Spunem dramă, deoarece drumul spre Unirea Principatelor nu a fost uşor. Nu s'a mers pe o cale plină cu flori, ci pe o cale tragică, stropită cu sânge şi acoperită cu multe morminte sfinte. Răsfoind paginile istoriei, să analizăm pe scurt aspectele politice internaţionale şi să ne oprim asupra actului Unirii dela 24 Ianuarie 1859.

Principatele Moldovei şi Munteniei, înaintea războiului Crimeei din 1854-1855 se găsesc sub protectoratul rusesc. Rusia care se ridicase ca putere dominantă în Sud-Estul Europei, se vedea clar că lua locul în spaţiul lăsat liber de Imperiul Otoman. Acest lucru nu convenea însă puterilor occidentale care aveau nevoie de a menţine un echilibru în această parte a Europei, pentru a putea duce mai departe comerţul cu ţările de pe malurile mărilor Neagră şi Mediterană, cât şi cu Orientul. Pentru acest lucru, Ruşii trebuiau să fie împiedicaţi de a pune mâna pe Dardanele şi de a fi stăpânii Principatelor Dunărene, cum erau cunoscute Moldova şi Muntenia. Scopurile Rusiei, atunci ca şi acum de altfel, erau de a-şi întinde imperiul, ieşind din izolarea sa geografică. Sub masca unor idei nobile *"de a dezrobi popoarele creştine"*, Ruşii puneau în aplicare literă cu literă testamentul lui Petru cel Mare.

Puterile occidentale se decid să atace Rusia, declarând război. În timp ce trupele anglo-franceze şi ale Sardiniei erau adunate la Varna, trupele austriece în urma unui tratat încheiat cu Turcii la 14 Iunie 1854, ocupau Principatele Române, unde vor sta până în 1857.

După înfrângerea Ruşilor în Crimeia, ei sunt siliţi să recunoască condiţiile de pace puse de puterile aliate, şi cunoscute ca cele patru puncte:

1. Suprimarea protectoratului rus asupra Provinciilor Dunărene.
2. Neutralizarea Mării Negre.
3. Libertatea navigaţiei pe Dunăre.
4. Renunţarea Rusiei la cererea de a proteja pe creştinii din Imperiul Otoman.

Congresul de pace reunit la Paris, reuşeşte, în baza acestor patru puncte, să semneze la 30 Martie 1856 pacea. Pentru a alunga complet pe Ruşi dela gurile Dunării, Austria cere ca partea de jos a Basarabiei să fie restituită Moldovei.

Interesele puterilor europene, referitor la Principatele Dunărene, erau complet diferite. Turcia dorea să-şi întărească puterea suzeranităţii asupra Moldovei şi Munteniei şi pentru acest lucru ele trebuiau să rămână separate. Franţa dorea ca în această parte a Europei să creeze o barieră naturală care să se opună invaziei ruseşti şi pentru acest lucru ea dorea să vadă aceste principate unite într'un singur stat. Austria susţinea părerea Turcilor, sperând că ei eventual ar putea ocupa în viitor Principatele (De altfel ei ocupau în 1718 Oltenia şi în 1775 Bucovina). Anglia păstra o atitudine neutră, înclinând în favoarea Turcilor, din interese politice ce le aveau în Orient. Italia era de partea Franţei, căci şi ea urmărea acelaşi lucru, să-şi reunească ducatele într'un singur stat. Rusia, pe de altă parte, era pentru unirea Principatelor, sperând că în felul acesta îi va fi mai uşor să intervină şi să ocupe eventual noul stat.

În această luptă diplomatică ce se desfăşura la Paris, interesele Românilor din principate, coincideau cu interesele politice ale Franţei. Aspiraţiile poporului român, prin tinerii refugiaţi stabiliţi la Paris din 1848 erau cunoscute opiniei generale franceze. Franţa, folosindu-se de acest lucru, cere Congresului dela Paris unirea Principatelor într'un singur stat, încredinţându-se conducerea destinului acestui nou stat unui membru al unei dinastii europene.

Turcia se opune categoric, spunând că majoritatea locuitorilor principatelor sunt contra unirii. Austria susţine pe Turci, adăugând că populaţia principatelor nu fusese consultată. În urma multor certuri şi lupte diplomatice, se hotărăşte să se trimită în Principatele Dunărene câte o comisie europeană cu misiunea de a convoca în aceste ţări adunări - *Divanurile Ad Hoc* - însărcinate să exprime dorinţa populaţiei. Turcia este delegată să trimită câte trei guvernatori - *caimacani* - ca şefi ai guver-

nelor aflate în aceste ţări. Dela început, Turcii sabotează hotărîrea Congresului dela Paris, trimiţând numai câte un caimacan şi acesta fiind omul lor. Astfel, în Muntenia este numit fostul domnitor Ghica, iar în Moldova Theodor Balş, urmat mai târziu de Vogoride. Presiunea Turcilor este concentrată în special în Moldova, deoarece Principatul Moldovei era cel care într'o eventuală unire avea de pierdut cel mai mult. Ca populaţie, Moldova era în minoritate şi capitala viitorului stat urma să fie în Bucureşti. Aceste două lucruri erau temele de bază ale separatiştilor, care sub directa supraveghere a caimacanului Vogoride pornesc o acţiune de intimidare, de arestări în masă pentru a opri alegerea în Divanurile Ad Hoc a reprezentanţilor cu idei naţionaliste unioniste. Vogoride înlocuieşte pe toţi prefecţii care erau bănuiţi de simpatizare cu unionistii. Iar pentru a înşela opinia mondială, el falsifică toate listele electorale, ca să nu apară pe ele nici un partizan al unirii. Sub directa supraveghere a noilor prefecţi, sunt scoşi ţărani cu două zile înaintea completării listelor electorale, de a vota contra unirii. Astfel în rezultatul final de 200.000 de alegători se găsesc 167.222 de voturi contra Unirii. Caimacanul Vogoride îşi îndeplinise misiunea dată de stăpânii lui - Turcii.

Reprezentanţii străini fuseseră înşelaţi şi se părea că partida separatiştilor câştigase. Unioniştii erau dezorientaţi. În acest timp însă, ca o rază de lumină, ce a spart toată conspiraţia uneltită de duşmanii poporului român, vine demisia Maiorului Alexandru Ioan Cuza, prefectul Judeţului Galaţi. În semn de protest asupra nelegiuirilor comise, la 6 Iulie 1857 Cuza îşi dă demisia în scris, care este publicată în toate ziarele naţionaliste ce propagau ideea Unirii. Curajul lui Cuza a fost ca un trăznet, ce a materializat şi concentrat toate forţele unioniste. Se trimit proteste puterilor europene, se fac demonstraţii. Lumea începe să se agite. Revolta e aproape să izbucnească.

Franţa protestează, dar fără rezultat, căci Turcii erau susţinuţi de data aceasta de Englezi. Numai în urma întâlnirii dela Osborn dela 6 şi 11 August 1857 între Napoleon şi Prinţul Albert al Angliei, Turcii sunt forţaţi să anuleze alegerile ilegale din Moldova. Vestea anulării alegerilor din Moldova s'a răspândit ca fulgerul. De data aceasta Turcii, pentru a scăpa de presiunea Franţei, cât şi de teama că atât Rusia cât şi Austria ameninţă că vor invada principatele, lasă ca alegerile să se efectueze în ordine şi rezultatul este cel aşteptat. În divanul Ad Hoc sunt aleşi aproape toţi reprezentanţii Unirii. La 22 Septembrie 1857 se deschide primul Divan Ad Hoc în Moldova şi la 30 Septembrie 1857 cel din Muntenia. Aceste două adunări reprezentând dorinţa populaţiei principatelor, votează punctele fundamentale ce au dus la Unirea Principatelor.

1. Garantarea autonomiei ţărilor româneşti.
2. Unirea Moldovei şi Munteniei într'un singur stat, sub un singur guvern.
3. Prinţ străin dintr'o familie domnitoare europeană.
4. Guvern constituţional reprezentativ.

Hotărîrile Divanurilor Ad Hoc sunt comunicate Convenţiei dela Paris, care hotărăşte să se procedeze la alegerea domnitorilor. Turcia, trezită la realitate şi dându-şi seama de situaţia creată, începe să schimbe politica. Folosind orice mijloc, ei caută ca cel puţin acum, să poată fi aleşi ca domni persoane care vor asculta de ei. Pentru acest lucru, Turcii caută să cumpere pe o parte din boierii nesatisfăcuţi şi să infiltreze grupările unioniste. Frământările sunt în plină desfăşurare.

Deputaţii erau împărţiţi în Moldova în trei tabere. O parte doreau ca domnitor pe Mihai Sturdza, alţii pe fiul lui Grigore, iar majoritatea nu era încă decisă. După o lungă discuţie în noaptea de 3 Ianuarie partida naţională reuşeşte, după multe momente dramatice, să propună pe Alexandru Cuza. Ceilalţi deputaţi au trecut şi ei de partea naţionaliştilor şi astfel Alexandru Ioan Cuza este ales domnitorul Moldovei, cu unanimitate de voturi pe data de 5 Ianuarie 1859. Partida naţională din Muntenia întârziase expre alegerile ca să poată cunoaşte rezultatul din Moldova, pentru a alege şi ei aceeasi persoană ca domnitor al Munteniei. Convenţia dela Paris nu prevăzuse cazul alegerii celor doi domnitori în una şi aceeaşi persoană şi partida naţională a profitat de această omisiune.

În Muntenia majoritatea deputaţilor însă erau în favoarea fostului domnitor Bibescu, care deja îşi anunţase candidatura.

Populaţia Bucureştiului, adunată din îndemnul partidei naţionale în jurul parlamentului în ziua alegerii, a forţat intrarea în parlament, şi deputaţii înspăimântaţi de presiunea creată, au votat pentru Cuza şi astfel la 24 Ianuarie 1859 este ales acelaşi domnitor şi în Muntenia.

În vreme ce Austriecii ameninţau că vor ocupa Principatele, când Turcii protestau la Paris, Kogălniceanu rosteşte memorabilul discurs din Camera Deputaţilor la Iaşi, care spune printre altele lui Cuza că *"alegându-te ca domn, tu ai de îndeplinit o frumoasă şi mare menire. Fă ca în regatul tău să domnească pacea; stabileşte între noi vechea frăţie. Şi nu uita că dacă te-am ales 50 de deputaţi, vei domni peste două milioane de fiinţe."* Delegaţia munteană s'a prezentat şi ea la Iaşi şi C.A. Roseti citeşte declaraţia parlamentului muntean *"Primeşte, Tu alesule al României şi coroana munteană, pe care ţi-o aducem noi, împreună cu sufletele celor două milioane şi jumătate de Români care ne-au însărcinat să ţi le oferim Ţie. Moldovenii şi Muntenii te vor urma ca un singur om"*.

Şi în ciuda duşmanilor care scrâşneau din dinţi, s'a împlinit visul pe care generaţii de-a rândul l-au avut în sufletele lor.

În duh şi adevăr

CONSILIUL ECUMENIC AL BISERICILOR A EVITAT SĂ SPRIJINE MIŞCAREA "OASTEA DOMNULUI"

Sergiu GROSSU

Cu mulţi ani înainte de Revoluţia din Decembrie, *"Comitetul creştin pentru apărarea drepturilor religioase în România"* - cel care a adus la cunoştinţa ţării întregi, prin bunăvoinţa postului de radio *Europa Liberă*, persecuţiile la care era supusă mişcarea ortodoxă *"Oastea Domnului"* sub regimul comunist ateu - s'a adresat Consiliului Ecumenic al Bisericilor dela Geneva, prin trimiterea aceluiaşi document zguduitor, intitulat ***"Un mădular al Bisericii ortodoxe ce continuă a sângera - Oastea Domnului"***.

Acest *"apel"* n'a trezit nici un interes în sufletul împietrit al secretarului general al Consiliului sus amintit, anume Philip Potter, fiindcă nu s'a încercat nici o intervenţie pe lângă Patriarhia din Bucureşti şi Departamentul Cultelor, în vederea legalizării *"Oastei Domnului"* şi a acceptării ei ca *"mădular al Bisericii ortodoxe"*, cu drept de existenţă şi de activitate misionară laică.

În articolul de faţă, vom căuta să scoatem în evidenţă poziţia dubioasă a acestui for internaţional, ce se pretinde ecumenic, aşa cum reiese din propria noastră experienţă.

În a doua jumătate a lunii Ianuarie 1970, am fost împreună cu soţia mea în Elveţia, la Geneva, pentru a obţine o audienţă la Dr. Eugen C. Blake, secretarul general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor din acea vreme. Ne-a primit, în lipsa lui, unul din adjuncţii ce-i avea la dispoziţie, pastorul Clément Barbey, cu care ne-am întreţinut, mai mult de o oră, despre mersul lucrării lui Dumnezeu în România comunistă, despre lipsa de libertate religioasă care planează peste toate confesiunile şi, în mod special, despre tragica existenţă a mişcării misionare *"Oastea Domnului"*.

Cum nu prea părea să cunoască mare lucru în legătură cu această lucrare de reînnoire a vieţii bisericeşti din ţara noastră (şi, ce ştia, purta amprenta diformantă a informaţiei din surse oficiale, respectiv furnizată de reprezentantul Patriarhiei la Geneva), i-am vorbit, cu aprindere şi convingere, în ce constă noutatea *"Oastei Domnului"* şi cum se deosebeşte de bine cunoscuta Armată a Mântuirii; i-am schiţat datele mai importante din istoria luptei spirituale întreprinsă de preotul ardelean Iosif Trifa, subliniind, pe de o parte, opoziţia sau indiferentismul manifestat de ierarhia Bisericii, din ce în ce mai agasată de iureşul duhovnicesc stârnit de viziunea biblică a *"gornistului"* din Sibiu; pe de altă parte, arătându-i-se, cu exemple, din ce am suferit eu însumi, cât de dură şi de nemiloasă este presiunea pe care o exercită autorităţile comuniste asupra unei mişcări duhovniceşti sortită interdicţiilor şi şicanelor poliţieneşti.

Întorşi în Franţa, unde ne stabilisem definitiv, cu statut de refugiat politic, primesc o scrisoare, datată 18 Martie 1970, prin care pastorul Barbey cerea, în numele Secretariatului general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, să-i trimit, conform promisiunii, un *"Memoriu"* despre situaţia *"Oastei Domnului"* în România. Acest *"Memoriu"* i-a fost expediat în ziua de 2 Aprilie 1970. Săptămânile treceau şi, din partea C.O.E. nu primeam nici un semn de viaţă.

Alarmat, i-am scris pastorului Barbey aşa: *"Socotesc că aţi remarcat care este adevărata mea intenţie cu privire la această mişcare românească de două ori persecutată. Căci nu sunt naiv să cred şi să aştept apropiata sa legalizare juridică. Ceea ce doresc este ca organizaţia Dvs. să intervină în vederea unei eventuale ameliorări a acestei stări de nedreptate şi de impedimente religioase, încât membrii credincioşi ai "Oastei Domnului" să aibă posibilitatea şi dreptul de a se aduna oriunde, fără nici o ameninţare din partea poliţiei, cu singurul scop de proslăvire a Mântuitorului lor, atât timp cât preoţimea ortodoxă le refuză participarea activă la viaţa Bisericii."*

În aceeaşi scrisoare, dădeam în vileag ceea ce se întâmplă în ţară cu ostaşii Domnului şi cum Securitatea, din ce în ce mai agresivă, hărţuieşte şi terorizează pe conducătorii *"Oastei Domnului"* numai şi numai pentrucă aceştia nu vor să renunţe la activitatea lor de răspândire a Evangheliei pe pământul românesc.

La insistenţa mea, pastorul Clément Barbey n'a găsit de cuviinţă să facă altceva decât să-mi restituie *"Memoriul"* în cauză - onorat cu ştampila *"confidenţial"* -, fără nici o explicaţie fie ea şi protocolară. Doar aceste câteva rânduri din 20 Decembrie 1970: *"Pentru motive lesne de înţeles, noi suntem în mod special interesaţi de evoluţia Oastei Domnului"*. Ceea ce m'a determinat să-i răspund la 9 Decembrie:

"Stimate Domn, rândurile Dvs. îmi ţin sufletul - cum spunea Corneille - "în perplexitate". Rigiditatea atitudinii Consiliului Ecumenic al Bisericilor faţă de tragedia care sfâşie, de 26 de ani, o mică parte din trupul lui Hristos care se numeşte "Oastea Domnului", mă şochează şi mă doare. Încerc să vă înţeleg, dar îmi este cu neputinţă. Pentrucă deşi susţineţi că sunteţi "în mod special" interesat de evoluţia situaţiei "Oastei Domnului" în România, nu întreprindeţi absolut nimic ca să se micşoreze suferinţele de nedescris ale fraţilor mei (şi ai Dvs., bineînţeles) persecutaţi într'o ţară comunistă din cauza credinţei lor în Iisus Hristos. Sub imperiul unor raţiuni politice materialiste, cum sunt lupta împotriva rasismului alb sau ajutorul băneşc acordat Mişcării de eliberare palestiniană, aţi uitat - şi vă rog să mă scuzaţi că v'o spun faţiş - de datoria evanghelică prioritară a combaterii, neîncetat şi fără ocolişuri, a rasismului roşu anti-cristic, reprezentat prin "stăpânitorii întunericului acestui veac", despre care vorbeşte Ap. Pavel. Pentrucă aţi pus "sub obroc" soarta - impusă de către un guvernământ ateu şi o ierarhie aservită într'un chip ruşinos puterii comuniste - da, soarta a peste 300 mii de credincioşi aparţinând unei mişcări de "eliberare" spirituală. Mi-aţi înapoiat "Memoriul" meu din 2 Aprilie, ne făcând nici o aluzie la demersurile ce vă reveneau în mod obligatoriu, pentru a obţine dreptul la libertate religioasă a "Oastei Domnului" şi, în caz de eşec, să strigaţi apoi, de pe acoperişurile acestei umanităţi bolnave, despre injustiţia care domneşte în ţările din Răsărit, ţări care constrâng Biserica la tăcere, împingând-o, astfel, înspre catacombele credinţei creştine. În calitatea mea de ostaş al Domnului, nu vreau - îmi încheiam scrisoarea - *să neglijez răspunderea ce-o am faţă de fraţii mei rămaşi în ţară şi, mai ales, nu pot rămâne inactiv pe muntele însingurării. De aceea m'am hotărît să fac cunoscut acest "Memoriu", pe care mi l-aţi înapoiat, fie prin intermediul presei, fie prin orice alt mijloc de informare, memoriu de care n'aţi vrut să ţineţi seamă din lipsa Dvs. de comprehensiune şi de entuziasm cu privire la jertfa admirabilă a Bisericii Tăcerii, reprezentată cu cinste în România de mişcarea ortodoxă "Oastea Domnului."*

Şi cu aceasta, legăturile mele cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor au luat sfârşit. Dar şi iluziile ce mi le făcusem, din ţară încă, în legătură cu menirea mesianică a acestui organism de paie, incapabil să plângă împreună *"cu cei ce plâng"* sub asuprirea regimurilor marxiste totalitare, şi fără să se sinchisească de *"cei ce sunt în lanţuri"* sau *"chinuiţi"* pentru credinţa lor.

De aceea, chiar din primele numere ale revistei ***Catacombes***, pe care am editat-o la Paris, până la 31 Decembrie 1992, am căutat să pun degetul pe rană, divulgând spiritul demisionar al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, devenit, din nefericire, un organism hibrid, anchilozat prin satisfacţia poziţiei sale privilegiate: o instituţie subversivă, surdă şi mută la strigătele creştinilor în nevoie, care şi-a pierdut prestigiul şi aureola de altădată.

În N-rul de pe luna Mai 1972, de pildă, am dat publicităţii *"Memoriul"* cu pricina, iar două personalităţi franceze - ziaristul şi scriitorul Pierre de Villemarest, autorul cărţii *"Spionajul sovietic în Franţa"*, şi profesorul de teologie J.G.H. Hoffmann - au denunţat, în articolele lor, Consiliul Ecumenic ca pe un *"instrument al subversiunii"* internaţionale. Un instrument manipulat cu dibăcie, de delegaţiile Bisericilor Ortodoxe din Uniunea Sovietică, din România şi din Bulgaria, delegaţii care, în loc să apere cauza celor prigoniţi, se bat cu pumnul în piept, aidoma fostului patriarh Justin Moisescu, că turma de credincioşi a Bisericii lor se bucură de o deplină libertate religioasă.

După cum nenumăratele memorii şi apeluri ale creştinilor ortodocşi, catolici, greco-catolici şi neoptrotestanţi din Uniunea Sovietică n'au găsit nici un sprijin din partea Consiliului Ecumenic al Bisericilor, pentru motivele deja menţionate, tot aşa nici plângerile credincioşilor români n'au avut nici o şansă să fie luate în consideraţie. Iată de ce, obsedaţi de îndemnul paulinic: *"Aduceţi-vă aminte de cei ce sunt în lanţuri, ca şi cum aţi fi şi voi legaţi cu ei"*, ne-am luat sarcina, odată ce-am păşit pe pământul ospitalier al Franţei, să scoatem publicaţia ***Catacombes***, drept *"mesager al Bisericii Tăcerii"*, să editâm cărţi, să ţinem conferinţe de-a lungul şi de-a latul ţării adoptive, să punem la punct o activitate radiofonică indispensabilă în lupta pentru apărarea Adevărului şi-a Luminii, în acest veac ticălos şi agnostic.

Şi Dumnezeu ne-a ajutat - soţiei mele şi mie-însumi, într'o perfectă unitate de crezământ - să ducem la bun sfârşit *"lupta cea bună"* a credinţei, răbdând suferinţele şi împlinindu-ne bine slujba (1 TIMOTEI, 4.5,7). Pentrucă ştiam, pentrucă eram avertizaţi, de altfel, că nimeni şi nimic nu ne poate despărţi de dragostea lui Iisus Hristos, prin care suntem şi vom fi mereu *"mai mult decât biruitori"*.

Concursul "Cercetaţi Scripturile"

DELA OMUL CEL VECHI LA O FĂPTURĂ NOUĂ

Urmare din numărul trecut

III
DIVERSE ÎNTREBARI ŞI RĂSPUNSURI

1) Prin care act ne dezbrăcăm de omul cel vechi?

- **Răspuns:** Prin răstignire: - *"Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui..."* (Romani, 6.6).

2) Unde se mai vorbeşte de răstignirea noastră?

- **R:** În Galateni, 2.20: *"Am fost răstignit împreună cu Hristos, şi trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine."*

3) Ce fel de viaţă trăiesc, dacă am fost răstignit şi-am murit?

- **R:** O viaţă *"ascunsă cu Hristos în Dumnezeu"* (Coloseni, 3.3). Sau o viaţă *"împreună cu Hristos"* (2 Timotei, 2.11).

4) Într'o parte scrie să ne facem *"ca nişte copilaşi"* (Matei, 18.3), iar în alta citim că trebue să ne lepădăm de *"ce era copilăresc"* (1 Corinteni, 13.11). Este, cumva, o contradicţie?

- **R:** Nu-i nici o contradicţie. Totul se lămureşte prin 1 Corinteni, 14.20: *"Fraţilor, nu fiţi copii la minte; ci la răutate fiţi prunci. Iar la minte, fiţi oameni mari."*

5) Pace sau război? În Ioan, 14.27, Mântuitorul spune: *"Vă las pacea, vă dau pacea Mea..."* Iar în Matei, 10.34 citim: *"Să nu credeţi că am venit s'aduc pacea pe pământ; n'am venit să aduc pacea, ci sabia."*

- **Răspuns:** Pacea în sufletul nostru şi pe plan social; iar sabia, războiul, împotriva răului din noi şi din afara noastră, din societatea în care trăim, conform îndemnului: *"Voi nu v'aţi împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului"* (Evrei, 12.4), *"împotriva uneltirilor diavolului"* şi a *"stăpânitorilor întunericului acestui veac"* (Efeseni, 6.11-12).

6) Când putem afirma că *"sângele lui Iisus Hristos ne curăţeşte de orice păcat"*, cum scrie în 1 Ioan, 1.7?

- Numai dacă *"umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină"* şi *"avem părtăşie unii cu alţii"*.

7) Cum eram *"odinioară"*, dacă acum suntem *"lumină în Domnul"*? (Efeseni, 5.8).

- **Răspuns:** *"Odinioară eraţi întuneric..."*

8) Care este sfârşitul versetului din Galateni 6.2: *"Purtaţi-vă sarcinile unii altora..."*

- *şi veţi împlini astfel legea lui Hristos."*

9) Ce urmează după: *"Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba..."* (1 Ioan, 3.18)?

- *"... ci cu fapta şi cu adevărul."*

10) Completaţi versetul din Cântarea Cântărilor 5.2: *"Adormisem, dar inima îmi veghea..."*

- *"Este glasul prea iubitului meu, care bate..."*

11) De ce trebue să suferim pedeapsa lui Dumnezeu, în optica sublimă a Ap. Pavel, din epistola către Evrei?

- Pentrucă această pedeapsă *"aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii"* (Evrei, 12.11).

12) Procesul spiritual al înnoirii este static, respectiv are loc numai la începutul vieţii de credinţă, sau este dinamic, continuu?

- Răspunsul îl aflăm în 2 Corinteni, 4.16: *"Omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi."*

13) În Evangleia cărui Apostol, Mântuitorul insistă asupra purtării zilnice a crucii, pentru a ne face vrednici să-L urmăm?

- În Evanghelia după Luca, iată ce ne spune Domnul (capitolul 9, versetul 23): *"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, **să-şi ia crucea în fiecare zi**, şi să Mă urmeze."*

• • •

Suntem pe deplin încredinţaţi că participanţii la concursul *"Cercetaţi Scripturile"* (dar, mai ales, premianţii), pot rosti, la acest sfârşit de An vechi şi început de An nou, cuvintele paulinice: *"Acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua..."* (Romani, 13.11-12). Ziua cea mare, atât de mult aşteptată şi dorită de toţi voluntarii Crucii: ***ziua biruinţii Domnului şi Mântuitorului Iisus Hristos pe pământul României.***

Sergiu GROSSU

FARA ARMÂNEASCĂ

LIMBĂ SAU DIALECT ?

Zahu PANĂ

La 9 Mai 1905, sultanul Turciei Abdul Hamid al II-lea a promulgat Iradeaua prin care se recunoaşte şi se permite constituirea comunităţilor aromâne, în cadrul Imperiului Otoman. Acest act - primul de acest fel din istoria modernă - venea ca urmare a politicii României pe lângă Constantinopol, după ce România îşi declarase independenţa.

Încă din 1897, ministrul român la Constantinopol Trandafir Djuvara, împreună cu ministrul Justiţiei G. Djuvara, fiind primiţi în audienţă de Sultan, căutând să stabilească relaţii de colaborare cu Turcia, după ofertele făcute Turciei de către România, au solicitat Porţii patru puncte pentru România, din care primul era *"Problema Mitropoliei Române pentru Vlahii balcanici"*, dar acest punct nu s'a putut realiza din cauza intrigilor greceşti şi a Patriarhiei dela Constantinopol. După declanşarea războiului dintre Turcia şi Grecia din 1897, marele vizir i-a declarat lui Djuvara, că dacă România va incheia un tratat de alianţă cu Turcia, problema episcopatului aromân se va rezolva. Condiţiile politice erau însă destul de complicate şi România nu s'a hazardat la un asemenea tratat.

Trecem peste toate jocurile politice ale Marilor Puteri şi ale statelor din Balcani şi să revenim la Iradeaua din 1905. Textul acestui act a fost publicat în *"Le Courrier des Balkans"* Anul II, Nr.39 din 1905 după cum urmează:

"Majestatea Sa imperială Sultanul, care în sentimentele Sale de înaltă dreptate şi solicitudine paternă pentru popoarele Sale, îşi întinde binefacerile şi favorurile Sale către toţi supuşii săi fideli, fără distincţie de rasă şi nici de religie, luând în considerare cererile depuse în urmă la picioarele tronului Imperial de către supuşii săi români, a binevoit să ordone ca în virtutea drepturilor civile să se bucure de aceleaşi drepturi şi titlu, ca şi ceilalţi supuşi nemusulmani, iar comunitatea lor să-şi desemneze primari, conform reglementării în vigoare, şi membrii români să fie admişi egali în consiliile administrative iar facilităţile să fie acordate de către instanţele imperiale profesorilor numiţi de numitele comitete pentru inspectarea şi îndeplinirea formalităţilor dictate de legile Imperiului pentru deschiderea de noi stabilimente şcolare".

De remarcat că Turcii îi numeau pe Aromânii din Imperiu *"Români"*, aşa cum apare din textul Iradelei.

Faptul că România a sprijinit dezvoltarea culturală a elementului aromân din Peninsula Balcanică a iritat atât pe Grecii din Atena cât şi Patriarhia dela Constantinopol. Conflictul cu România agravându-se după promulgarea Iradelei, guvernul român a rupt relaţiile diplomatice cu Grecia, timp de şase ani, până în 1911.

Bruţalul amestec al Patriarhiei dela Constantinopol în politică şi mai ales ura împotriva culturii în limba lor a Aromânilor, nu era o noutăte. Patriarhul ecumenic Neofit Duca a trimis o scrisoare către toate bisericile de sub ascultarea sa, din care citâm: ***"Aflu că se răspândeşte cartea unui rătăcit al bisericii, a unui oarecare Boiagi. Ţinta acestuia este de a combate limba greacă din auzul credincioşilor. Comunicaţi afurisenia noastră la toţi"*** *(V. Diamandi, Rom. din Pen. Balc., pg 103).* Cartea cu pricina era o gramatică publicată la 1812 la Viena de Mihail G. Boiagi, intitulată: *"Romanische oder Macedo-Wlachische Sprachlehre"*.

Un alt *"apostol al elenismului"* mare prigonitor al Aromânilor, Kosmas Etolianul, a fost canonizat pentru acest merit la 10 Aprilie 1961 ca *"Sfânt universal al Ortodoxiei"*.

Este lungă prigoana-genocid aplicată de elenism Aromânilor, dar acesta este rolul istoricilor să o scoată la iveală. Dacă totuşi am citat câteva exemple pe care le-am adus la cunoştinţa publică, faptul nu este în premieră şi se datoreşte acţiunii întreprinse de unii renegaţi ai Aromânilor din Grecia cât şi din alte părţi - din păcate şi din România - care neştiind sau neţinând seamă că există o disciplină ştiinţifică numită *"Istorie"* care consemnează datele trecerii prin lume a indivizilor şi popoarelor şi oricât de tendenţioase sunt auto-evaluările subiective, această ştiinţă le corectează în timp stabilind adevărul.

Falşii palicari - descendenţi din spiţa gândirii gen Roller - au terminat cu traco-romanismul latinităţii din Balcani, devenind peste noapte Greci puri dela Atena, mai puri chiar decât Grecul din anecdotă: *"Grecul, Grec adevărat, el se rade pe uscat"*, şi cum aşa Greci curaţi nu găseşti nici la Atena, s'au auto-descoperit unii în România.

Ar fi ridicol şi ineficient să menţinem un dialog cu ei. Problema gravă apărută în ultima decadă - de când cauza Aromânilor a fost propulsată până la forurile internaţionale - este dacă vorbirea Aromânilor este o limbă diferită de limba română sau este un dialect al ei.

Toate studiile lingvistice atestate de Academia Română - şi însuşite de forurile lingvistice internaţionale - au stabilit că vorbirea aromână sau macedo-română, este un dialect al limbii române, al doilea ca importanţă după dialectul daco-român - pe structura căruia s'a format limba română modernă - şi înaintea dialectelor megleno-român şi istro-român.

Confraţi de ai noştri mai orgolioşi şi mai temperamentali, poate în bună parte dezamăgiţi de abandonarea totală din partea României a Aromânilor după cel de-al Doilea Război Mondial, militează activ pentru ca vorbirea aromână să fie considerată limbă şi nu dialect. Au apărut în acest sens publicaţii noi, dar ce este mai grav s'a trecut la un brigandaj cultural, o piraterie literară ca în codru.

Nu este admis să se publice operele unor academicieni, poeţi, oameni de cultură decedaţi, într'o grafie mutilată, cu care cei răposaţi n'ar fi fost niciodată de acord. Sunt drepturi de autor la care Academia Română ar fi prima care să ceară respectarea lor.

Cât priveşte abandonarea Aromânilor de politica externă a României, trebue ţinut seamă de faptul că România, după ocupaţia rusească din 1944, a fost în capitulare totală şi necondiţionată faţă de colosul comunist din Răsărit, şi a trecut la distrugerea propriei culturi şi spiritualităţi sub cnutul neiertător al Moscovei.

Limba română este astăzi ca o insulă izolată, asaltată de valurile tuturor uraganelor politice contemporane: valul limbii moldoveneşti, valul limbii Bucovinei de Nord, unde scrierea română este în caractere cirilice şi plescăitul valului care vrea să se cheme *"limba aromână"*.

Acesta este un prim aspect al problemei. Al doilea aspect ignorat de cei care sunt departe de problemele şi legile lingvistice, este acela că graiul aromân, el însuşi este neomogen, nu este definit. Păstrat oral până în secolul trecut, culegătorii de folclor şi literatură populară aromână, s'au izbit de greutăţi, datorită evoluţiei dialectului dela un grup la altul.

Din observaţiile personale am găsit următoarele deosebiri între grupul Fărşerot şi grupul Grămostean:

Fărşeroţii nu au în vorbirea lor vocala **â** - de provenienţă slavă, în timp ce ea bundă la Grămusteni, înlocuind în mare parte vocala **ă**, întrebuinţată de Fărşeroţi.

Exemple: **Fărşeroţi**: Mâni, pâni, sâmbătâ, dumânică, frândză, măcari, fugă, casă, hoară etc.

Grămusteni: Mâni, pâni, sâmbătă, dumânică, frândză, măcari, fugă, casă, hoară etc.

La Fărşeroţi nu există **a** protetic: Rămân, roş, rău, lare, lândăruşe, nămuze etc.

La Grămusteni există **a** protetic: armân, aroş, arău, alare, alândăruşe, anămuze etc.

La Fărşeroţi, când se întâlnesc în mijlocul cuvântului două consoane, una cade. La Grămusteni se menţine. Ex: iară - iarnă, cară - carne, văr - vârnu, ahăt - ahântu etc.

Fărşeroţii păstrează vocalele în interiorul cuvântului, Grămustenii le elimină: ficio - fcior, cicior - cior, muşat - mşeat etc.

Corectarea literară a tuturor acestor diferenţe se poate face apelând la limba română literară, care este daco-româna evoluată, pe baza studiilor lingvistice.

Nu insist asupra unor particularităţi dialectale care n'au dispărut nici din graiurile limbii daco-române cum sunt regionalismele: cheatră - piatră, chicior (cicior ar.) - picior, chept - piept, aiu (alliu, ar.) - usturoi etc.

Suntem la începutul de cristalizare a unităţii dialectului aromân spre limba cultă românească. Populară sau cultă, vorbită sau scrisă, literatura dialectală a evoluat în ultimul secol în poezie şi proză, dar dincolo de acest prag dialectul devine neputincios, pentrucă niciodată un dialect nu poate deveni altă limbă decât matricea de care aparţine.

Nu putem vorbi de discipline ştiinţifice în aromână. Este ridicol să credem că putem avea studii de chimie, matematică, medicină, mecanică, biologie sau fizică, electronică sau spaţială în *"aromână"*. Orice încercare de acest gen este sortită eşecului, ea devenind un element caricatural, cum este şi recenta publicare a unui *"Abetsedar Armânesc"*, unde se fură din limba română şi se stâlcesc cuvintele, doar, doar, să nu fie româneşti.

Tendinţa autorilor acestui *"abetsedar"* - feroce antiromânesc - merge atât de departe încât sunt în stare să saboteze întreaga educaţie a copiilor. Agramaţi, autorii ignorează trei litere latine **a, b, c**. Toate dicţionarele şi enciclopediile sunt aranjate pe principiul alfabetului latin. De unde au scos aceşti autori ordinea literelor latine **a, b, ts** ? Cum vor căuta în dicţionare viitorii elevi ? Acum circa 100 de ani a apărut la Bucureşti primul *"Abecedar Macedo-Român"* pentru şcolile din Macedonia.

Reformatorii germano-slavo-greacă a scrierii aromâneşti cunoscută sub numele de barbar-cuniaformă, puteau cerceta cât de cât cum au scris înaintaşii lor aromâni, ajunşi academicieni în profesie şi abia atunci să treacă la scris.

Poate tonul cam dur cu care tratez această problemă să şocheze, dar suntem la ora unei mari răspântii, când trebue să ne clarificăm opţiunile. Pentru aceasta apelăm la probele de netăgăduit furnizate de vorbirea noastră de toate zilele. Vă prezint în acest sens un tablou sinoptic de filologie comparată între vorbirile: Aromână, Daco-Română şi Italiană:

FILOLOGIE COMPARATĂ

Domestic (Elemente legate de traiul zilnic)

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Casă	Casă	Casa
mur	mur, zid	muro
anvilitoare	învelitoare	tetto
scară	scară	scala
lemn	lemn	legno
uşe, poartă	uşe, poartă	porta
chiatră	piatră	petra
arină	nisip (bulgar, sârb)	arena
gard	gard	recinto
cămeaşe	cămaşe	camicia
lână	lână	lano
ac	ac	aco
viţin	vecin	vicino

Religie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Dumnidză	Dumnezeu	Dio
bisearică	biserică	basilica (chiesa)
Cruţi	Cruce	Croce
murmint	mormânt	tomba
moarte	moarte	morte
inviare	inviere	risuscitare
anghil	înger	angelo
sânt	sfânt	santo

Alimentaţie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Pâni, pâni	Pâine	Pane
apă	apă	acqua
lapte	lapte	latte
caş	caş, brânză	formaggio
urdă	urdă	ricotta
dzăr	zer	siero

Alimentaţie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
fisulli	fasole	fagioli
ţeapă	ceapă	cipolla
alliu	aiu, usturoi	aglio
auă	struguri	uva
dulţe	dulce	dolce
amar	amar	amaro
acru	acru	acre

Animale (domestice şi sălbatice)

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Oaie	Oaie	Pecora
birbec	berbec	montone
ñiel	miel	agnello
bou	bou	bove
vacă	vacă	vacca
viţăl, viciu	viţel	vitello
căne	câine	cane
păşă, maţă, cătuşe	pisică, mâţă, cotoi	gatto
ţap	ţap	capro
capră	capră	capra
ied	ied	capretto
găllină	găină	gallina
cucot	cocoş	gallo
pulliu	pui	gallinello
urs	urs	orso
lup	lup	lupo
vulpe	vulpe	volpe

Anatomie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Cap	Cap	Capo, testa
minte	minte	mente
ocllі	ochi	occhi

Continuare în pag. 18

MARILE PUTERI ŞI ROMÂNIA

1856 - 1947

-XXIII-

Prof. Nicolae CIACHIR

Dacă Ungaria intra în război contra URSS, ţară cu care nu avea litigii teritoriale, cele două ţări cochetând în perioada 1938-1941, oare România putea sta deoparte?

Ar fi putut ierta basarabenii şi bucovinenii, care erau arestaţi, maltrataţi şi unii duşi în Siberia, dezinteresul fraţilor din Regat? Puteau uita ofiţerii şi trupa umilinţa, în timpul retragerii din Iunie 1940?

La 22 Iunie 1941, armata română intră în luptă, pătrunzând cu trupele sale în Basarabia şi Bucovina de Nord. În decurs de o lună, cele două provincii au fost eliberate. Pentru eliberarea lor am avut morţi, răniţi şi dispăruţi, care s'au cifrat la: 1.268 ofiţeri, 566 subofiţeri şi 29.741 trupă, deci 20% din efectivele angajate. La 7 zile dela începerea războiului, adică la 29 Iunie 1941, generalul Antonescu iscălea Decretul-Lege cu privire la organizarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Se constituiau două provincii administrate direct de guvern şi subordonate conducătorului statului (art.1). Aveau buget propriu (art.2), erau conduse de un guvernator şi subordonate direct conducătorului statului. Ion Antonescu voia să facă din Basarabia o provincie model, o cunoştea bine şi înainte de Iunie 1940, avusese funcţii importante pe linie militară. În 1942, declara: *"Fac toate eforturile, pentrucă vreau să fac din Basarabia, Ţinutul Model, de unde voi aduce exemplarele cele mai bune pentru a redresa restul ţării. Vreau să arăt Neamului şi Europei că acest ţinut, care a fost aşa de criticat, poate da cea mai de seamă contribuţie le reconstrucţia noului stat românesc" (Arh. St. Buc., fond MAI, Dir. Adţiei de Stat, dos. 11 pe 1941, p.101).* Antonescu direct n'a reuşit acest lucru, dar elita basarabeană s'a refugiat în 1944 în vechiul regat, dând personalităţi de seamă în toate domeniile.

Mulţi istorici români şi străini, şi-au pus întrebarea şi au comentat negativ, faptul că Antonerscu nu s'a oprit la Nistru şi alături de Wehrmacht, a luptat în Ucraina, pe Don, în Crimeea, în Cuban, în Caucaz, la Stalingrad, murind în aceste lupte 147.000 soldaţi şi ofiţeri, alţii 180.000 căzând prizonieri la Ruşi. De aceea Anglia a aprobat la 5 Decembrie 1941, declaraţia de război făcută României, iar din 12 Decembrie 1941, ţara se găsea în război şi cu USA.

Alexander Soljeniţîn, laureat al Premiului Nobel şi ofiţer în armata sovietică în cel de-al Doilea Război Mondial, arăta că datorită teroarei staliniste, Armata Roşie, superioară numericeşte şi dotată cu o foarte bună artilerie, s'a retras sute şi chiar mii de kilometri, iar în răstimp de câteva luni, aproape trei milioane de soldaţi s'au predat inamicului, totuşi *"Occidentul l-a ajutat pe Stalin să-şi înşeueze spiritul naţional, călărit numai-decât de puterea comunistă. Aşa, încât Occidentul nu a apărat libertatea tuturor în al Doilea Război Mondial, ci doar a lui însăşi"* (citat după **N. Ciachir**, *Marile Puteri şi România (1856-1947), Buc., 1996, p.207).* Antonescu era conştient că Moscova nu avea de apărat un stat, ci un regim politic. Ca militar, ca om politic, nu putea să iasă din război după o lună, când Ungaria şi Slovacia mergeau alături de Hitler. Era om lucid, şi îi sugera, în Septembrie 1942, generalului Hauffe că trebue retrase trupele din Caucaz şi de pe Volga pentru a crea un front puternic şi stabil pe Don. Când Hauffe i-a răspuns că nu putea părăsi Caucazul din motive politice, mareşalul a făcut următoarea remarcă: *"Prefer să pierd pe teren politic şi să câştig pe cel militar. Invers este catastrofal."* De ce nici regele Mihai, nici Iuliu Maniu şi nici generalul Iacobici n'au protestat când trupele române, după eliberarea ţării (25 Octombrie 1944), au trecut Tisa, continuând luptele pe teritoriul inamic. Iată cum au răsplătit Sovieticii pe cei care s'au opus de a lupta peste Nistru: regele Mihai detronat şi expulzat din ţară, Iuliu Maniu şi generalul Iacobici, morţi în închisoare.

Campania din Răsărit a durat 3 ani, 2 luni şi o zi, cu victorii şi înaintări, cu înfrângeri şi retrageri, ostaşul român s'a dovedit a putea face faţă unui război modern. Iată cum caracteriza R. Bova Scoppa, ministrul Italiei acreditat la Bucureşti, tenacitatea poporului român: *"România a dat, în 1941, dovada unei excepţionale vitalităţi. Toţi aceia care au acuzat România de bizantism, balcanism, levantinism, sinonime cu caracter dispreţuitor, care serveau pentru a demonstra decăderea morală, politică şi socială, a unui popor, nu puteau să nu recunoască faptul că România dă dovadă de putere de rezistenţă şi de o ţinută morală de care puţini ar fi crezut-o capabilă".*

Între Hitler şi Antonescu, în perioada 1940-1944, au fost 11 întâlniri, în cursul cărora generalul s'a prezentat demn şi şi-a spus toate doleanţele, cu curaj. Iar Hitler declara la 16 Octombrie 1941: *"Lăsându-l pe Duce, printre aliaţii noştri, Antonescu face cea mai puternică impresie. Este un om brav pe care nimic nu-l sperie. În plus este incoruptibil, un om cum România n'a avut".*

Înfrângerea dela Stalingrad (2 Februarie 1943), l-a făcut pe însuşi mareşalul Antonescu să caute o soluţie optimă, pentru România, de-a ieşi din război. Pentru Churchill, pentru salvarea Angliei de invazie şi blocadă, atacarea Rusiei Sovietice de către Hitler a fost o mână cerească. De aceea Anglia şi USA, vor face mereu concesii Ruşilor. Astfel la Conferinţa Miniştrilor de externe: Molotov (URSS), A. Eden (Marea Brtitanie) şi C. Hull (USA), din Octombrie 1943, s'a hotărît că dreptul de-a decide în privinţa României, Ungariei, Slovaciei şi Finlandei, să revină Moscovei. În plus, la 1 August 1943, începe seria de bombardamente anglo-americane împotriva României. România, care era încercuită pe uscat de Ruşi şi de Germani, acuma se deschidea un nou front în aer. În aer, duşmanii erau Anglo-saxonii. Astfel, tot eşafodajul pe care se înălţaseră iluziile Românilor se prăbuşea sub bombele uraşilor lui George Washington.

Încă la întâlnirea lui Hitler cu Antonescu, din Aprilie 1943, i s'a prezentat *"dosarul Iuliu Maniu"*, fiind interceptat un memoriu către guvernul englez. Ribbentrop, intervine în discuţie şi face remarca, *"o asemenea trădare, nu poate fi pedepsită decât cu moartea"*. Antonescu i-a luat apărarea lui Maniu, că acesta se bucură de mare stimă în cadrul poporului român, iar o măsură împotriva lui, l-ar transforma într'un martir. Atât Maniu, cât şi alţi membri ai opoziţiei, ca şi emisarii guvernului, au dus tratative cu Aliaţii, la Ankara, Cairo, Berna, Madrid, Lisabona, Stockholm. La ultima întâlnire cu Iuliu Maniu, Antonescu i-a pus întrebarea: *"Care este cel mai mare duşman al nostru, Rusul sau Germanul?"* La replica lui Maniu că trebue încheiat armistiţiul cu orice preţ, Antonescu i-a spus: *"Domnule Maniu, dacă Ruşii ocupă ţara noastră, eu voi fi împuşcat primul. Cu atât mai rău pentru mine. D-Voastră veţi fi al doilea. Cu atât mai rău pentru D-Voastră. Persoanele noastre nu contează, dar ceea ce contează este ceea ce reprezintă ele".*

Mareşalul însuşi intră în tratative cu Ruşii, prin filiera ambasadei sovietice dela Stockholm. Fr.Nanu comunica la 6 August 1944, că Ruşii sunt dispuşi să trateze, dar numai cu recunoaşterea anexării Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Armata rusă declanşase o nouă ofensivă la 20 August 1944 pe frontul de Sud, iar Antonescu şi generalul Friessner, hotărâsc să se replieze spre Sud. Acest lucru ar fi întârziat înaintarea trupelor sovietice spre Balcani, dar şi spre Berlin, mai ales că Anglo-americanii debarcaseră cu succes în Normandia la 6 Iunie 1944 şi înaintau spre Est. În acest context, la 22 August 1944, Mihai Antonescu scria Legaţiei Române dela Ankara pentru a interveni pe lângă Saradjoglu, în sensul obţinerii unui *sprijin diplomatic faţă de Rusia şi eventual administrativ sau chiar militar pentru asigurarea condiţiilor armistiţiului" (Arh. MAE, dos.T,2 Ankara, 1944, vol. 3, f.113-114).*

Se cunosc amănuntele zilei de 23 August 1944, când regele reunind pe consilierii săi: Niculescu-Buzeşti, Stârcea şi generalul Aldea, primea pe mareşal la palat, însoţit de Mihai Antonescu. Apoi discuţiile dela Palat, părăsirea încăperii de către rege si ordinul dat de generalul Aldea pentru arestarea celor doi. Ca recompensă dela comunişti, generalul Aldea, scurt timp ministru de Interne, a fost destituit, apoi judecat şi întemniţat la Aiud, unde a şi murit. Acolo, regreta amarnic că l-a trădat pe mareşal, dar era prea târziu. La orele 22, în seara de 23 August 1944, radiodifuziunea a transmis Proclamaţia regală, în care se preciza că a fost realizat armistiţiul, războiul încetând cu URSS, Anglia şi USA. *Primiţi pe soldaţii acestor armate cu încredere* - se arăta în Proclamaţie. *(România Liberă, nr. din 24 August 1944).*

Rezultatul: escadrilele germane încep să bombardeze sălbatic Bucureştiul, iar zecile de mii de militari români care apărau linia Siretului, pactizând cu Sovieticii, au fost dezarmaţi, luaţi prizonieri şi duşi majoritatea în Siberia. Ruşii capturau întreaga flotă militară română şi luau prizonier orice Român în uniformă, declarând că nu ştiu de nici un ordin care să anunţe sistarea operaţiunilor militare. Şi într'un fel acesta era adevărul, căci nu se iscălise nici un armistiţiu; abia la 29 August pleca spre Moscova delegaţia română, care pe parcurs a avut şi peripeţii. Li s'a confiscat la Odessa luxosul avion, apoi nimeni nu i-a băgât în seamă şi cu greu au ajuns la Moscova, documentul iscălindu-se de-abia la 12 Septembrie 1944. De fapt nu mai prezentau importanţă. Mareşalul fusese arestat şi predat comuniştilor români, care îl vor preda armatei roşii, frontul a fost deschis, România practic, ocupată.

Din punct de vedere strategic, pentru Germania, capitularea României era o adevărată catastrofă. Astfel, feldmareşalul Keitel raporta lui Hitler: *"capitularea României, pe lângă consecinţele imediate de ordin militar, a produs, în acelaşi timp, pierderrea teritoriului nu numai al României, ci şi al Bulgariei, Iugoslaviei şi Greciei, punând în pericol toată armata germană din Balcani".*

Va urma

QVO VADIS MOLDOVA ?

Ion Petre TECŞA

Imediat după căderea zidului Berlinului, după obţinerea independenţei Ţărilor Baltice, a dezlipirii Bielorusiei şi a Ucrainei şi apariţia noului stat Moldova, s'a ivit un prilej extrem de favorabil de revenirea în spaţiul românesc a Basarabiei, pe care guvernanţii post revoluţionari nu au putut, sau mai de grabă nu au voit să-l folosească. Din nefericire, această conjunctură nu a durat decât 2-3 luni, deoarece reculul centripet, de resudare a Imperiului Rus s'a produs uimitor de repede. Noul gigant a căpătat denumirea de CSI, iar lângă graniţa *"independentei"* Moldova s'a instalat *"pentru apărarea ei"* puternica armată a 14-a în Transnistria, sub comanda generalului Lebed care a reprimat cu brutalitate ori ce acţiune de unificare, reducând la zero drepturile Românilor din stânga Nistrului şi, pe cât posibil, pe ale celor din dreapta lui, ameninţând că: *"dacă nu ne astâmpărăm, iar Moldova nu-i este obedientă, în patru ore este la Bucureşti".*

Să revenim la situaţia prin care, după *"glasnostul Gorbaciov"* şi a dezarmării URSS, România nu a întreprins nimic pentru revenirea între graniţele Românei a teritoriului valah istoric, Basarabia.

Există, desigur, argumente, care, din punctul de vedere al guvernării post-decembriste, apar drept obiective: temerea extinderii pârjolului din Sudul Munţilor Dinarici până la noi, a revendicărilor de autonomie a Maghiarilor în Transilvania, a ripostei elementului ruso-ucraineano-găgăuz şi - mai ales - dependenţa de sursele energetice din Est.

Spre dezolarea noastră, speranţa reunificării, posibilă dacă se acţiona la timp, a fost umbrită şi de lipsa de dorinţă în această idee a multor Români basarabeni, în deosebi a celor de vârsa a treia. Cum se explică, să-i zicem apatia patriotică a acestora? Cine e vinovat ?

Ca unul care am făcut stagiul militar între basarabeni iar în anii 1941/42 am parcurs Basarabia dela Hotin la Bălţi, Cetatea Albă şi Izmail, pe jos, în auto şi prin aer (pilot aviator ataşat Guvernământului Basarabiei) am înţeles de ce această rezervă faţă de confraţii din dreapta Prutului.

Între cele două războaie, noua provincie românească reîntregită, a fost preponderent administrată de funcţionari veniţi *"din ţară"*, majoritatea compusă din elemente trimise aici ca indezirabile, imcompetente şi *"pedepsite"*, ceea ce explică corupţia şi abuzurile acestora. Comerţul, în cea mai mare parte era în mâna unor *"venetici"* care speculau munca celor care trudeau pe cel mai fertil pământ din Europa, producător de cereale, vite, porcine, fructe cum nu se mai află, vinuri renumite ca cele de Saba, ruginii, nisetrii şi morunii din lacurile Yalpug, Catalpug şi Limanul Nistrului; acestea toate erau achiziţionate la preţuri de nimic şi revândute la altele înzecite.

În ţarism şi bolşevism, Basarabia a constituit furnizorul nr.1, de alimente de cea mai bună calitate, elitelor din Kremlin, ceea ce explică lăcomia Ruşilor pentru teritoriul basarabean.

În cei douăzeci de ani ai României mari, în Basarabia nu s'a investit mai nimic. Subdezvoltarea oraşelor şi a comunelor ţărăneşti, analfabetismul şi exploatarea, cu toate strădaniile unor patrioţi adevărţi de culturalizare şi progres, au fost dominante. Ne place sau nu, trebue să recunoaştem adevărul.

De curând, într'o transmisie TV, a fost dureros să auzim un ţăran român, vorbind jumătate ruseşte, jumătate româneşte, *"moldoveneşte"*, care a spus că *"peste noi Românii au năvălit şi Ruşii, şi Nemţii şi Românii"*.

Euforia patriotică a basarabenilor, îndată după '90, a fost benefică pentru reuniunea, dacă nu teritorială, cel puţin spirituală. Recunoaşterea limbii române ca limbă de stat în Moldova, premisă de depoluare a plastfoniei ruso-moldovană dar care, prin aticismul ei moldovenesc, este plăcută auzului, emisiunile radio şi TV Chişinău, schimburile culturale, teatru, conferinţe, muzică populară şi cultă, cărţi şi biblioteci, studii în ţară ale elevilor şi studenţilor basarabeni sunt binefăcătoare ideii de panromânism dela Tisa la Nistru.

Câştigarea însă, a alegerilor preşedinţiale de către rusofilul Piotr Lucinschi, a devenit o grea lovitură speranţelor care îndepărtează aspiraţiile noastre.

Oscilant, premierul Snegur, între Moscova şi Moldova autonomă, s'a văzut debarcat dela preşedinţie în alegerile din Noembrie 1996, care se pare, au fost mistificate în favoarea rusofonilor, ostili băştinaşilor de gintă latină.

Noul *"ales"* Lucinschi sigur, curând, va primi cale liberă pentru rusificarea Basarabiei şi transformarea vechiului pământ românesc în gubernie rusească.

Ce avem de făcut pentru preîntâmpinarea acestei nefericite perspective?

Preşedintele Constantinescu şi guvernul CDR au datoria sfântă de a folosi toate mijloacele diplomatice, de opinie mondială şi sprijin NATO de a opri genocidul cultural şi naţional prin:

- deschiderea graniţei pe Prut pentru conaţionalii români;
- intensificarea propagandei de românizare a Românilor, în deosebi a tineretului basarabean mult mai receptiv reunificării, pe toate planurile;
- ajutoare materiale, şcoli cu porţile deschise acestuia;
- competiţii sportive, de campionat intern şi extern comun; şi multe alte întreprinderi menite să ne apropie, susţinute, pentrucă până la urmă, Cel de Sus, care nea ajutat să nu pierim două mii de ani, ne va îndeplini visul de aur al Marei Românii.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihai Eminescu*

ROMÂNISMUL BUCOVINEI

- XIII -

Nicolae LUPAN

După câteva decenii de stăpânire austro-ungară era greu de găsit în Arboroasa vreun domeniu de activitate care să nu fi fost în completă părăginire. Deci, nu numai cel al învăţământului, ci şi acela al pregătirii de ingineri, arhitecţi şi constructori români. În această ordine de idei, ca şi în atâtea altele, Hurmuzăcheştii au fost acei care au pus în faţa ministerului respectiv dela Viena problema înfiinţării unei şcoli reale superioare cu predarea în limba română.

În 1862 Alecu Hurmuzachi, care porni şi el cu tenacitate pe urmele ilustrului său tată Doxachi, alcătui un nou raport naţional românesc sub care adună semnăturile a 82 de fruntaşi români bucovineni, dovedind pe bază de fapte concrete ministerului dela Viena că un popor poate fi cu adevărat fericit şi liber numai atunci când îşi duce destinele în limba lui strămoşească, când profesorii sunt fii ai neamului din care se trag elevii lor, când cărţile sunt făcute în limba maternă a celor ce învaţă din ele, când banii adunaţi dela contribuabilii români bucovineni sunt folosiţi pentru copiii lor şi nu pentru ai celor veniţi din ţinutul Podoliei sau al Lembergului. Şi glasul lui Alecu Hurmuzachi fu auzit.

La 1869, prin grija episcopului Hacman, fu cumpărat un teren alături de biserica catedrală din Cernăuţi şi se construi pe el clădirea primei şcoli reale româneşti al cărei cost se ridică la fabuloasa sumă de 85.945 de florini.

Ar fi fost însă mult prea bine ca să nu fi intervenit aceeaşi bunătate a Românului, sîrecaul ! Pentrucă din chiar primii ani de învăţământ majoritatea elevilor se dovedi a fi evrei, nemţi, polonezi, ruteni, urmaţi de români, cehi, greci, unguri, precum şi alte naţionalităţi, printre care 5 francezi şi 4 englezi.

Anticipând lucrurile e cazul să adaug că, dela 1944 încoace, în acea superbă clădire a şcolii reale superioare româneşti se află păcătoasa de şcoală rusească. Cât despre clopotele catedralei de alături, transformată în depozit şi hulubărie, n'au fost auzite vreme de aproape 50 de ani!

În zilele noastre ar suna mai mult decât curios, fie chiar şi o simplă ipoteză, că cismăria, tâmplăria, croitoria, fierăria şi atâtea alte meserii pot avea tangenţe cu vocaţia unei episcopii. Şi totuşi acum vreo 200 de ani, când poate nu exista încă zicala cu *"meseria şi brăţara de aur"*, episcopul Dosoftei Cherescul a fost acela care a lansat în Bucovina aforismul timpului său: *"o meserie plăteşte cât o moşie"*.

Au trebuit însă zeci de ani de circulaţie a acestei maxime până când, în sfârşit, s'a deschis la Cernăuţi prima şcoală de meserii. Şcoală, unde se primeau numai tineri care terminaseră cel puţin trei clase de gimnaziu sau şcoală reală. Şi dela bun început s'a dovedit a fi una dintre cele mai căutate şcoli. Era la mijloc un fel de ambiţie naţională cultivată de preoţi şi învăţători, dat fiind faptul că între timp meşteşugurile din Bucovina căzuseră în mâinile Evreilor, Rutenilor, Nemţilor şi altor venetici.

Şi tot episcopatul, prin *"fondul religionar"*, a fost acela care luă asupra sa finanţarea unor aşa meserii ca cea de pietrar, dulgher, lăcătuş, strungar, ceasornicar etc. Curând însă se constată oficial lipsa totală de cadre didactice naţionale româneşti, atât pentru învăţământul teoretic cât şi pentru cel practic.

Drept rezultat se trecu la predarea în limba germană, fapt care duse la situaţia că din 300 de elevi înscrişi în prima clasă - numai 18 erau Români! În schimb, la secţia de agronomie învăţau 15 Români, 9 Germani, 4 Ruteni şi 2 Polonezi. De aceea, numărul autohtonilor dela secţiile de meserii ca atare începu să crească cu adevărat abia atunci când episcopatul începu să aducă profesori şi maiştri români din Transilvania, Banat şi Moldova.

Şi numai după ce fu pusă la punct pregătirea sistematică profesională în toate domeniile de activitate civică şi socială, înaltele feţe bisericeşti autohtone din Bucovina începură să-i sfătuiască tot mai insistent pe enoriaşi că *"este bine multe să ştie omul, dară mai bine-i să ştie de Dumnezeu. Dumnezeu doară ne dă vieaţă şi sănătate şi cu voia lui le ţine pe toate. El este părintele nostru şi noi suntem fiii lui. Şi dacă suntem fiii lui, unde i se poate urma mai bine învăţătura decât într'o şcoală ce se cheamă teologică, adică şcoală despre cuvântul lui Dumnezeu"*.

Or, în urma părăginirii scrisului românesc, preoţii autohtoni abia de ştiau a citi şi săvârşi un serviciu divin. De aceea, după exemplul de românism al lui Dosoftei Cherescul, episcopatul lansă chemarea ca preoţii noştri să nu ştie mai puţină carte decât Austro-ungari. Drept care, a fost găsit în Banat călugărul Daniil Vlahovici, Sârb de origine, dar care cunoştea la perfecţie româna, ce-şi dădu asentimentul să vină în Ţara de Sus a Moldovei *"pentru 300 de florini leafă, locuinţă şi 12 stânjeni de lemne pe an"*.

În felul acesta, la 1786 se dechidea prima şcoală teologică bucovinenă la Suceava. Nu la Cernăuţi. Dat fiind faptul că fosta cetate de scaun era oraşul cel mai mare *"din ţară"*. Un an mai târziu, la acest seminar teologic învăţau 33 de feciori de ţărani bucovineni!

(Va urma)

Piotr Kirilovici Lucinski

După primul tur de scrutin al alegerilor preşedinţiale din 17 Noembrie dela Chişinău, ştiam că se va întâmpla ceea ce s'a şi întâmplat două săptămâni mai târziu.

Nu-mi pare rău că n'a fost reales Snegur. Pentrucă amândoi s'au dovedit a fi antiromâni şi antiunionişti. Dacă se are însă în vedere înţelepciunea din popor că *"dintre două rele omul o alege pe cea mai puţin rea"*, apoi alegerea lui Lucinski *"pe capul Basarabiei"* este de o mie şi una de ori mai rea decât cea a oricărui altul dintre cei nouă candidaţi la funcţia supremă de pe malul Bâcului.

În primul rând, prin faptul că noul *"ales"* este de o viclenie hulpavă şi de un fariseism cum n'am mai întâlnit în viaţa mea de deşărat. De altfel, în treacăt fie zis, *"deşărat"* prin *"grija"* lui Piotr Lucinski pentru marele păcat de a mă fi *"uitat peste Prut"*. Şi în al doilea rând, prin faptul că întreaga sa carieră de demagog şi-a clădit-o pe antiromânism şi pe dragostea neţărmurită faţă de *"partidul lui Lenin şi Moscova mamă"*.

L-am cunoscut la Bălţi în biroul primului secretar de partid de acolo Vasile Buga. Cu ochi bulbucaţi, cum mi se păruseră de după lentilele ochelarilor ce semănau leit cu ai lui Beria, Lucinscki îmi făcu o impresie detestabilă: supercorect şi slugarnic.

După ce ieşi, cu dinaintea-dinapoi, şeful său direct Buga îmi zise:

- E cam "svistun", - ceea ce pre limba noastră *"fluieră-vânt"* sau *"pierde-vară"* înseamnă.

Ştia el ce ştia Vasile Buga despre viitioarea creatură a lui Ivan Bodiul şi a lui Mihail Suslov: Universitatea V.I. Lenin din Chişinău, membru de partid la 24 de ani, Şcoala superioară de partid la Moscova, prim-secretar al comitetului central al comsomolului, secretar al comitetului central al partidului pentru propagandă, şef de secţie la comitetul central al PCUS, secretar al partidului din Tadjikistan, prim secretar al comitetului central de partid dela Chişinău şi, în sfârşit, oricât de paradoxal s'ar părea, preşedinte al parlamentului antinaţional de pe malul Bâcului.

Dar e mai bine, probabil, să-l las să-şi contureze mai departe singur portretul, aşa precum l-a făcut maicăsa din Rădulenii Sorocei:

- Ni s'au ros urechile auzind una şi aceeaşi întrebare: două limbi sau una?... Două, tovarăşi... Limba moldovenească şi limba română!

- Izvorul tuturor relelor noastre naţionale este monumentul lui Ştefan cel Mare! - accentul dat acestor ultime două cuvinte lăsând să se înţeleagă că *"acest domn feudal"* n'a fost el chiar atât de mare.

- De ce atâta Beethoven şi Eminescu când îi avem pe Ceiacovski şi Puşkin?... Etc., etc.

Şi încă un paradox. De data asta, unul cu totul de altă natură: În Februarie '90 Victor, băiatul meu cel mare, se afla la Chişinău cu nişte treburi cinematografice. Ca într'una din zile să se găsească şi el la tribuna unei mari demonstraţii antisovietice din Piaţa Catedralei. O demonstraţie, în fond unionistă, la care, printre multe alte sloganе, cei adunaţi începuseră să strige cât îi ţineau gurile:

- Lucinski şi poporul!... Lucinski şi poporul!...

- Iartă-i, Doamne, că nu ştiu ce fac! - mi-am zis atunci şi imi zic şi azi, plin de amărăciune şi ruşine că sunt basarabean.

Mă gândesc totuşi dacă ne vor ierta pe noi, basarabenii, zecile de mii de Români dintre Prut şi Nistru trimişi cu zile pe lumea cealaltă de Sovietici şi alte zeci de mii înpraştiaţi de Lucinski şi compania pe tot cuprinsul Rusiei şi Siberiei în căutarea unei vieţi... mai bune!

Cu toate astea, să fim optimişti! În speranţa că nu aduce anul ce aduce ceasul. Că nici chiar vulpea, or Lucinski este un mare vulpoi, nu fură pui şi găini dela casa pe lângă care se ascunde.

N. LUPAN

CÂT PE CER ŞI CÂT PE LUME

După binecunoscutele acţiuni din 17 Septembrie 1991 ale Românilor bucovineni înstrăinaţi s'a obţinut dreptul lor la tricolor. Arborarea lui, dela Crasna la Mămăliga, devenind o adevărată sărbătoare a demnităţii noastre naţionale.

La scurt timp însă aşa numiţii democraţi de strânsură au declanşat o furibundă ofensivă împotriva acestui simbol românesc, văzând în el... un semn de duşmănie faţă de noua formă de statalitate!

Incepu ceea ce numim şi până în ziua de azi prigonirea Tricolorului. O nesăbuinţă flagrantă ce se bate cap în cap cu chiar legile în vigoare ale Ucrainei. Legi ce garantează drepturi politice şi civice egale pentru toţi cetăţenii, indiferent de apartenenţa lor naţională.

Un drept stipulat şi în *"Declaraţia privind drepturile naţionalităţilor din Ucraina"* din 1 Noembrie 1991 şi în Legea din 25 Iunie 1992, aceasta din urmă garantând în mod expres tuturor minorităţilor naţionale dreptul de liberă folosire a simbolicii lor.

Interdicţia arborării tricolorului românesc în Nordul Bucovinei devine şi mai discriminatorie prin faptul că, începând cu anul 1991, în localităţile cu populaţie maghiară din zisa Transcarpatie drapelul naţional ungar poate fi înălţat pe edificiile instituţiilor oficiale. Acelaşi lucu îl fac şi alte minorităţi naţionale: Tătarii din Crimeea, Grecii, Evreii etc. Ba chiar şi compatrioţii noştri din aceeaşi regiune transcarpatică.

Este evident, deci, că acţiunile de *"sugrumare"* a tricolorului nostru sunt dictate de considerente politico-ideologice şi nicidecum juridice. O *"sugrumare"* ce dă dovadă de tendenţiozitate antinaţională românească.

Un singur lucru ar trebui să înţeleagă mai marii de azi ai Nordului Bucovinei. Acela că dreptul la simbolică naţională nu este un moft al Românului şi de aceea trebue respectat!

Eugen PATRAŞ

ÎN-SPĂI-MÂN-TĂ-TOR

În pagina *"Între Prut şi Nistru"* din Ianuarie 1995 dădeam o avalanşă înfiorătoare de cretinisme lingvistice *"moldoveneşti"*, ieşite, în parlamentul zis naţional de Chişinău, din gura primministrului Andrei Sangheli.

Şi dacă un şef de guvern îşi poate permite, public, asemenea imbecilităţi, de ce, prin logică, sucită bine-înţeles, un elev de clasa a cincea n'ar putea să scrie, într'o lucrare de control la limba română, cele ce urmează:

"În România sunt mulţi munţi carpaţi. Cel mai mare munte este moldoveanul care are forma de o potcoavă. România este bogată în animale: urşi bruni, vulpi. România este bogată în faună. Şi mai este în floră. Cele mai mari ţări sunt: Cluji, Sucevita, Timişoara".

"Noi sîntem cunoscuţi cu Rominiea. Fică Moldova este condecră cu Rominiea. O supra faţă mare tari e ocupată cu munţi Carpaţi care au piscuri înalte cel mai înalte e muntele Moldovei cu altidene 2544 m. Rominiea îşi sădesc multe plante şi foarte fromoasă-plante cultivate plante agricole de depunere pe vest est nord sud... Rominea este tare frumoasă".

"Populaţia de baştină o alcătuiesc românii. Românii sunt ca şi Românii din partea de Prut. Ei au aceiaşi scris, cultură. Raionul este Bucureşti".

"Cultura de baştină o alcătuiesc românii. Românii au acelaşi scris, aceiaşi cultură ca şi Românii de la Prut. Oraşul este Bucureşti. Dunărea este al Europei se varsă în Marea Neagră."

"Rominiea mai are şi băgăţii naturale de apă, sol roditor, pădure, animale sălbatice. Pe şesuri sînt rezerve de gaz, petrol, calcar, animale sălbatice. Iaşi, Braşov, Ploieşti, Suceava, Galaţ..."

"Această ţară este vecină cu republica noastră. În partea de Vest. În România se întâlnesc păşuni, albine şi altele. Capitala României este Iaşi.

N.L.

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

ROMÂNII DIN LUME

Corelând informaţiile oficiale cu surse neoficiale, ajungem la următoarea geostatistică: Republica Moldova, Nordul Bucovinei, Sudul Basarabiei - 3.400.000; Ucraina - 300.000; Rusia - 500.000; Alte republici ale fostei Uniuni Sovietice - 50.850; Bulgaria - (1) 250.000; Serbia - 1.200.000; Macedonia - 300.000; Albania - 300.000; Grecia - 1.000.000; Slovacia - 9.000; Ungaria - 30.000; Ţările romanice din Europa - 100.000; Germania şi Austria - 1.000.000; Marea Britanie şi ţările nordice - 12.000; America - 1.100.000; Australia - 18.000; Alte zone, inclusiv Israelul - 500.000.

În această statistică pot fi incluşi şi circa 1.000.000 de Germani originari din România, aflaţi acum peste hotare.

"ARCAŞUL"
Cernăuţi, 21 Iulie 1994

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 1 DECEMBRIE 1918

LA PARIS

Casa Românească împreună cu Misiunea Greco-Catolică din Franţa au organizat la Paris, Duminică 1 Decembrie 1996, comemorare Adunării dela Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 - Unirea Transilvaniei cu România.

Un sobor de cinci preoţi români greco-catolici şi şase preoţi francezi romano-catolici au celebrat o liturghie solemnă la biserica Notre Dame de l'Assomption, cu participarea corului comunităţii greco-catolice din Braşov. După masă, în sala de conferinţe a bisericii Notre Dame d'Auteuil a fost evocată semnificaţia acestei zile memorabile de către Mgr. George Surdu - sufletul acestei manifestări, istoricul Cicerone Ioniţoiu şi scriitorul Nicolae Lupan.

Publicistul Radu Negrescu Şuţu a citit scrisoarea de mulţumire din partea Cabinetului Preşedintelui ales al României Emil Constantinescu, adresată *"tuturor prietenilor dragi din Paris"*, la 27 Noembrie 1996. În scrisoare se scrie: *"Dragi prieteni, Vă mulţumesc pentru mesajul Dumneavoastră de felicitare cu ocazia alegerii mele ca Preşedinte al României. Aş dori ca în această calitate să fiu preşedintele tuturor Românilor, prin urmare şi al celor care, asemenea Dumneavoastră sunt răspândiţi în lume. În acest moment al adevărului, solidaritatea celor de departe îmi întăreşte credinţa că Românii îşi vor redobândi curând, în faţa lumii, imaginea lor reală, până mai ieri măsluită de un regim ostil adevăratelor rosturi ale poporului nostru. Nădăjduiesc din toată inima că în perioada atât de grea care urmează veţi fi întotdeauna dincolo de clipă şi împrejurări, ambasadorii dragi ai României în lume şi că veţi putea contribui astfel în măsura forţelor Dumneavoastră la îndreptarea ţării. Cu cele mai bune sentimente"*. Semnează Emil Constantinescu.

A urmat un program susţinut de corul Comunităţii greco-catolice din Braşov, dirijor D-na Ileana Matei, care a umplut inimile de bucurie a celor prezenţi în mare număr la acest eveniment.

Doamnele române au pregătit un delicios bufet.

Ilie MIHALCEA

LA CHICAGO

Cercul Cultural *"Mihai Eminescu"* din Chicago, în ziua de Duminică 1 Decembrie 1996, ora 2 p.m., a sărbătorit într'un cadru festiv în sala Bisericii *"Naşterea Domnului"*, 79 de ani dela *"Întregirea neamului"* (a provinciilor româneşti - Basarabia 27 Martie 1918, Bucovina 28 Noembrie 1918 şi Transilvania 1 Decembrie 1918 - România Mare).

Tot atunci s'a sărbătorit reuşita în alegerile parlamentare şi preşedinţiale a *"Convenţiei Democrate"*, în frunte cu Emil Constantinescu şi înfrângerea decisivă a comunismului din România.

S'au recitat poezii din Octavian Goga, Mihai Eminescu, Alexei Mateevici şi Gheorghe Rădulescu de către Lucia Pop, Cornelia Tipescu, Corina Ardeleanu şi Gheorghe Rădulescu.

S'a prezentat conferinţa *"Spiritualitate şi Întregirea naţională"* de către Prof. dr. Gheorghe Rădulescu - Preşedintele Cercului Cultural *"Mihai Eminescu"*.

Secretar,
Jean BUKIU

IN MEMORIAM!

În ziua de 29 Decembrie 1996, s'a stins din viaţă, în urma unui infarct, Părintele Gheorghe Cmeciu, Directorul Misiunii Greco-Catolice Române din Montreal, Canada, la frumoasa vârstă de 86 de ani.

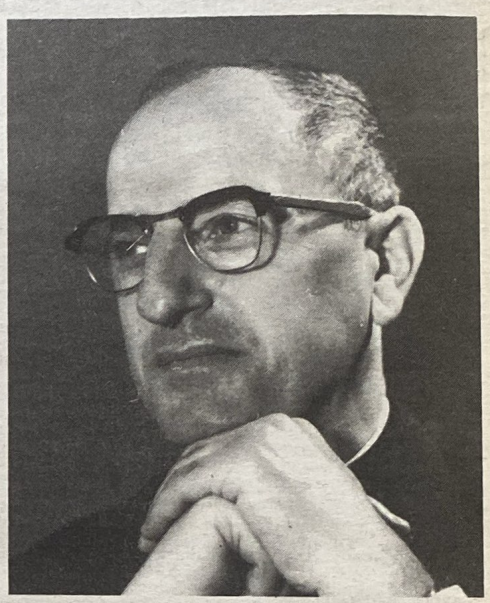

Părintele Cmeciu şi-a făcut studiile de teologie la Beiuş, jud. Oradea, Blaj şi Roma. Dela Roma a emigrat în Franţa şi s'a stabilit în suburbia Parisului la Eau-Vive, unde a prestat tot timpul muncă manuală.

În 1950 a imigrat în Canada, unde a fost numit profesor la Seminarul Teologic din Mont-Laurier, Quebec. Din această poziţie a ajutat mulţi Români să poată veni în Canada, procurându-le contracte de muncă.

În 1950 şi 1951, sosind mai mulţi Români tineri greco-catolici la Montreal, pentru a răspunde la nevoile religioase ale noilor veniţi, în 1951 Arhiepiscopia din Montreal l-a adus la Montreal, şi l-a repartizat ca preot la o Biserică Romano-Catolică, unde slujea pentru Canadienii francezi, iar odată pe lună pentru credincioşii români. El devenise deci întemeietorul şi directorul Misiunii Greco-Catolice Române din Montreal, supusă jurisdicţiei Arhiepiscopiei din Montreal. Misiunea Greco-Catolică Română l-a urmat pe Părintele Cmeciu la mai multe parohii din Montreal, începând cu: St-Louis de France, St-Ferrier, St-Edouard, St-Arsène, St-Paul şi înapoi la St-Edouard, de unde a ieşit la pensie în 1988, fiind bolnav de inimă.

În tot acest timp, Părintele Cmeciu a servit cu conştiinciozitate mica comunitate greco-catolică din Montreal (în total circa 30 de familii). A ţinut tradiţiile de Crăciun şi de Sf. Paşti atâta timp cât copiii noştri erau mai mici şi s'a implicat în activităţile româneşti din Montreal. Dela nimeni nu a acceptat nici un ban, iar puţinii ce-i primea, după mari insistenţe, îi întrebuinţa la plata chiriei lunare pentru Capela în care oficia slujba pentru Români. Dacă banii nu erau de ajuns, restul îi completa dela dânsul fără a spune la nimeni nimic.

Chiar şi după ieşirea la pensie, în măsura posibilităţilor, a continuat să mai facă anumite servicii, ca botezuri, căsătorii şi înmormântări.

A fost un preot vrednic şi bine apreciat de superiorii săi dela Arhiepiscopie. Înmormântarea a avut loc în ziua de 31 Decembrie 1996, la Catedrala *"Marie Reine du Monde"* la ora 14.00.

Părinte Cmeciu, să vă odihnească Dumnezeu în pace şi să vă fie ţărâna uşoară.

Mihai POP

FARA ARMÂNEASCĂ

Urmare din pag. 15

Anatomie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
gură	gură	bocca
budză	buză	labbro
dinte	dinte	dente
per	păr	capello
faţă	faţă	faccia
carne	carne	carne
os	os	osso
săndzi	sânge	sangue
chiale	piele	pele
inimă	inimă	cuore
hicat	ficat	fegato
cicior	picior	piede
mână (mână)	mână	mano
dzeadzit	deget	dito

Natură

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Ţer	Cer	Cielo
soare	soare	sole
lună	lună	luna
steauă	stea	stella
luñină	lumină	luce
nor	nor	nuvola
vintu	vânt	vento
neauă	nea (zăpadă, slav)	neve
ploaie	ploaie	pioggia
căldură	caldură	caldo
căroare	arşiţă	calore
arcoare	răcoare	fredo
inglleţ	îngheţ	dello

Grade de rudenie

AROMÂNĂ	DACO-ROMÂNĂ	ITALIANĂ
Tată	Tată	Padre
mamă, mană	mamă	madre
soră	soră	sorella
frate	frate	fratello
ver, cusurin	văr	cugino
noră	noră	nuora
dzinire	ginere	genero
cumnat	cumnat	cognato

Din tabloul prezentat vedem că dintr'o sută de cuvinte luate la întâmplare din mai multe domenii, 50 de cuvinte aromâne sunt identice ca pronunţare cu daco-româna, 47 de cuvinte au aceeaşi rădăcină cu mici schimbări de pronunţie dialectică, două au în daco-româna şi echivalent străin ***(dovleac - turcesc - în loc de regionalismul cucurbetă)*** şi ***(zăpadă - de origine slavă în loc de regionalismul nea)*** şi un singur cuvânt din 100 este la Daco-Români de origine slavă - nisip - , în locul latinescului - ***arină*** -, care îl găsim şi la Italieni - ***arena***.

În comparaţie cu italiana avem 62 de cuvinte asemănătoare, din aceeaşi matrice, altele mai depărtate cum este ***PECORA*** pentru oaie, cuvânt pierdut pe parcurs de Aromâni şi de Daco-Români deşi iniţial era comun tuturor, pentrucă de aici derivă cuvântul ***picurar*** la Aromâni şi regionalismul ***păcurar*** la Daco-Români.

Problema Aromânilor este o problemă naţională şi nimeni nu o poate revendica în folos personal sau de grup. În conjunctura internaţională actuală ea trebue pusă cu toată seriozitatea şi susţinută de o puternică documentaţie statistică, istorică şi politică. Pentru aceasta este nevoie de o reprezentanţă liber aleasă în modul cel mai democratic, care să fie organ validat de a vorbi în numele tuturor Aromânilor. Din experienţele de până acum, ţările balcanice cu o puternică minoritate aromână, calcă în modul cel mai grosolan toate posibilităţile de manifestare culturală a Aromânilor şi o reprezentare plenipotenţiară este încă greu de realizat.

Manifestări sporadice, lipsite de consistenţă, unele dominate de oportunism apar mai des în ultimul timp, dar cel mai adesea ele merg impotriva curentului. Nu blamăm pe nimeni de rea intenţie, dar un vechi proverb spune că şi drumul până la iad este pavat cu cele mai bune intenţii.

Zahu PANĂ

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE ŞI PĂŢITE

George DONEV

AU ÎNMUGURIT SPERANŢELE

Semne bune ce ne amintesc de taberele de muncă ale unei generaţii ce-a fost tânără acum vreo şase decenii.

În cartierul Zabraut al Capitalei, considerat de o Comisie a Naţiunilor Unite ca cel mai disperat loc de trăit, la îndemnul fostului primar - azi Premierul Victor Ciorbea - şi datorită unui ajutor dela Naţiunile Unite de $150.000, Zabrautenii şi-au suflecat mânecile, au curăţit, vopsit, reparat şi transformat un spital dărăpănat într'o veselă grădină de copii.

Acesta-i punctul de plecare, a spus Victor Ciorbea: Nu vom fi în stare să înfăptuim minuni, dar este o dorinţa de schimbare şi vom lucra 16-18 ore pe zi ca să realizăm ceea ce ne-am pus în gând.

•••

NOROCUL LU ILIESCU

În comparaţie cu dictatorul Slobodan Miloşevici al Serbiei, care n'a putut să înghită înfrângerea electorală, şi a dat loc la tulburări interne, Dl. Iliescu s'a purtat civilizat şi acum i-a venit inima la loc, că are *"Imunitate parlamentară"*.

Ce l-a speriat pe Dl. Iliescu a fost dorinţa poporului: *"Jos comuniştii"*; dar Dl. Iliescu e om norocos! El n 'a avut ghinionul lui Ceauşescu, care a fost înlocuit tot de un comunist.

Cât curaj are fostul preşedinte, aşezat în scaunul de Senator, ne-o poate spune spălătoareasa când îi spală izmenele.

•••

CLASIFICAREA NOILOR "REFUGIAŢI"

Cei plecaţi din ţară de dorul libertăţii formau un mozaic al vieţii culturale: Eugen Ionescu, G. Palade, George Enescu, Pamfil Şeicaru, Mircea Eliade etc., în timp ce refugiaţii de după 17 Noembrie , formează grupul afaceriştilor de după revoluţie. Pentru a le oferi prestigiul cuvenit, sugerăm următoarea clasificare:

Refugiaţi de onoare Clasa I-a : toţi care au furat mai mult de un miliard de dolari;

Refugiaţi de onoare Clasa a II-a: toţi care au furat milioane de dolari;

Cei care au şterpelit doar sute de mii de dolari, li se vor retrage Carnetul de Partid pentrucă au compromis privatizarea.

•••

CITITE

"Nu există până acum Român fără omenie şi dor. Dar omenia este o stare superioară a desfăşurării umane, dorul este energia spirituală care pune în mişcare elanul nostru către această culme creştină a existenţei româneşti" (Reproduc dintr'o tăietură de ziar rătăcită prin sertare, n.n.).

•••

TOVARĂŞ A FOST, TOVARĂŞ A RĂMAS

Vorbim de afirmaţiile Dlui Adrian Năstase, fostul şef al Camerei Deputaţilor şi actualul purtător de cuvânt PDSR-ist:

"Alegerile s'au pierdut pentrucă s'a dat prea multă libertate presei; Opoziţia a organizat un furt electoral; descoperirea telefoanelor otrăvite este o tactică legionară; actualul guvern reprezintă tirania şi dictatura, deoarece a oferit un post de vicepreşedinte PNL-ului cu 31 de deputaţi." Acelaşi Domn Năstase care acordase un post de vicepreşedinte prietenilor din PUNR ce numărau în vechiul parlament numai 29 de deputaţi.

Supărat că nu mai ştie cât e ceasul, Dl. Năstase a sabotat şedinţele din Camera Deputaţilor şi cu amicii Vadim şi Verdeţ a organizat conferinţe de presă ca să protesteze contra tiraniei noului regim. Purtarea Dlui Năstase ne reaminteşte de ce-a spus Preşedintele Eisenhower: *"Comuniştii te acuză de crimele pe care ei le comit"*.

•••

CINE A FOST PRIMUL?

Dl. Emil Constantinescu este *"primul preşedinte democrat al României"* a declarat Dl. Petre Roman. *"Ba eu am fost primul preşedinte democrat al României"* - a răspuns supărat Dl. Iliescu. Dacă a fi democrat înseamnă a teroriza populaţia, (Mineriadele), a candida de trei ori (contrar Constituţiei), a nu respecta deciziile judecătorilor, a înfige ghearele în gâtul ziariştilor ce nu agreează cu politica pe care o faci, atunci Dl. Iliescu are dreptul la titlul de *"Campion democrat"* categoria grea.

•••

E GREU DE ALES

E ger, nu ai căldură, banii pentru mâncare s'au terminat. Unde poţi găsi căldură şi mâncare pe gratis? s'a întrebat Elena Timofte din Constanţa, femeie de 32 de ani. Răspunsul: la închisoare!

A intrat repede într'un magazin, a luat de pe tejghea, în faţa vânzătoarei, o pereche de chiloţi şi cu ei, fluturându-i în mână, a căutat să iasă pe uşă. Vânzătoarea a dat alarma, hoaţa n'a căutat să fugă, a fost prinsă şi dusă la poliţie unde a început ancheta:

De ce-ai furat?

Pentru a supravieţui foamei şi gerului, a răspuns calm acuzata. *Am avut de ales: să devin o hoaţă şi să stau în puşcărie, ori să devin o prostituată şi să tremur de frig la colţul străzii, aşteptând clienţii.*

Dumneta ce sfat mi-ai fi dat? l-a întrebat acuzata Elena Timofte pe poliţistul anchetator.

Nu cunoaştem sfatul dat de reprezentantul autorităţilor publice.

•••

MICA PUBLICITATE

Anunţurile din această rubrică sunt redactate de solicitanţi

THE PEEL/HALTON HOST PROGRAM

Ajutor voluntar pentru noii veniţi în Canada: obţinerea documentelor oficiale SIN, Health Card, permis de conducere în maximum două săptămâni, adrese utile despre cursuri gratuite pe computer precum şi alte informaţii utile şi necesare noilor veniţi.

Pentru ajutor voluntar telefonaţi la:
Elena Pleşa, 905- 897 1253, sau 416-499 1388

NU AVEŢI SERVICIU ?

Avem nevoie de asociaţi în business
Scrieţi la: M.Simion
4-154 Bruce Str.
London ,Ontario,Canada
N6C 1H2

Anunţ editorial

Fragmente din lucrarea Biografiei lui Andrei I. Vîşinski, de Adrian Grigoropol, în curs de apariţie la Editura CONTINENT XXI a Societăţii Academice "Titu Maiorescu"

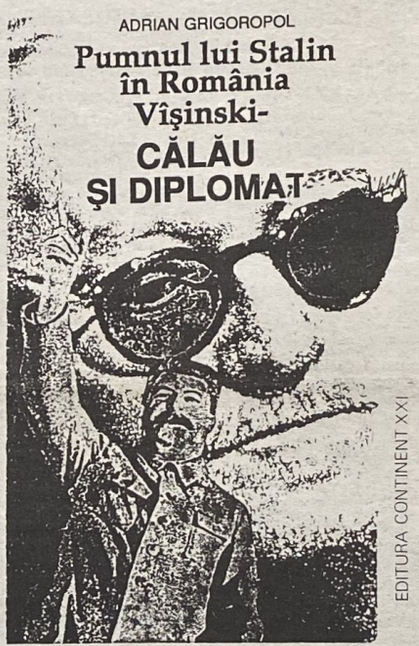

LAGĂRELE SOVIETICE

Au existat şi în timpul ţarist, dar, odată cu Revoluţia Bolşevică din 1917, ele au devenit o plagă cutremurătoare pentru contrarevoluţionari, capitalişti, burghezi şi orice fel de indezirabili. Începând cu anul 1920, cei consideraţi inamici ai poporului, infractorii de drept comun, au fost îngrămădiţi în lagăre special pe traseul Leningrad, salba de lacuri Ladoga, Onega, Marea Albă până la Arhanghelesk şi cu ei s'a construit Canalul Belmor (Marea Albă). După euforia amnistiei din Februarie 1917 şi eliberarea deţinuţilor din timpul ţarist, ele au fost rapid înlocuite cu tabere de muncă forţată în condiţii mult mai grele decât cele anterioare. Acolo au fost trimişi oponenţii politici, criticii regimului şi, fără criterii decât arbitrariul, kulacii, etniciii indezirabili şi tot felul de inocenţi suspectaţi după bunul plac al noilor potentaţi. O dată cu Marea Teroare din 1934-1941, lagărele de muncă forţată s'au extins masiv şi dincolo de Urali, în Siberia formându-se *Gulagul* despre care scriitorul Alexander Soljeniţîn a oferit detalii înfricoşătoare. Acesta era controlat de NKVD. Tehnologia lagărelor de muncă derivă dela Lenin şi fiorosul Polonez Dzerjinski, iar de prin 1931, dela Stalin, în colaborare cu şeful NKVD-ului, Yagoda, adjunctul acestuia, Moise Berman, având răspunderea lagărelor. Aceştia, după ce au fost decoraţi cu Ordinul Lenin pentru meritele lor de călăi, au fost executaţi în 1936, drept răsplată supremă, aşa cum o înţelegea Stalin.

Organizarea lagărelor de muncă forţată dintre anii 1928-1934 a fost descrisă de Andrei I. Vişinski pe când era procuror general al RSFSR, în cartea *"Dela închisori la aşezăminte de cultură"*. Şi ulterior, spre a satisface concepţia lui Stalin, în Cursul de Procedură Penală a RSFSR: *"Dreptul socialist sovietic urmăreşte să învingă rezistenţa opusă socialismului de către duşmanii de clasă şi agenţii lor, pentru încheierea construirii socialismului şi îndeplinirii trecerii progresive spre comunism"*. În *Teoria probei judiciare în dreptul sovietic*, din aceleaşi raţionamente, a stabilit că simpla recunoaştere a vinovăţiei este proba majoră, de netăgăduit.

Încă din 1928 se dăduse un decret, care s'a pus în aplicare numai în 1931, cu prevederi *"pentru o mai bună utilizare a muncii deţinuţilor"*. Aceasta însemna, de fapt, sleirea psihică şi fizică până la epuizarea totală, cei care nu rezistau fiind eliminaţi prin impuşcare. Bineînţeles că decretul nu prevedea aşa ceva, dar astfel se petreceau lucrurile în realitate. Interpretarea spiritului socialist de înlăturare a rezistenţei...

SMERT

După *Ohrana* ţaristă, în contextul Revoluţiei Bolşevice din 1917, în confruntarea cu contrarevoluţia, care a durat un timp destul de scurt, până ce bolşevicii au luat puterea, la 20 Decembrie 1917 a luat fiinţă CEKA, cu emblema scutul şi sabia, o poliţie politică pe de o parte pentru apărarea revoluţiei, iar pe de altă parte pentru exterminarea duşmanilor poporului, considerându-se că revoluţia este a poporului. Lenin l-a desemnat la conducerea acestei instituţii, devenită subit teribilă, pe Polonezul Felix Edmondovici Dzerjinski. Acesta a imprimat adânc acestei poliţii politice mentalitatea genocidă cu care s'a trecut la o formă funestă de exterminare pe timp de şapte ani, după ce Dzerjinski a decedat în timp ce perora pentru o şi mai mare represiune.

CEKA a înnecat în sânge un număr deosebit de mare de oameni, dar care nu poate fi estimat, date fiind împrejurările tulburi de atunci. Ca oribilele fapte să aibă loc, s'a provocat deliberat un haos şi puţin a lipsit ca Marea Revoluţie chiar prin aceasta să fie distrusă. O mare vină că lucrurile nu s'au petrecut aşa, ceea ce era benefic pentru omenire, aparţine puterilor străine ce au avut o intervenţie mai mult de operetă, soldată cu un faliment ruşinos.

Urmând lui Lenin, după o luptă dârză susţinută pentru a lua puterea, Stalin, prin natura sa sângeroasă de gruzin şi prin paranoia predominantă de spionomanie şi frica pentru propria lui viaţă, a deschis o epocă istorică ce a rămas mai cu seamă etichetată ca Marea Teroare sau Teroarea Roşie, înfăptuită în 1934-1941, cum am mai menţionat, pentru care a folosit un aparat necruţător care, cu unele schimbări de denumiri de circumstanţă, a fost NKVD-ul.

Sintagma că *"Revoluţiile îşi mănâncă copiii"* este foarte bine ilustrată de respectiva teroare în orchestraţia căreia una din viorile prime a fost Andrei Ianuarevici Vişinski. N'au fost devoraţi numai copiii revoluţiei, ci şi un uriaş număr de inocenţi cu care s'a depăşit o sută de milioane de victime, fără precedent în istoria omenirii.

Stalin, care avea o frică şocantă de propriii săi *"tovarăşi de drum"*, neavând încredere în nimeni, nu l-a eliminat pe Vişinski deoarece această uneltă îi era indispensabilă şi pentrucă i-a apreciat luciditatea şi puterea de muncă, scrupuluozitatea în formularea teoriilor false şi servilismul în a-l preamări, atribuind perversiunii genialitate...

În Februarie 1945 a avut loc faimoasa Conferinţă dela Yalta. De data aceasta, Stalin nu s'a mai dispensat de Vişinski, care a stat la masa negocierilor lângă Stalin şi Molotov ca un participant deplin al cărui cuvânt creştea tot mai mult în greutate. Portretul său apărea în presă alături de marii demnitari, arătând remarcabil în noua uniformă creată chiar de el pentru corpul diplomatic sovietic, de culoarea oţelului, gri, subtilă aluzie şi la semnificaţia numelui de Stalin (oţel)...

De cum s'a terminat Conferinţa dela Yalta, care în fapt a avut loc după actul din 23 August 1944, prin care România s'a desprins de alianţa cu puterile Axei şi a trecut să lupte cu importante forţe armate contra acesteia, Vişinski a primit importante misiuni în România şi Bulgaria. În România şi Bulgaria avusese încă din toamna anului 1944, câteva vizite în legătură cu aplicarea Armistiţiului din Septembrie 1944. Vom continua cu cele menţionate aici şi cu procesul de instaurare a comunismului în Ţările din Estul Europei după un capitol intermediar cu rolul de a întinde o punte între activităţile anterioare şi cele ulterioare ale lui Andrei Ianuarevici Vişinski.

SĂRBĂTORIND DIN NOU LA
ULPIA TRAIANA
... după aproape două milenii ...
- II -

Corneliu STAN

Spre glorioasa-mi obârşie,
cobor, adânc, din eu în eu,
de două mii de ani mă'mbie,
din fundul vremii chipul meu.
N. Crainic, în poezia "Eu"

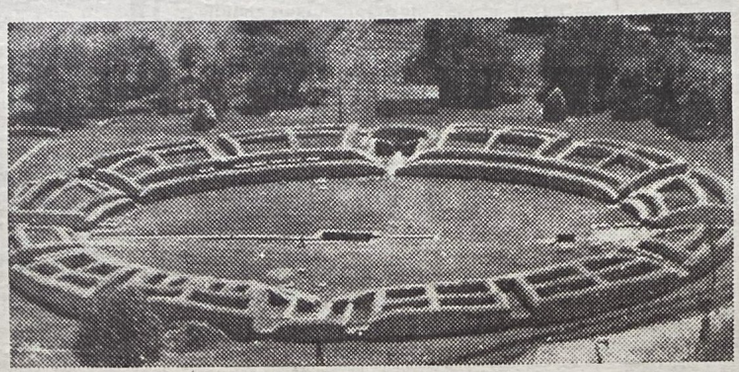

AMFITEATRUL DELA ULPIA TRAIANA

Situat la circa 100 m de latura nordică a zidului de incintă al oraşului.
Are lungimea de 88 m şi lăţimea de 69 m, cu o capacitate de 5.000 de oameni

Trecând acum la prezentarea celorlalte (8) iniţiative de cinstire a memoriei Împăratului TRAIAN (9), informăm că, din 1993 (10) şi până în prezent, cele mai notabile dintre acestea au fost următoarele:

În anul 1993,

1. Simpozionul *"DIES TRAIANI"* din 18 Septembrie dela Cercul Militar din Alba Iulia.

2. Simpozionul Internaţional *"XVIII Septembris DIES NATALIS TRAIANI"* din 18/19 Septembrie dela Deva *"dedicat aniversării Împăratului TRAIAN, SĂDITORUL şi PĂRINTELE Românilor"* (citat din program). Au participat invitaţi din Franţa, Spania, Italia şi Austria.

P.S. Emilian, Episcopul Caransebeşului împreună cu doi preoţi oficiind te-deumul la biserica din sat

3. *"Simpozionul istoric (Geschichtesymposium) TRAIAN, OPTIMUS PRINCEPS"* din 20 Septembrie desfăşurat la Centrul Cultural Român Aula Romaniae din Viena, la care şi-au dat concursul optsprezece cercetători români şi trei colegi austrieci de-ai lor.

În anul 1994,

4. Simpozionul *"IN HONOREM IMPERATORIS TRAIANI, OPTIMI PRINCIPIS ET FUNDATORIS ROMANIAE"* din 17 Septembrie, desfăşurat la Cercul Militar din Sibiu, pe secţiile istorie, civilizaţie şi artă militară.

5. Simpozionul *"XVIII Septembris DIES NATALIS TRAIANI"* din 17/18 Septembrie dela Palatul Culturii din Deva, cu invitaţi din Bucureşti, Cluj, Caransebeş şi Sibiu.

6. Colocviul internaţional *"TRAIANO, tra la storia e l'immaginario"* organizat în 15 Decembrie la Academia Română din Roma, cu specialişti din România, Italia, Spania şi Franţa.

În anul 1995,

7. Simpozionul *"IN HONOREM IMPERATORIS TRAIANI..."* din 16 Septembrie dela Sibiu, desfăşurat la biblioteca ASTRA şi tot pe secţiile istorie, civilizaţie şi artă militară.

8. Simpozionul *"DIES NATALIS TRAIANI"* din 18 Septembrie, la Liceul TRAIAN din Drobeta-Turnu Severin, dedicat lui *"MARCUS ULPIUS TRAIANUS, FUNDATOR ROMANIAE"* (citat din program).

În anul 1996,

9. la 18 Septembrie în Turnu Severin, ediţia a doua 1996 a simpozionului precedent,

10. la 21 Septembrie în Sibiu, ediţia a treia a simpozionului din 1994.

11. Simpozionul *"Columna lui TRAIAN"* din 22 Septembrie dela Iaşi, organizat de Universitatea Al. I. Cuza şi Asociaţia ASTRA, iar

12. la 6 Noembrie conferinţa *"Împăratul TRAIAN şi romanitatea Românilor"*, organizată de Universitatea Populară din Cluj-Napoca şi Asociaţia ASTRA.

Iată, deci, pe lângă cele douăsprezece iniţiative (1) locale din anii 1990-1992 şi cele trei sărbători naţionale din ultimii trei ani 1994-1996 dela Sarmizegetusa ULPIA TRAIANA, încă douăsprezece minunate îndemnuri (11) de a păşi în viitor, tot mai mulţi şi cu din ce în ce mai multă energie şi însufleţire, pe celesta noastră *"Cale"* traianică pe care am înaintat atât de splendid şi cu atât de mult succes până acum. Aşadar să continuăm a merge pe ea (12) şi în anii care vin! Spre binele nostru ca Români şi Europeni, într'o Europă (13) şi o lume (14) ce se vor şi devin, tot mai *"unite"* şi mai *"universale"*, adică mai *"romane"* (15), cu fiecare nouă zi.

Rânduri dedicate olimpicului tineret român

8. adică mai mult sau mai puţin *"academice"* şi, până acum, prin excelenţă *"laice"*.

9. cu ocazia ori în preajma zilei sale de naştere, iar uneori şi cu alte prilejuri (precum a fost colocviul dela Roma din 15 Decembrie 1994).

10. pentru anii 1990-1992 vezi nota 1 de mai sus.

11. la care, spre a respecta acurateţea informării, ar mai trebui să le adăugăm şi pe acelea încă necunoscute autorului acestor rânduri, ori numai vag cunoscute, cum ar fi cele de anul acesta organizate de filialele locale ASTRA la Braşov, Blaj, Arad şi Somcuţa Mare.

12. spre exemplu,

- atât prin *"exportul"* iniţiativei noastre *"traianice"* în Italia (Roma, Benevent, Ancona), în Spania (Italica, Alcantara, Segovia, Pedraza, León) precum şi peste tot în Europa şi chiar Africa, unde TRAIAN a întemeiat colonii ori municipii (cu Ulpia noastră, zece în total) romane purtând numele lui,

- cât şi prin noi acţiuni

În Aula Bibliotecii ASTRA din Sibiu: un grup de părticipanţi la Simpozionul "Dies Natalis Traiani"

cum ar fi cele două propuse şi în acest ziar (Sept. a.c., pg.20).

13. al cărei ideal *"roman"* de (re)unificare (proclamat prima oară în 25.03.57 la Roma şi finalmente ratificat tot acolo la 01.11.93), este acum (în urma conferinţei de *"parteneriat euro-mediteranean"* din 27.11.95 dela Barcelona) *"programat"* a fi extins, sub deviza *"Mare Nostrum"* (avansată mai ales de Jaques Chirac, Preşedintele Franţei) la toate *"noile maluri"* ale Mediteranei.

14. în frunte cu *"Pax Americana"* şi Europa, ale căror eforturi de a transforma Atlanticul de Nord într'o nouă *"Mare Nostrum"* au înregistrat în 02.12.95 un notabil progres prin semnarea la Madrid de către Preşedintele Clinton şi partenerii lui europeni a unui vast şi complex program de cooperare transatlantică în toate sectoarele de importanţă vitală pentru ambele părţi, adică cel al păcii şi securităţii, al comerţului şi economiei, al ştiinţei şi al culturii.

15) şi deci... mai *"românesţi"*! Bineînţeles, numai dacă noi vom reuşi să ne recuperăm (ceea ce am tot pierdut prin continua noastră *"provincializare"* balcanică, adică) dimensiunea universală a identităţii pe care ne-o mărturisim când (încă!) ne numim ROMANI - azi, numai noi în lume!

- cea geografică, datorită izolării noastre de lumea romană şi Europa occidentală,

- cea spirituală, datorită *"pravoslavnicizării"* (şi *"fanariotizării"*!) la care am fost expuşi neîntrerupt timp de opt secole, şi

- cea etnică, datorită cunoscutelor *"metamorfoze daco-traco-ilirice"* (de sorginte eleno-slavă!) *"aplicate"* nouă cu forţa, sau perfid *"sădite"* în sufletele unora dintre noi, de toţi cei cărora numele de ROMAN, în vecinătatea sau mijlocul lor, le-a creat continuu, şi încă le creează, precum în fosta Basarabie, insurmontabile probleme *"digestive"*...

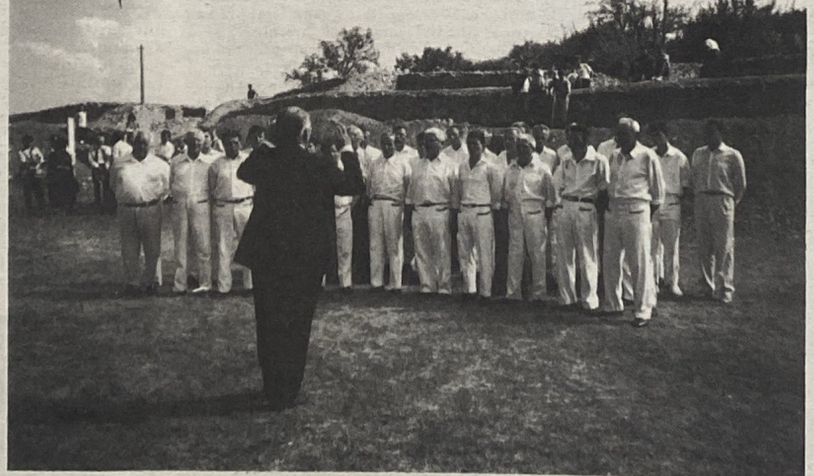

Renumitul cor al ţăranilor maramureşeni din satul Fintenşul Mare, "înălţând imne" de preamărire Împăratului TRAIAN şi Poporului Lui

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

LECŢII DE ZOOLOGIE ŞI O GHICITOARE

Una din legile naturii: cum să-ţi salvezi viaţa. Vom da două exemple:

Cameleonul, reptila care trăieşte în ţinuturile din Sud, pentru a deveni *"invizibil"* îşi schimbă culoarea pielei ca să fie asemenea cu mediul înconjurător, aşa că duşmanii trec pe lângă el fără să-l vadă.

Oposum, de mărimea unei pisici, îşi poartă puii în spinare şi-l întâlnim în America de Nord. Oposum e somnoros şi când vede pericolul, face pe mortul, ştiind că multe animale n'au pe lista de mâncare cadavre şi nici nu omoară ceea ce văd că este deja mort.

Aceste calităţi de a supravieţui le întâlnim şi la unii politicieni care, deşi nu's nici reptile şi nici mamifere marsupiale, se comportă în viaţa lor exact cum s'ar purta un oposum sau cameleon.

Şi acum ghicitoarea:

Cine-i agentul KGB-ist care şi-a schimbat culoarea în Decembrie 1989, devenind din comunist un revoluţionar contra comunismului, apoi un *"democrat original"*, ca azi să afirme că, în *"opoziţie"* va fi un adversar ce se va limita la critici constructive?

Pentru a putea ghici mai uşor cine-i KGB-istul de care vorbim, mai adăugăm că, odată cu înfrângerea celor trei trandafiri în alegerile din 17 Noembrie, acelaşi cameleon cu calităţi de oposum, după ce şi-a cărat tovii în spate timp de şapte ani şi i-a făcut părtaşi la averea Statului, azi şi-a asigurat viitorul obţinând un scaun cu imunitate, şi-şi scrie pe cărţile de vizită *"senator"*.

Dacă n'aţi ghicit nici acum de cine vorbim, mai adăugăm că oposumul cameleon continuă să zâmbească, e curtenitor, face planuri de cum să numere - la viitoarele alegeri din anul 2000 - voturile la computer şi cum să dozeze, prin telefon, mai multă otravă când face un sondaj al opiniei publice.

Probabil că v'aţi gândit că persoana de care vorbim ar putea fi Dl. Ion Iliescu, fostul preşedinte şi actual senator.

Vă răspundem clar: N'AŢI GHICIT!

Dl. Iliescu dezminte totul!

ŞI-A PARDONAT TOVARĂŞII

În ultimele zile când mai ţinea hăţurile de pe capra Palatului Cotroceni, Dl. Iliescu a graţiat şase amici, printre care Dumitru Popescu, şeful propagandei şi Lina Ciobanu, prima mână *"stângă"* a fostului premier Constantin Dăscălescu.

Cei graţiaţi aveau o condamnare de 11-14 ani dar erau liberi deoarece, ca o coincidenţă neintenţionată, toţi erau *"grav bolnavi"*, iar la infirmeria spitalului nu se găsea aspirină. Au mai fost graţiaţi şi 13 criminali de rând care nu erau în concediu de bolă.

Constantin Dăscălescu e singurul comunist rămas în închisoare, deoarece nu şi-a cerut iertare dela fostul subaltern Iliescu.

Tot din motive strategice Dl. preşedinte n'a uitat să ne lase moştenire o gardă de generali făcuţi instantaneu, asta ca o răsplată pentru patriotica tovărăşie. Noii epoleţi vor fi înghesuiţi în Ministerul de Interne.

•••

ANIMALELE LUI CEUŞESCU

Vorbim de muzeul deschis în Munţii Carpaţi dedicat animalelor împuşcate de prea marele vânător. Printre trofee, o capră de munte, împuşcată în 1984 şi care deţine şi azi recordul în mărime şi frumuseţe.

•••

SEMNE BUNE

Agenţia americană USAID va ajuta guvernul în elaborarea unor noi proiecte legislative - a declarat Tom Dine din partea USAID. FMI va trimite o echipă în vederea viitoarelor aranjamente financiare cu Banca Naţională şi noul guvern Victor Ciorbea.

•••

DECESUL CUVINTELOR "OTRĂVITE"

Fără regrete şi-au încetat apariţia ziarele subvenţionate de guvern: *"Actualitatea"* şi *"Vocea României"*. Dl. Rujan, ciomagul oficial al D-lui Iliescu, a scris o apologie pentru *"Vocea României"*, implorând iertare pentru *"talentaţii ziarişti"* ce consumau cerneală roşie.

•••

DIN MOŞTENIRILE LUI GROZA, CEUŞESCU ŞI ILIESCU

După decenii de *"Lumină dela Răsărit"*, *"Epoca de Aur"* şi *"Democraţie Originală"* am ajuns la:

O femeie care măturâ străzile are o lefă lunară de $35... În unele blocuri părăsite ori neterminate s'au mutat *"chiriaşi"* care nu şi-au plătit chiria... Apa a devenit un lux... Majoritatea trăieşte cu un salariu se sub $100 pe lună... Medicamentele s'au scumpit cu 50%... Cifra comunicată oficial de vârfurile Ministerului de Interne: *"Costul"* anual al corupţiei se ridică la peste $2 miliarde... Agenţiile europene de ajutor spun că o persoană din cinci trăieşte cu $2-3 pe zi... Viaţa Românului e mai scurtă cu şapte ani decât a celor care trăiesc în Vest... Ceauşescu ne-a lăsat în mizerie dar fără datorii, Iliescu ne-a lăsat în mizerie plus o datorie de $ 7 miliarde... Ca semn cum stăm cu economia, dolarul a ajuns la 5.000 lei... Avem şi o veste bună care întrece toate veştile rele: Am scăpat de comunişti !

•••

SUNTEM FUMĂTORI

În 1993 s'au consumat 1.500 de ţigarete de cap de locuitor.

•••

DUPĂ URAGANUL PDSR

Prunci morţi prin spitale, copii morţi prin orfelinate, iar bătrânii în luptă cu enterocolite, dizenterii, viroze grave, tuberculoză şi hepatită. Statisticile oficiale: în 1996 mortalitatea a fost cu peste 2% mai mare decât în 1995.

•••

SE REÎNTORC LA VECHILE CULCUŞURI

O serie de prefecţi, ca să nu fie înlocuiţi şi să rămână şomeri, şi-au dat demisia şi s'au întors le vechile posturi. Dl.Văcăroiu şi-a asigurat şi el tovarăşii, numindu-i în funcţii cu un redus profil politic.

•••

DEFICITE SUSPECTE

S'a cerut anchetarea fostului Ministru de Finanţe, Dl. Florin Georgescu, de felul cum şi-a fabricat bugetul pe lunile August-Noembrie, încercând să acopere un deficit de 10-11%. De asemenea s'a cerut experţilor Fondului Monetar Internaţional şi comisiilor respective ale noului Parlament să analizeze modul în care a fost cheltuit banul public.

•••

FALSIFICĂRI DE 50%

S'a dovedit că articolele de îmbrăcăminte ce se vând sub eticheta marilor case de confecţiuni din Apus sunt în realitate contrafaceri; ceea rămas original, e doar preţul.

•••

CAZINOURI CU NOROC ARANJAT!

Cazinourile protejează excrocheriile, dar ele nu pot fi închise deoarece nu există o comisie care să aibă acest drept.

Poliţia din Timişoara a observat pentru a treia oară nereguli la Casino LTT: lipsesc din casierie zeci de mii de dolari, aparatura tehnică nu-i verificată. Cilindrii de ruletă nu sunt sigilaţi, aşa că pot oferi câştig la cerere, lipsesc camerele video ce supraveghează jocul, iar casetele pentru numerar şi bacşiş nu există. Cazinourile sunt controlate de Ministerul de Finanţe.

•••

Noul volum al D-lui *"Evenimentul - Ion Cristoiu"*: *"Lumea văzută de un Român rupt în fund"* s'a bucurat de un mare succes. Peste o mie de exemplare s'au vândut în prima zi.

• • •

Bucureştiul, odată cu guvernul, îşi va înlocui şi copacii distruşi şi îmbătrâniţi. Ei vor fi înlocuiţi cu platani care's mai frumoşi şi mai rezistenţi.

• • •

Forurile judecătoreşti au stabilit că echipa din Consiliul de administraţie al TVR a funcţionat ilegal timp de 27 de luni.

• • •

Automobilul 1968 Renault 16TL, rodat 18.750 de km, al fostei Savante mondiale a fost vândut la licitaţie, pentru valoarea de rablă hodorogită nu cea istorică, cu $1.700.

• • •

În ultimii patru ani, Dl. Iliescu a promulgat 663 legi şi-a rezolvat cca. 124.000 cereri primite dela particulari.

• • •

Locuinţele din oraşul Braşov s'au scumpit cu 50%. Se prevede un val de turişti pentru viitorii ani.

• • •

Se pare că *"Dimineaţa"*, ziarul finanţat de fostul *"Cotrocean"* va fi transferat în serviciul PDSR.

• • •

Trei ziare, financiar independente şi cu'n tiraj ce trece de 100.000 zilnic: *"România liberă"*, *"Ziua"* şi *"Evenimentul zilei"*.

• • •

La Senat, Dl. Ion Iliescu stă cuminte în bancă şi ascultă de Dl. preşedinte Petre Roman.

• • •

Pentru educarea, dezinformarea şi momeala Românilor din străinătate, vechiul regim organizase şase departamente.

• • •

Alegerile preşedinţiale au costat 23 miliarde lei.

• • •

Avem 143 de senatori şi 343 de deputaţi.

• • •

"Începutul sfârşitului: alegerile paşnice din România marchează încheierea revoluţiei începute cu răsturnarea lui Ceauşescu" ("Financial Times").

• • •

Pe hârtie, salariul mediu este de 500.012 lei lunar, dar în mână omul primeşte 374.633 lei. Salariul actual reprezintă 75,3% din puterea de cumpărare a salariului din 1990.

• • •

Preşedintele Camerei Deputaţilor, Dl. Ion Diaconescu a redus numărul maşinilor şi al body-guarzilor care plimbau şi păzeau pe *"aleşii"* poporului.

• • •

S'au luat măsuri pentru o mai bună pază a Aeroportului Otopeni. Recent, un elicopter a fost spart şi jefuit.

• • •

În 1989, partidul comunist avea peste 3.800.000 de membri. Era o condiţie a practicării unor profesii sau ocupării unor funcţii.

• • •

În medie, bucureşteanul stă cinci ore şi jumătate în faţa micului ecran. Orele de vârf între 8-10 seara, cu o audienţă de 70%.

• • •

Cei doi *"Eroi revoluţionari iliescieni"* Bebe Ivanovici, Secretar de Stat pentru Problemele Revoluţionarilor şi Ioan Babos, Subsecretar de Stat la acelaşi departament, au fost înlocuiţi.

• • •

Conform unei înţelegeri: România - Banca Mondială, preţul energiei electrice va fi mărit cu 40%, iar socoteala se va face la preţul de 4.700 de dolari.

• • •

Programul guvernului a fost citit şi aprobat în Parlament. PDSR-iştii au votat contra, cu excepţia câtorva inşi, printre care noul senator Ion Iliescu.

• • •

Ştefan Iosif Drăgulescu, Ministrul Sănătăţii, a anunţat că va reduce personalul ministerului cu 20%.

• • •

Dumitru Popa, directorul general al TVR a fost înlocuit temporar cu regizorul Stere Guleş. Urmează ca Parlamentul să confirme numirea.

• • •

Autostrada Bucureşti-Piteşti va costa peste $100 milioane. Banii sunt investiţi de Banca Europeană pentru Reconstrucţie.

• • •

Din cei care au terminat liceul în 1993, s'au înscris la universitate 38,54%, iar în anul 1996 s'au înscris doar 36,5%.

• • •

938 este noul număr de telefon, prin care femeile bătute pot raporta şi cere ajutorul poliţiei.

• • •

PDSR şi-a redus Consiliul Naţional dela 950 la 100 membri. Biroul Executiv Central dela 171 la 15 şi Delegaţia permanentă dela 17 la 5. Vicepreşedinţi au rămas 4 din 15.

• • •

Compania Microsoft şi-a deschis o filială în România, prima investiţie fiind de $300.000. Produsele vor fi comercializate la un preţ mai redus în comparaţie cu preţurile din Statele Unite.

• • •

TEC THE EUROPEAN CONNECTION

LEGATURA DVS. PERMANENTA CU ROMANIA

TORONTO - BUCUREŞTI $769 CAD
BUCUREŞTI - TORONTO $699 US
BUDAPESTA - TORONTO $799 CAD
TORONTO - FRANKFURT $589 CAD
TORONTO - LONDON $415 CAD
TORONTO - NEW YORK $109 CAD
TORONTO - LOS ANGELES $399 CAD

EXCLUSIV PRIN TEC
Cele mai bune preţuri pentru călătorii către orice destinaţie şi servicii sunt GARANTATE

PACHETE ALCĂTUITE DE DVS.
25lb=$59.33
peste 25lb $3.15Kg.
• Livrare la domiciliu în Bucureşti şi marile oraşe

NUMAI ÎN 24 DE ORE , SPECIAL:
* O FLOARE PERSOANELOR IUBITE DIN ROMÂNIA
* ARANJAMENTE FLORALE ŞI TORTURI PENTRU DIFERITE OCAZII
* PACHETE TIP ALIMENTE DIN DEPOZITUL BUCUREŞTI
• CURIER SĂPTĂMÂNAL TORONTO - BUCUREŞTI (PUTEŢI TRIMITE SCRISORI, ACTE ETC...)
• TRANSFERURI DE BANI ÎN BUCUREŞTI ŞI ÎN ORICARE ORAŞ DIN PROVINCIE

VACANŢE ÎN CUBA, MEXICO, FLORIDA...

1808 Danforth Ave., TORONTO, Ont., M4C 1H8
TEL: (416) 463-6000 • FAX: (416) 463-7990
KITCHENER - TEL: (519) 743-2638; MONTRÉAL - (514) 769-6921
VANCOUVER - Tel: (604) 931-8600

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

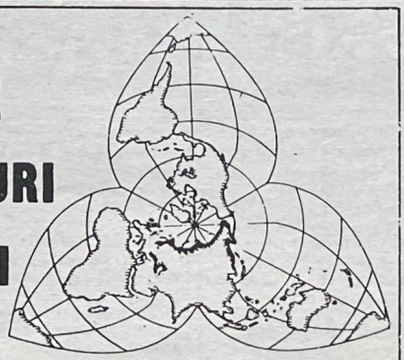

Rubrică întocmită de Dan PĂSTOREL

OPȚIUNI HOTĂRÎTOARE PENTRU NATO

Ședința Miniștrilor de Externe ai celor 16 Națiuni membre, care a avut loc la Bruxèlles pe data de 10-11 Decembrie, a trebuit să dezbată o serie de probleme vitale pentru viitorul organizației.

În primul rând, ea a avut de dezbătut problema extinderii mandatului forțelor NATO din Bosnia și a aprobat planul de menținere acolo pentru încă 18 luni a 31.000 de oameni în locul celor 60.000, care au făcut parte din aceste forțe la care au participat Statele Unite și alte 23 de state, printre care și Rusia. La nivelul Miniștrilor Apărării s'a discutat și problema urmăririi a 74 criminali de război. Până acum mandatul forțelor NATO este de a-i aresta pe aceștia numai dacă îi întâlnesc, iar NATO s'a menținut pe poziția că forțele sale sunt acolo pentru a menține pacea, nu de a avea rolul de poliție. În aceste condiții Statele Unite studiază posibilitatea de a se crea o forță paramilitară, care va lucra sub auspiciile și autoritatea Tribunalului dela Haga. Dar și sub această formă sunt de luat în considerație riposte militare și chiar luarea din nou de ostatici civili.

Problema extinderii NATO în spre Estul Europei a rămas în continuare o chestiune care nu a fost încă rezolvată și va trebui să aștepte. La ședință, în această privință a fost invitat și Ministrul de Externe al Rusiei, Evgheni Primakov. După cum se știe, Rusia a rămas în continuare ostilă admiterii în NATO a oricărei țări care a fost membră a Tratatului dela Varșovia. Miniștrii de Externe vestici au căutat să asigure pe Primakov că alianța nu are *"nici o intenție, plan sau rațiune"* ca să ducă arme nucleare pe teritoriul viitoarelor noi membre. Astfel, Secretarul de Stat Christopher și alți miniștri de externe NATO s'au oferit să negocieze un tratat special cu Rusia pentru întâlnirea la vârf a organizației, care va avea loc la Madrid pe 7 și 8 Iulie, propunere pe care Primakov a acceptat-o. Rușii s'au exprimat că ei preferă Organizația de Securitate și Cooperare în Europa mai degraba decât NATO, ca o organizație supremă de securitate. Secretarul General NATO, Javier Solana, va fi la Moscova principalul negociator al alianței, dar Occidentalii au arătat clar că indiferent dacă până atunci va avea loc sau nu o înțelegere cu Rusia, la Madrid alianța va decide care din țările Europei Centrale vor fi invitate primele ca să facă parte din NATO. Diplomații NATO spun că Republica Cehia, Polonia, Ungaria, România și Slovenia sunt candidatele cele mai des discutate. Nu trebue uitat însă că intrarea în alianță va depinde de mai mulți factori, inclusiv costul includerii noilor armate în alianță și deci contând situația economică a țării respective. În plus, fiecare nou membru va trebui să fie ratificat de legislatura tuturor celor 16 țări NATO. Președintele Clinton dorește ca în 1999, la aniversarea a 50 de ani dela înființarea NATO, să fie admise în organizație primele noi membre. De notat că, cooperarea cu Rusia în Bosnia, care este asociată împreună cu alte 23 țări în proiecte de colaborare militară, nu a fost afectată de disputele în privința extinderii.

O a treia problemă discutată, care a creat tensiune în sânul organizației, a fost cererea Franței și refuzul Statelor Unite de a lua în discuție ca un militar din Europa să obțină comanda Forțelor NATO din Sudul Europei, ce au comandamentul la Neapole. Acest comandament conduce operațiunea forțelor din Bosnia și decide acțiunile Flotei a Șasea, cea mai mare flotă navală din Mediterană. Chestiunea va fi luată în discuție la Madrid între Președinții Clinton și Chirac. Președintele francez a spus că atâta vreme cât Franța nu este satisfăcută de dominația strategică americană, ea nu va face parte din structura militară NATO din care a ieșit cu treizeci de ani înainte, ca protest împotriva acestei dominații. Răceala dintre Francezi și Statele Unite a fost subliniată și de faptul că toți Miniștrii de Externe au făcut călduroase remarci de rămas bun Secretarului de Stat Warren Christopher, cu excepția ministrului francez Hervé de Charette.

Un scurt istoric al NATO (Organizația Tratatului Atlanticului de Nord) va face mai ușor de înțeles activitatea acestei organizații.

După isprava Occidentalilor de a se lăsa înșelați de Ruși în 1945 la Yalta (4-11 Februarie) și apoi la Potsdam (17 Iulie - 2 August), ei s'au trezit la realitate de-abia în 1948, când lovitura comunistă din Cehoslovacia a dus la absorbirea în Imperiul Sovietic a jumătate din Europa. Astfel, la 14 Martie în același an, Franța, Anglia, Olanda, Belgia și Luxemburg au încheiat Tratatul dela Bruxèlles, un tratat de alianță defensivă. În curând s'a văzut că fără aportul Statelor Unite nu se poate crea o suficientă pondere, pentru a ține în șah forța militară sovietică. Astfel, pe data de 4 Aprilie 1949, a fost semnat la Washington acordul de înființare a NATO de către 12 țări: Belgia, Canada, Danemarca, Franța, Islanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Norvegia, Olanda, Portugalia și Statele Unite. Grecia și Turcia au intrat în organizație în 1952, Germania de Vest în 1955 și Spania în 1982, astfel că astăzi NATO are 16 membre. De Gaulle a retras Franța din comanda militară integrată a organizației, aceasta rămânând să activeze numai în sectoarele civile. Autoritatea supremă militară NATO este *Comitetul Militar*, compus din reprezentanții membrelor, cu excepția Franței și Islandei. Cartierul General al acestuia este la Bruxèlles. Comitetul are din 1994 două (în loc de trei) comandamente regionale: Comandamentul European și Comandamentul Atlantic. *Comandamentul European* la rândul său cuprinde (a): Forțele Aliate din Nord-Vestul Europei cu Cartierul General la High Wycombe (M. Britanie) și în aria sa intră M. Britanie și Norvegia.; (b): Forțele Aliate din Europa Centrală cu CG în Brunssum (Olanda) cu arie de acțiune până în Sudul Germaniei; (c): Forțele Aliate din Sudul Europei cu CG la Neapole (Italia) și are în aria sa 4 milioane km² în care sunt cuprinse Italia, Grecia, Turcia și M. Mediterană, dela Gibraltar până la coasta Siriei, M. de Marmara și M. Neagră. Comandamentul Atlantic are CG la Norfolk, Virginia (SUA). Aria sa se extinde dela Polul Nord la Tropicul Cancerului și dela coastele Americii de Nord până la cele ale Europei și Africii, incluzând Portugalia, dar nu și Canalul și Insulele Britanice.

După încetarea războiului rece, numărul trupelor NATO a fost redus dela 300.000 de oameni la 150.000.

Unul din cele mai importante articole ale Tratatului Nord Atlantic care va da bătaie de cap Americanilor este Articolul 5: *"Părțile sunt de acord că orice atac împotriva uneia sau mai multora din ele, în Europa sau America de Nord, va fi considerat un atac împotriva tuturor"*. Acest lucru însemna intervenție armată dacă avea loc un astfel de atac într'o zonă geografică, care se întindea numai până în mijlocul Europei. Extinderea NATO presupune implicarea Americanilor într'un conflict departe de propriile lor interese, ceea ce va pune probabil în discuție existența acestui articol.

În ceea ce privește misiunea NATO în Bosnia, se poate constata că aceasta s'a conturat după multe oscilații, șovăieli și discuții furtunoase în anii 1993 și 1994 când au existat mari divergențe de păreri între Statele Unite și Aliații europeni, în privința felului cum să se utilizeze forța împotriva trupelor sârbești. Atacurile aeriene au avut aspectul unor exerciții militare făcute de începători, și de-abia hotărirea de a trimite trupe a putut rezolva oarecum situația care a dus la stingerea conflictelor armate, cel putin temporar.

SE PREVEDE O POLITICĂ AMERICANĂ EXTERNĂ MAI FERMĂ

Madeleine Albright

Noile nume, care au apărut în componența guvernului american, par să indice că Președintele Clinton s'a decis pentru o politică externă mai fermă, după oscilațiile și șovăirile care au caracterizat perioada primului său mandat.

Astfel, noul Secretar de Stat este Madeleine Albright (59 ani), care din 1993 a ocupat funcția de ambasador la Națiunile Unite.

De mic copil, noul Ministru de Externe a luat contact cu regimurile dictatoriale, ceea ce a lăsat o amprentă în felul de a judeca astfel de regimuri. Ea este fiica unui diplomat ceh, care în 1938 s'a refugiat la Londra în urma ocupării de către a Hitler a Cehiei, iar după război, în urma loviturii comuniste din 1948 Josef Korbel a cerut azil politic în Statele Unite, unde va ajunge Decanul Școlii de Afaceri Internaționale al Universității din Denver. Madeleine a absolvit Colegiul Wellesley din Boston, apoi a luat un doctorat la Universitatea Columbia în problemele Rusiei și a predat despre relațiile internaționale la Universitatea Georgetown din Washington. În 1959 s'a căsătorit cu Joseph Albright, de care a divorțat în 1982. Ea a lucrat în Casa Albă pentru Zbigniew Brzezinski, când acesta era Consilierul lui Carter pentru Securitatea Națională și l-a întâlnit pe Bill Clinton în 1988, când guvernatorul din Arkansas și ea îl pregăteau pe candidatul democrat Michael Dukakis, în vederea dezbaterilor cu candidatul republican George Bush. În momentul când Președintele Clinton și-a alcătuit guvernul, Madeleine Albright a fost numită Ambasadorul Statelor Unite la Națiunile Unite. Ea vorbește cinci limbi, printre care și poloneza.

Noul Secretar de Stat este cunoscut ca fiind o luptătoare fermă care a dat dureri de cap comandanților militari americani, atunci când în 1993 ea a cerut lovituri decisive împotriva Sârbilor în Bosnia: *"Ia ce bun să ai o forță militară superbă despre care vorbiți mereu, dacă nu o putem folosi?"* Cu aceeași franchețe ea s'a adresat odată într'o discuție cu oficialii Departamentului de Stat: *"Dacă aș fi eu Secretarul, aceasta ar fi politica noastră"*. Istoria vieții ei, ca exilată odată de Hitler și apoi de Stalin *"poartă mărturia că Statele Unite este națiunea cea mai indispensabilă din lume"*, spune ea. Se crede că Madeleine Albright va presa puternic pentru acțiuni NATO mai energice în vederea libertății de mișcare și reintoarcerea refugiaților din Bosnia. Rămâne de văzut cum se va descurca ea în problemele relațiilor cu China și Coreea de Nord, ca și cu problemele din ce în ce mai acute ale relațiilor Israelo-Palestiniene și ale Israelului cu vecinii săi, după de Benjamin Netanyahu a stopat procesul de pace din regiune.

Noul Secretar al Apărării este senatorul republican William Cohen (56 ani), care după ce a activat în Camera Reprezentanților timp de șase ani, a intrat în Senat în 1978. Este considerat un distins intelectual care a studiat Latina, Ebraica veche și Spaniola. El este membru al Comitetului Senatorial pentru Serviciile Armate și a fost întotdeauna avocatul unei forțe militare puternice.

Atât Albright cât și Cohen sunt considerați mai apți decât predecesorii lor, Warren Christopher și William Perry, ca să mobilizeze publicul în operațiuni riscante peste hotare, ca și în aparițiile lor în fața camerelor de televiziune.

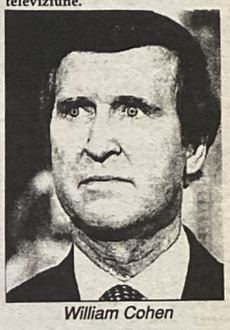

William Cohen

ONU ARE UN NOU SECRETAR GENERAL

Începând cu 1 Ianuarie 1997, ONU are un nou Secretar General în persoana Ganezului Kofi Annan.

Lupta dintre Statele Unite și Franța, care a durat câteva săptămâni în privința acestei alegeri, s'a terminat pe data de 13 Decembrie, când Consiliul de Securitate a votat cu 15-0 rezoluția de alegere a lui Kofi Annan, care îl va înlocui pe Boutros-Ghali în funcția de Secretar General al forului suprem. Votarea finală a avut loc după ce contracandidatul principal susținut de Franța, Ammara Essy, Ministrul de Externe al Coastei de Fildeș, și-a retras candidatura. După cum se știe, pe data de 17 Noembrie, în urma veto-ului depus de Statele Unite, Consiliul de Securitate nu a putut prelungi pe încă cinci ani mandatul lui Boutros-Ghali, deși toți ceilalți 14 reprezentanți ai Consiliului au votat pentru. În repetatele ședințe și consultări și votări de sondaj, în fruntea candidaților pentru ocuparea funcției de Secretar General rămâneseră Kofi Annan și Ammara Essy. Franța și-a arătat intenția de a respinge alegerea lui Annan, iar Statele Unite și M. Britanie de a nu accepta pe nimeni altcineva. Dezbaterile și durata lor de săptămâni au făcut pe reprezentantul Italiei în Consiliul de Securitate, Paolo Fuci, care este și președintele acestuia, să compare acest proces laborios cu conclavurile din alegerile papale, numai că sala de ședințe a Consiliului nu are nimic din Capela Sixtina. *"Când privești plafonul nu vezi frescele lui Michelangelo care să te inspire"*. Opoziția Franței împotriva lui Annan a fost considerată în primul rând ca împotrivirea pentru un candidat susținut de Statele Unite unde a fost educat și ca o ripostă pentru singura opoziție din 17 Noembrie la prelungirea mandatului lui Boutros-Ghali. Susținerea Franței pentru candidatura lui Essy se datora și faptului că acesta la rândul său a fost educat în Franța, care are în continuare relații foarte bune cu fosta sa colonie Coasta de Fildeș.

Noul Secretar Kofi Annan (58 ani) are o activitate la ONU încă din 1962 când a servit în Organizația Mondială a Sănătății, în Comisia Economică pentru Africa, apoi ca Înalt Comisar pentru Refugiați. În Martie 1993 a fost numit Subsecretar General pentru Operațiunile de păstrare a Păcii. În 1995 a fost trimis în Bosnia, Congresul american fiind foarte mulțumit cum a dirijat tranziția dela o misiune de păstrare a păcii a Națiunilor Unite, la misiunea NATO de impunere a păcii prin forță. De notat că în 1990, după invazia Kuweitului de către Irak, Annan a fost trimis la Bagdad ca să negocieze eliberarea ostaticilor și trecerea pașnică a peste 500.000 de lucrători asiatici din zona beligerantă. Kofi Annan face parte dintr'o familie proeminentă ganeză, a fost educat în USA, unde a absolvit Institutul de Tehnologie din Massachusetts, primind un doctorat în Management. De asemenea, a urmat cursurile Institutului de Înalte Studii Internaționale din Geneva, vorbind și limba franceză, ceea ce se pare că a mai modificat opoziția Franței.

Kofi Annan

După votul final al Consiliului de Securitate, deși Americanii au luptat pentru înlăturarea lui Boutros-Ghali, ambasadorul Washingtonului la ONU, Madeleine Albright a lăudat munca depusă de Secretarul General: *"el este un renumit om de stat și și-a făcut intrarea în istorie."* Consiliul de Securitate a trecut apoi o rezoluție prin care a lăudat și a mulțumit lui Boutros-Ghali pentru activitatea depusă. Acesta, la rândul său, a felicitat călduros pe succesorul său și și-a exprimat deplina satisfacție că Africa a putut menține pe încă cinci ani funcția de Secretar General.

Aprobarea de către Adunarea Generală a numirii noului Secretar General, a fost o simplă formalitate. În cuvântul său de adio, Boutros-Ghali a arătat ca organizația este lipsită de mijloacele de a-și duce la îndeplinire sarcinile, făcând aluzie voalată la cei care nu și-au plătit restanțele (USA are 1,4 miliarde de dolari) fără a da nume. El a arătat cu amărăciune, cum s'a dus de mai multe ori la Consiliul de Securitate pentru a cere riposte mai energice în Bosnia, dar a fost dejucat de rezoluțiile minimale dictate de Washington, Paris și Londra, care apoi l-au blamat că nu a reușit să mențină pacea și să salveze vieți omenești. Astfel el a reamintit că a cerut 35.000 de soldați pentru apărarea Srebeniței, dar nu a primit decât 8.000. În privința lipsei de introducere a reformelor (de care a fost criticat de Americani), fostul Secretar General a declarat că acestea nu vor putea fi realizate, decât atunci când membrii vor fi capabili să ajungă la un acord cu ceea ce doresc să facă. În privința rolului Secretarului General, acesta trebue să aibă deplină independență. *"Titularul acestui post nu trebue să pară că acționează din frică sau din nevoia de a obține favoruri dela un stat sau un grup de state. Dacă așa ceva se va întâmpla, toate perspectivele Națiunilor Unite vor fi pierdute"*, a încheiat el, făcând din nou aluzii voalate la Statele Unite. Adunarea l-a ovaționat în picioare.

Noul Secretar General va avea de rezolvat în primul rând greaua sarcină de a obține achitarea datoriilor restante din care partea leului o au Statele Unite, ca și reformarea organizației de care s'a vorbit atâta, dar care practic este greu de realizat atâta timp cât între membri există divergențe de opinii. Astfel o reformă importantă a fost considerată mărirea în Consiliul de Securitate, dela cinci la șapte, a statelor cu drept de veto, prin includerea Japoniei și Germaniei, mari puteri economice, care de altfel fac parte din grupul celor șapte (G 7). Până acum această propunere a fost criticată de țările din lumea a treia, care au pretenția de a avea și ele un reprezentant cu drept de veto.

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

TUR DE ORIZONT

-XI-

POLITICA EXTERNĂ

——Vasile VRÂNCEANU——

Prima jumătate a secolului douăzeci a fost pentru Neamul Românesc o epocă de împliniri şi dezastre. Implicată în campania din 1913 din Balcani, România a incorporat Cadrilaterul cu judeţele Durostor şi Caliacra, întregind Dobrogea în vechile hotare din Secolul XIV, din vremea lui Mircea cel Bătrân, dar şi un nou duşman la Sud: Bulgaria.

La sfârşitul Primului Război Mondial în care a participat din 1916 până în 1918, România s'a întregit în hotarele ei etnice. Pentru această întregire, Neamul Românesc a jertfit 800 mii morţi şi răniţi.

A urmat o scurtă perioadă de bucurie generală, încredere în viitor, belşug, nu numai de bucate ci şi de abuzuri, fraude, îmbogăţiri peste noapte, nu prin merit sau muncă. Uitate au fost eroismele, trădările, vânzările, nedreptăţile sociale. Doar noi, copiii, mai evocam la serbările şcolare eroismul soldaţilor care s'au bătut chiar şi în cămăşi şi izmene (un atac inamic i-a susprins când se scăldau în Siret, n'au mai avut timp să-şi tragă pantalonii şi au contra atacat doar sumar îmbrăcaţi).

Guvernele, partidele politice, aceste *"societăţi anonime de exploatare a votului universal"* erau ocupate cu acapararea, cu târguirea avuţiilor naţionale, cu organizarea şi acoperirea abuzurilor, fraudelor şi crimelor politice. Interesele partizanilor politici primau în paguba intereselor publice ale Statului.

- În 12 ani - între 1920 şi 1932 - suma fraudelor, a panamalelor a totalizat 50 miliarde lei, când salariul unui învăţător era sub 2.000 lei lunar şi o pâine de 1 Kg. costa 5 lei.

Când invalizii au cerut îmbunătăţirea situaţiei lor, a văduvelor şi a orfanilor din războiul din care profitorii, afaceriştii şi politicienii zilei şi-au crescut incredibil averile, guvernul a trimis tulumbele pompierilor să împrăştie manifestanţii ciungi şi în cârje.

Când muncitorii dela atelierele Griviţa au cerut prin grevă salarii din care să-şi poată hrăni decent copiii, guvernul a trimis jandarmii şi armata. Se uitase 1907 când ţăranii, în disperare faţă de exploatarea nemiloasă, rapace a arendaşilor şi moşierilor, când împinşi de foame, sărăcie şi nedreptatea orânduirii s'au răsculat. Nici situaţia ţăranilor din anii 1929-33 nu era mai bună decât a muncitorilor din fabrici şi ateliere, împovăraţi şi ei de munca grea, de plata nedreaptă a produselor agricole, de datorii şi dobânzi expoliatoare.

Economia ţării era sub dominaţia străină. Aservite marei finanţe internaţionale, care direct sau indirect dicta politica internă şi externă a României, guvernele ţării erau şi neputincioase şi complice pentrucă erau interesate pentru avantajele partizanilor politici, nu pentru interesele majore ale ţării, ale poporului.

În învăţământul superior - în universităţi - minorităţile etnice dominau numeric, nu prin merit şi valoare, ci prin faptul că Românii, săraci sau săraciţi nu-şi puteau întreţine copiii la şcoli înalte, în universităţi.

În 1922, studenţimea română s'a ridicat împotriva acestei stări de fapt şi a cerut legi care să oprească pericolul cu atât mai grav, cu cât prin elementele străine, minoritari băştinaşi sau proaspăt încetăţeniţi se propagau ideologii străine de firea, de concepţia morală a Românilor.

Democraţia, sufragiul universal, erau o farsă, o batjocură. Alegerile erau dominate, terorizate de agenţii electorali, bătăuşii, mardeiaşii partidului la putere. Erau curente abuzurile şi fraudele electorale, regizate şi operate prin organele de stat la ordinul partidului aflat la guvern. Celebră a fost, celebră rămâne, inversarea numărului de voturi la alegerile din 1946, fraudă care este actul formal de naştere al guvernului marei imposturi comuniste.

În istoria politică românească a secolului 20, numai două guverne au pierdut alegerile: guvernul liberal al lui Guţă Tătărăscu în 1937 şi regimul lui Iliescu în Noembrie 1996. În rest a câştigat cine număra voturile (doctrina Vîşinsky).

După moartea regelui Ferdinand în 1927, urmează la tron Mihai, fiul lui Carol care şi-a părăsit soţia, copilul, ţara, a renunţat la tron în 1925 şi trăia la Paris cu amanta sa Elena Lupescu, iar el îşi luase numele de Carol Caraiman.

Regele Mihai fiind minor, a fost instituită o regenţă, care n'a putut redresa situaţia grea în care se găsea ţara.

Un complot al partizanilor lu Carol - carliştii - a reuşit să-l aducă pe acesta în ţară şi la 8 Iunie 1930, Carol este proclamt Rege, în locul lui Mihai care devenea - după titlul ales de Nicolae Iorga - Marele Voevod de Alba Iulia.

Restauraţia dela 8 Iunie 1930 s'a făcut sub guvern naţional-ţărănesc, prezidat de Iuliu Maniu. Omul de caracter, marele om de stat, stimat chiar şi de adversari, n'a avut intuiţia marelui pericol pe care îl patronase. Restauraţia n'a fost un act politic folositor ţării.

Imoral, noul rege a călcat înţelegerea care a condiţionat acceptarea şi proclamarea lui ca rege şi a trecut treptat la destrămarea forţelor politice. Dorea să fie nu *"rege constituţional"* ci dictator.

Lacom de avere, de îmbogăţire prin orice mijloace, palatul regal devenise un club, un tripou la care marii industriaşi pierdeau regulat (intenţionat) la pocher, mari sume de bani, sau depuneau serviete cu acţiuni şi redevenţe. Când proprietarii administrativi ai minelor de aur din Munţii Apuseni i-a făcut ca dar la o aniversare, harta României în relief, în aur, regele a întrebat: *"Cât cântăreşte?"* Îl interesa doar *"aurul"* nu *"ţara"*.

A administrat personal fondurile de înzestrare ale armatei. În Consiliul de Coroană - care trebuia să hotărască răspunsul la ultimatumul rusesc pentru cedarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord - când Şeful de Stat Major al Armatei a informat că nu avem muniţie decât pentru 3 luni de război, că nu avem avioane, prof. N. Iorga - care nu-şi prea ţinea gura - l-a întrebat *"Unde este fondul Aviaţiei, Majestate?"* Majestatea Sa n'a răspuns. Pentru informarea cititorilor mai tineri precizăm: pentru achiziţionarea de avioane pentru armată s'a instituit un timbru fiscal *"timbrul aviaţiei"* care se adăuga pe toate actele de stat, pe scrisori, cereri şi mai mult, chiar pe fiecare pâine. Banii se depuneau pe un fond special care ajunsese la sume imense, centralizat la Banca Naţională în Contul Aviaţiei, *"Contul A"*. La Banca Naţională a venit la un moment dat un ordin. *"Fondul Contului A se transferă în Contul C"*. Contul C nu era altul decât contul personal al lui Carol al II-lea.

Politica externă a României era subordonată politicii externe franco-engleze.

În Vest, Ungaria agita revendicarea Transilvaniei, în Est se consolida o puternică, agresivă putere rusească: URSS. România era în mare pericol, dar guvernele noastre cu regele în frunte au jucat cartea franco-engleză şi au pierdut în 1940, după care am fost implicaţi într'un război nedorit, nenecesar, dar obligat.

În atmosfera de mocirlă, de degradare morală şi politică, de iminente pericole ale agresiunii externe, pentru redresarea, salvarea statului, a neamului românesc, s'a ridicat un Om: Corneliu Zelea Codreanu. La 24 Iunie 1927, împreună cu Ion Moţa, Ilie Gârneaţă, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici şi Tudose Popescu, înfiinţează *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* care avea ca scop: o şcoală de înălţare patriotică a tineretului, formarea de caractere bazată pe: credinţă, corectitudine, onoare, devotament, iubire şi jertfă pe altarul Neamului, al Patriei. Întâi omul şi apoi programul, partidul politic.

Măreţia acestei acţiuni a atras adeziunea elitei poporului român: vârfuri intelectuale de înaltă clasă, tineri şi bătrâni, deopotrivă, precum şi muncitori şi ţărani. Dela 6 membri în 1927 la peste 500.000 în 1937.

Legiunea Arhanghelul Mihail era un pericol de moarte pentru *"jefuitorii şi beneficiarii"* la toate nivelele, interni şi din afara ţării.

Legiunea şi expresia ei politică *"Garda de Fier"* sau partidul *"Totul pentru Ţară"*, legionarii de toate gradele, de pe tot cuprinsul ţării au fost obiectul unor persecuţii, abuzuri, şi ilegalităţi. Impotriva ei s'au dat trei decrete de dizolvare urmate de arestări şi bătăi. Presa aservită trâmbiţa pe toate tonurile acuzaţii neîntemeiate şi calomnii împotriva ei. S'au încercat şi asasinate. Unele nereuşite, altele ucigând în plin. S'au intentat procese de încălcare a legilor, dar Justiţia Română, independentă pe vremea aceea, a pronunţat de fiecare dată sentinţe de achitare.

Oculta internaţională dela Paris şi Londra cerea insistent distrugerea Legiunii şi capul lui Corneliu Z. Codreanu. Până la urmă, călcând în picioare toate legile, le-au avut. Din ordin regal s'a instituit starea de asediu, partidele au fost desfiinţate iar tribunalele militare abandonând independenţa justiţiei, au început să dea sentinţe ordonate, fixate dinainte de alte foruri decât acelea ale justiţiei. Aşa a fost judecat şi condamnat Corneliu Z. Codreanu, întâi la şase luni şi apoi la 10 ani închisoare, dar cei care ordonau Românieі nu erau mulţumiţi cu starea lui de detenţie şi la 30 Noembrie 1938, este scos noaptea din închisoare împreună cu alţi 13 legionari, legaţi cu mâinile la spate de băncile pe care stăteau şi sugrumaţi cu sânge rece din ordinul guvernului care se afla sub preşedinţia Patriarhului României Miron Cristea, Primul Ministru de atunci.

Genocidul nu s'a oprit aici, ci a continuat cu secerări de mitralieră, fără procese şi sentinţe juridice, tot din ordin regal, la 22 Septembrie 1939, când au fost lichidaţi şi ceilalţi conducători ai Legiunii, 258 fruntaşi asasinaţi într'o singură noapte, plus alte sute prin toate judeţele ţării. Carol al II-lea este singurul rege care în secolul 20 a ordonat asasinate politice în masă.

Legiunea însă n'a murit. Nici atunci după 57 ani de arestări, temniţe, lagăre şi asasinate, nici după o campanie de denigrări şi calomnii care continuă încă. Spiritul ei trăieşte în tineretul care s'a ridicat împotriva tiraniei comuniste, trăieşte în sufletul celor şapte milioane care în Noembrie 1996 au alungat comunismul dela cârma ţării, renaşte în tineretul României care crede în Dumnezeu, Patrie, Neam şi Onoare, pentrucă doctrina legionară s'a născut şi este adânc ancorată în virtutea Neamului Românesc, din care cresc noi, tinere vlăstare. Că aceasta nu place, că înspăimântă pe de-alde R. Kaplan, Zigu Ornea, Andrei Codrescu (a nu se confunda cu Răzvan Codrescu dela *Puncte Cardinale*, Sibiu) şi alţii de aceeaşi teapă, nu e interesant, ci numai semnificativ.

Dincolo şi peste aceste adversităţi, generaţia tânără, care se ridică, care se formează la lumina adevărului *"va făuri ţara pe care n'am putut s'o clădim noi, generaţia acum, octo şi nouagenarilor"*. Să le ajute Dumnezeu. Este rugăciunea noastră!

EFEMERIDE

SCHIMBAREA ŞTAFETEI

Noul guvern al României după alegerile din Noembrie 1996 şi-a început activitatea şi - teoretic - sub acest guvern trebue să intre ţara în mileniul trei, dacă în următorii trei ani nu va interveni nici o remaniere guvernamentală şi nu vor avea loc alegeri anticipate.

Să sperăm că politicienii din România au căpătat suficientă maturitate în urma unui trecut de aproape 60 de ani de sfinicii şi dictaturi de toate tipurile şi vor scuti ţara de noi convulsiuni sociale.

Structura cabinetului prezentat de Primul Ministru Victor Ciorbea aduce o noutate în peisajul politic românesc atât prin evantaiul deschis al coloraturii politice a cabinetului, cât şi a vârstei medii, situată la 48 de ani. Între cel mai vârstnic membru al guvernului, Ministrul Gavril Dejeu, PNŢCD, Ministru de Interne, care împlineşte 65 de ani în 1997 şi cel mai tânăr, Birtalan Ákos, UDMR, Ministrul Turismului, care împlineşte 35 de ani în 1997, este o diferenţă de 30 de ani şi oricâtă bunăvoinţă ar fi de amândouă părţile, concepţiile de viaţă dintre cele două generaţii îşi spun cuvântul, dar o conducere cumpătată le poate echilibra.

Viaţa îşi urmează cursul şi schimbările sunt inerente în favoarea celor ce vin din urmă. La ultima sa alegere din 1956 ca preşedinte al Statelor Unite, generalul Dwight Eisenhower, născut în 1890, a spus că viitorul preşedinte al Americii trebue să fie născut în secolul 20, pentru a putea înţelege şi conduce noua societate.

Este cazul şi cu noul cabinet din România. Cu excepţia a trei miniştri, din trei formaţiuni diferite: Gavril Dejeu, PNŢCD - interne, născut în 1932, Victor Babiuc, PD- Apărarea Naţională, născut în 1938 şi Tokay Gyorgy, UDMR - Ministrul Naţionalităţilor, născut în 1939, toţi ceilalţi miniştri din cabinet sunt născuţi după întrarea României în cel de-al Doilea Război Mondial; şase sunt născuţi în timpul războiului, iar ceilalţi după capitularea din 1944.

Privită din acest punct de vedere, actuala echipă guvernamentală este în majoritatea ei născută şi crescută sub guvernările comuniste, care au deturnat întreaga educaţie a copiilor şi tineretului dela ideile creştine şi naţionale la anti-umana îndoctrinare ateistă şi a urii de clasă.

Generaţia celor care au ajuns astăzi la conducerea României a fost crescută în spirit internaţionalist şi al luptei proletariatului pentru revoluţia comunistă mondială. A urii totale împotriva statelor civilizate din Lumea Liberă, a subordonării faţă de Uniunea Sovietică şi a înfrăţirii cu comuniştii din Coreea de Nord şi Vietnam, cu khmerii roşii din Cambodgia, cu teroriştii lui Che Quevara şi Castro, cu guerilele finanţate de Ruşi şi Chinezi din America Latină, Africa şi Asia până departe în Filipine.

Istoria şi cultura României sigilată, era înlocuită cu o răvăşire totală care făcea o punte de milenii, pentru a lega pe Buerebista de Nicolae Ceauşescu şi pe Zamolxis de Karl Marx. Luminosul secol al 19-lea al Românilor era falsificat până la anulare, iar reîntregirea României era socotită un rapt imperialist. Armata Română care a eliberat Basarabia şi Bucovina era considerată agresoare împotriva *"paşnicilor sovietici"*, trecerea Nistrului o crimă, însă trecerea Tisei şi pătrunderea în Ungaria şi Cehoslovacia, acte de eliberare.

Ce a rămas din întreaga nocivitate cu care a fost otrăvit sufletul curat al copiilor născuţi în epoca nefastă a comunismului?

Ce resorturi nebănuite au fost declanşate în conştiinţa acelor tineri care s'au ridicat în 1989 şi după şapte ani de deziluzii au avut din nou tăria să voteze hotărîţi în 1996?

I-am avut pe bunici, ne scria un tânăr. (Părinţilor le era frică să nu-şi piardă slujba).

Echipa Primului Ministru Ciorbea este confruntată cu marele act al lepădării, Lepădarea de comunism aşa cum naşul, la botez, se leapădă de satana, pentru a îmbrăca în creştinism pe cel nou născut pe care îl botează.

Lepădarea de comunism a celor născuţi şi crescuţi sub acel regim, poartă în ea tăria şi noblaţea celor care sub forma luptei şi a suferinţei au ţinut aprinsă făclia românismului creştin în închisori şi în luptele din munţi.

Lepădarea de comunism trebue să fie făcută sincer şi din toată convingerea că nu există drum de întoarcere.

Vor reuşi noii purtători de ştafetă să aducă la lumină idealurile şi speranţele unui neam şi ale unei ţări chinuite, să-i aline durerile şi să o întărească în credinţă?

Le dorim succes în tot ce întreprind spre mai bine şi să nu se teamă de greutăţi.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

COMENTARII PENTRU CEASUL DE ACUM

Ion BOIERU

În faţa schimbărilor radicale care au avut loc în România, odată cu alegerile din Noembrie 1996, ideile şi gândurile tuturor sunt oarecum răvăşite şi încărcate de valenţe noi. De aceea, ar fi bine să ne oprim o leacă din fuga noastră după noutăţi, de orice fel ar fi ele, şi să stăm la cumpănă, să facem o revizuire a elementelor cunoscute şi o analiză a factorilor de care dispunem la ora actuală. Adică, să începem să punem ordine în tot ce apare în conştiinţa noastră referitor la noua situaţie creată în viaţa poporului român. Pentru aceasta, instrumentul cel mai eficace şi cu care putem opera, este luciditatea. O deschidere, fără prejudecăţi, a minţii noastre, a facultăţii noastre de a judeca. Fără grabă şi fără învolburare, cu o cumpănire cât mai dreaptă a lucrurilor şi faptelor. Căci este nevoie să ţinem seama de realităţile în care trăim. Nici totul nu se poate întâmpla în viaţa societăţii naţionale de acum înainte, într'un timp scurt, şi nici nu se poate tărăgăna aplicarea unui program minim de realizări esenţiale urgente şi determinante pentru viitor.

Este nevoie de stabilirea unei ierarhii de valori şi priorităţi. Să nu se îngrămădească toate intenţiile, deodată, pentru schimbarea formelor de viaţă căci nu este posibil, sub nici o formă. Pe plan juridic, să se anuleze toate legile vătămătoare vieţii naţionale, care au fost făcute de nomenclatura comunistă, cu intenţia clară de a ruina patrimoniul material şi moral al societăţii naţionale. În locul lor să se instaureze un fel de principii legislative şi legale, cu care să se opereze în faza de tranziţie, eventual decrete prezidenţiale sau ministeriale, dar cele ministeriale numai cu aprobarea întregului guvern, nu lăsate la discreţia unui singur minister.

Toate vârfurile instituţionale revizuite, moral, profesional şi pe temeiurile aderenţei naţionale, la noua ideologie, care n'are nici un nume, dar este uşor de recunoscut, atât teoretic, dacă este formulată, cât şi practic, dacă este implementată de oameni care nu au nimic de-a face cu idealurile societăţii româneşti. O ideologie naţională şi pentru viitorul naţional.

Trei idei fundamentale sunt cheagul unei astfel de ideologii: etnic, aderenţa la tezaurul naţional de gândire şi creaţie; moral, principiile spirituale, care au format structura acestui neam ca etnicitate istorică, ca unitate spirituală; deschiderea spre idealurile specific româneşti, aşa cum sunt bine definite acestea în istoria poporului român, adică o axiologie ontologică a ţării. Numai o astfel de ideologie poate constitui baza unei noi orientări în viaţa ţării, care ideologie nu are nimic în comun cu aberaţiile marxiste de până acum. Marxismul a falimentat total, nu numai în România, dar pretutindeni unde a fost aplicat până acum, în special sub umbrela sovietismului moscovit.

Poporul român a dorit o mutaţie politică în viaţa ţării, în Noembrie 1996, şi s'a săturat de toate formele de marxism pe care le-a experimentat partidul comunist din România, căci rezultatele au fost negative, neavând nici o conecţie cu spiritualitatea românească, cu idealurile şi subconştientul naţional. Şi oriunde, în altă parte, a fost în contradicţie cu realităţile specifice ale locului, marxismul a fost înfrânt. În politică, după cum şi în multe alte direcţii şi planuri, nu se pot obţine rezultate pozitive, dacă nu se ţine seama de realităţile geo-politice şi de climatul moral, de structura etnică a grupului sau comunităţii în care se operează, precum şi de structura psihologică, incluzând cu prioritate sub-conştientul, care este ireversibil şi nu are nimeni putere să-l înlocuiască.

La ora actuală, echipa de guvernare nu are omogenitate, căci este formată pe bază de coaliţie politică, de mai multe formaţii. Această situaţie va îngreuna treburile guvernării, în special cu grupul care afişează şi promovează un fel de socialism atenuat, dar care are strânse legături cu socialismul occidental, care şi-a pierdut toate puritătile şi autenticitatea iniţială, ca formă complet deosebită de linia dură a marxismului, aşa-zisul socialism ştiinţific. Socialismele occidentale sunt un fel de amalgam de adausuri care s'au făcut în decursul timpului, ca să i se dea o faţă mai umană, dar în realitate a rămas cu nuanţe destul de îmbâcsite, de tonalitate marxistă. Din cauza aceasta este incoerent şi lipsit de organicitate structurală şi nu prezintă nici o credibilitate. Acest soi de socialism este potrivit doar în climatul politic al Occidentului, unde domină un cosmopolitism suspect şi fără substanţă şi dinamică politică. Este un simplu afiş rămas ca o amintire a unei foste încercări de amăgire a popoarelor. De aceea nici în România nu va putea avea nici o influenţă binefăcătoare, căci şi-a ratat autenticitatea, dacă a avut vreodată, prin cârdăşie cu marxismul. Acest socialism mai poate fi bun pentru export, în ţările mult nedezvoltate politic. Într'o Românie plină de ţărani vrednici şi luminaţi, socialismul a fost ceva întreţinut artificial şi s'a ofilit pentrucă nu avea teren de rodnicie. Astăzi, noile guvernări au datoria să restabilească drepturile şi existenţa ţărănimii, în coordonatele ei firesti, căci altfel ţara va fi mereu ameninţată, dacă nu are o ţărănime stabilă, dinamică şi echilibrată.

De aceea, în condiţiile de azi, reforma agricolă, în toată accepţiunea ei specifică, în geo-politica naţională, are nevoie de o atenţie deosebită, în cadrul unei viziuni a refacerii din ruinele în care a lăsat-o sălbăticia comunistă. Agricultura şi ţărănimea vor asigura un viitor strălucit ţării, dacă vor fi îngrijite cum se cuvine şi dacă li se asigură condiţiile generale, optime, de dezvoltare.

Ceea ce se mai poate face imediat este în privinţa învăţământului şi educaţiei naţionale. Toată maculatura de cărţi a nomenclaturii să fie scoasă imediat şi aruncată la coşul de gunoi, căci nu are nici un fel de valoare, cum spune ţăranul român, *"nici măcar cât o ceapă stricată"*. Se pot tipări multe din manualele şcolare, vechi, până se vor redacta altele, după principiile pedagogice, şi după concretul şi adevărul istoriei şi al disciplinelor nealterate de marxismul imposibil şi superficial.

Sunt multe probleme dificile care aşteaptă o clarificare şi o dezlegare dreaptă, dar ar fi silnic să întrăm în toate amănuntele, pentrucă este nevoie, cum am indicat mai sus, să se lucreze pe priorităţi, şi suntem convinşi, că în echipa de guvernare există o mână de oameni, cu autoritate morală şi profesioanlă să le identifice şi să le formuleze pentru beneficiul tututror. Nu este neapărat nevoie şi de sfaturile altora. Dorim bine şi mult succes, tuturor acelora care se încumetă să lucreze, pentru ţară şi popor, căci au fost destule jigodii şi nevrednici, corupţi şi impotenţi în viaţa politică din regimul nomenclaturii lui Iliescu.

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA
"CUVÂNTUL ROMÂNESC"

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT
COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR
☐ NOU ☐ REÎNNOIRE
NUMELE DE FAMILIE.....
PRENUMELE.....
STRADA/ Nr. .....
ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....
CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:
PESTE $50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$35 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$30 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

TREZIREA DIN SOMNUL CEL DE MOARTE

Presa din ţară califică rezultatul alegerilor din 17 Noembrie din România şi îndepărtarea *"prezidentului"* Ion Iliescu dela Putere, drept o a doua Revoluţie, căci prin alegerea Profesorului Emil Constantinescu, a fost înmormântat - sperăm - odată şi pentru totdeauna comunismul. România îşi deschide usile şi ferestrele spre democraţie. ***"Piaţa Universităţii a învins definitiv. Românii au câştigat"***, scrie ziarul *"Ziua"* (Nr.741) şi tot aici: ***"17 Noembrie, 1996 - Revelionul democraţiei româneşti"***. Iar *"Cotidianul"* (Nr.272) anunţa că ***"Presa străină salută sfârşitul puterii comuniste în România... şi s'a desăvârşit Revoluţia Română"***, iar sub o fotografie în culori, reprezentând mulţimea tineretului cu drapelul român şi cel american şi portretul învingătorului apare pe inscripţia adânc grăitoare: ***"Suntem din nou acasă."***

Ziariştii dela oficiosul guvernului *"Vocea României"* (Nr.896) reaminteau Românilor (parcă mai era nevoie) că ***"Ţara are nevoie de un preşedinte care să facă totul pentru ea şi nimic pentru sine"***. Iar a doua zi scriau că ***"Drumul D-lui Iliescu spre al doilea mandat prezidenţial nu poate fi oprit cu minciuni şi calomnii"***. Vorbesc cu adevărat de funie în caza spânzuratului, căci toată guvernarea lui Ion Iliescu, dintru început, a fost întemeiată pe minciuni. Amintiţi-vă numai de declaraţia făcută dela înălţimea tancului pe care se cocoţase, că Frontul Salvării Naţionale nu este şi nu va fi un partid politic, iar el, Ion Iliescu, nu are şi nu va avea niciodată veleităţi politice, ca mai mai apoi, când s'a văzut în şea, atât partidul cât şi el însuşi să schimbe macazul.

În editorialul său din *"Tinerama"* (Nr.308), directorul publicaţiei, Max Bănuş scrie: ***"S'a încheiat o epocă: o epocă de suferinţe pentru poporul român. O epocă ucigaşă, numită comunism."***

Aşa trece gloria lumii... Unul vine, încununat de laurii biruinţei; altul pleacă cu coada'ntre picioare, ca un câine bătut şi alungat.

• • •

Într'un ***instantaneu fotografic***, fotograful a prins pe cei doi protagonişti, Învinsul şi Învingătorul (Iliescu şi Constantinescu) dându-şi mâna zâmbind. Numai că *"bă animalule"*, adică Ion Iliescu, în loc să-l privească pe Emil Constantinescu, cum e obiceiul, îi întoarce spatele, privind în altă parte. Fotografia - care ni-l arată pe fostul *"prezident"* a fost publicată de *"Tinerama"* în Nr.209. iar în articolul ***"Pa Nelu! Ţara nu te mai vrea"***, *"Ziua"* scrie că ziarele din Statele Unite sunt categorice: ***"Românii şi-au ales primul preşedinte necomunist."*** Şi tot în acest număr (741), Dl. Sorin Roşca Stănescu, în articolul său intitulat ***"Şi acum despăducherea"***, scrie: ***"România nu poate fi însănătoşită dacă din noua Putere nu începe lucrarea cu bisturiul, îndepărtând cangrena"***. Şi noi suntem de aceeaşi părere. Guvernarea D-lui Constantinescu va întâmpina zile de grea încercare, căci sunt atâtea şi atâtea de făcut, începând cu *"despăducherea"* aparatului de Stat de păduchii comunişti.

Iar în Nr.765, tot Dl. Sorin Roşca Stănescu mai scrie, în articolul său ***"Nu există o rocadă a Opoziţiei!": "Cât priveşte persoanele implicate în mari scandaluri de corupţie, atât timp cât au fost funcţionari publici în administraţia locală, ele vor avea de făcut faţă unei situaţii cu totul şi cu totul noi. Din vânători pot fi, oricând, transformaţi în vânat. Poliţiştii şi procurorii care au făcut sluj în faţa lor au jucat la două capete. Au strâns şi au păstrat probe pentru ca, la nevoie, să se poată spăla pe mâini. Capii mafiei politice, în măsura în care au încălcat legea, vor trebui să dea socoteală. Noua Putere nu va declanşa o vânătoare de vrăjitoare. Dar dacă doreşte să nu se discrediteze urgent şi iremediabil în faţa celor care au votat-o, Puterea trebue să treacă neîntârziat la eliminarea hoţilor. În ceea ce priveşte mafia financiară, ea va fi probabil încă şi mai repede stârpită. Capii mafiei financiare vor răspunde moral, dar şi juridic de dezastrul inimaginabil pe care l-au provocat în mod deliberat."***

Aşteptăm despăducherea, aşteptăm ca hoţii să fie eliminaţi cât mai grabnic, precum şi stârpirea mafiei financiare. Şi-o să vedem atunci cum vor suporta mafioţii toate rigorile noilor legi, fără a-l implica pe capul lor, marele Mafiot imun parlamentar..

Şi-atunci, la întrebarea: A fost la 17 Noembrie cu adevărat REVOLUŢIE?, vom putea răspunde: Da, a fost. O revoluţie spirituală. Trezirea Românilor din somnul cel de moarte.

Nicolae NOVAC